Απειροστικός Λογισμός I

Πρόχειρες Σημειώσεις

Τμήμα Μαθηματικών
Πανεπιστήμιο Αθηνών
Αθήνα – 2009

Περιεχόμενα

Κεφάλαιο 1

Το σύνολο των πραγματικών αριθμών

1.1 Φυσικοί αριθμοί

Η αυστηρή θεμελίωση του συνόλου $\mathbb{N} = \{1, 2, 3, \ldots\}$ των φυσικών αριθμών γίνεται μέσω των αξιωμάτων του Peano. Έχοντας δεδομένο το $\mathbb{N}$, μπορούμε να δώσουμε αυστηρή κατασκευή του συνόλου $\mathbb{Z}$ των ακεραίων αριθμών και του συνόλου $\mathbb{Q}$ των ρητών αριθμών. Θεωρούμε ότι ο αναγνώστης είναι εξοικειωμένος με τις πράξεις και τη διάταξη στα σύνολα των φυσικών, των ακεραίων και των ρητών αριθμών. Σε αυτή τη σύντομη παράγραφο συζητάμε κάποιες βασικές αρχές για τους φυσικούς αριθμούς.

1.1α΄ Αρχή του ελαχίστου και αρχή της επαγωγής

Αρχή του ελαχίστου. Κάθε μη κενό σύνολο S φυσικών αριθμών έχει ελάχιστο στοιχείο. Δηλαδή, υπάρχει $a \in S$ με την ιδιότητα: $a \leq b$ για κάθε $b \in S$.

Η αρχή του ελαχίστου έχει ως συνέπεια την εξής πρόταση:

Θεώρημα 1.1.1. *Δεν μπορούμε να επιλέξουμε άπειρους το πλήθος φυσικούς αριθμούς οι οποίοι να φθίνουν γνησίως.*

Απόδειξη. Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει μια τέτοια επιλογή φυσικών αριθμών:

$$n_1 > n_2 > \cdots > n_k > n_{k+1} > \cdots.$$

Από την αρχή του ελαχίστου, το σύνολο $S = \{n_k : k \in \mathbb{N}\}$ έχει ελάχιστο στοιχείο: αυτό θα είναι της μορφής n_m για κάποιον $m \in \mathbb{N}$. Όμως, $n_{m+1} < n_m$ και $n_{m+1} \in S$, το οποίο είναι άτοπο. □

Μια δεύτερη συνέπεια της αρχής του ελαχίστου είναι η αρχή της επαγωγής:

Θεώρημα 1.1.2 (αρχή της επαγωγής). *Έστω S ένα σύνολο φυσικών αριθμών με τις εξής ιδιότητες:*

(i) *Ο 1 ανήκει στο S.*

(ii) *Αν $k \in S$ τότε $k+1 \in S$.*

Τότε, το S ταυτίζεται με το σύνολο όλων των φυσικών αριθμών: $S = \mathbb{N}$.

Απόδειξη. Θέτουμε $T = \mathbb{N} \setminus S$ (το συμπλήρωμα του S) και υποθέτουμε ότι το T είναι μη κενό. Από την αρχή του ελαχίστου, το T έχει ελάχιστο στοιχείο το οποίο συμβολίζουμε με a. Αφού $1 \in S$, αναγκαστικά έχουμε $a > 1$ οπότε $a - 1 \in \mathbb{N}$. Αφού ο a ήταν το ελάχιστο στοιχείο του T, έχουμε $a - 1 \in S$. Από την υπόθεση (ii),

$$a = (a-1) + 1 \in S.$$

Καταλήξαμε σε άτοπο, άρα το T είναι το κενό σύνολο. Συνεπώς, $S = \mathbb{N}$. □

Παρατήρηση. Η αρχή του ελαχίστου και το Θεώρημα 1.1.2 είναι λογικά ισοδύναμες προτάσεις. Προσπαθήστε να αποδείξετε την ισοδυναμία τους.

Η αρχή της πεπερασμένης επαγωγής μας επιτρέπει να αποδεικνύουμε ότι κάποια πρόταση $P(n)$ που αφορά τους φυσικούς αριθμούς ισχύει για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Αρκεί να ελέγξουμε ότι η $P(1)$ ισχύει (αυτή είναι η *βάση της επαγωγής*) και να αποδείξουμε τη συνεπαγωγή $P(k) \Rightarrow P(k+1)$ (αυτό είναι το *επαγωγικό βήμα*). Παραδείγματα προτάσεων που αποδεικνύονται με τη «μέθοδο της μαθηματικής επαγωγής» θα συναντάμε σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος.

Θεώρημα 1.1.3 (μέθοδος της επαγωγής). *Έστω $\Pi(n)$ μια (μαθηματική) πρόταση που εξαρτάται από τον φυσικό n. Αν η $\Pi(1)$ αληθεύει και για κάθε $k \in \mathbb{N}$ έχουμε*

$$\Pi(k) \text{ αληθής } \Longrightarrow \Pi(k+1) \text{ αληθής },$$

τότε η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε φυσικό n.

Απόδειξη. Το σύνολο $S = \{n \in \mathbb{N} : \Pi(n) \text{ αληθής}\}$ ικανοποιεί τις υποθέσεις του Θεωρήματος 1.1.2. Άρα, $S = \mathbb{N}$. Αυτό σημαίνει ότι η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε φυσικό n. □

Αξίζει να αναφέρουμε δύο παραλλαγές του Θεωρήματος 1.1.2. Η απόδειξή τους αφήνεται σαν άσκηση για τον αναγνώστη (μιμηθείτε την προηγούμενη απόδειξη – χρησιμοποιήστε την αρχή του ελαχίστου).

Θεώρημα 1.1.4. *Έστω $m \in \mathbb{N}$ και έστω S ένα σύνολο φυσικών αριθμών με τις εξής ιδιότητες: (α) $m \in S$ και (β) αν για καποιον $k \geq m$ ισχύει $k \in S$, τότε $k+1 \in S$. Τότε, $S \supseteq \{n \in \mathbb{N} : n \geq m\} = \{m, m+1, \ldots\}$.* □

Θεώρημα 1.1.5. *Έστω S ένα σύνολο φυσικών αριθμών με τις εξής ιδιότητες: $1 \in S$ και αν $1, \dots, k \in S$ τότε $k+1 \in S$. Τότε, $S = \mathbb{N}$.* □

Ισοδύναμα, έχουμε τα εξής:

Θεώρημα 1.1.6. *Έστω $\Pi(n)$ μια πρόταση που εξαρτάται από τον φυσικό n. Αν η $\Pi(m)$ αληθεύει για κάποιον $m \in \mathbb{N}$ και αν για κάθε $k \geq m$ ισχύει η συνεπαγωγή*

$$\Pi(k) \text{ αληθεύει } \Longrightarrow \Pi(k+1) \text{ αληθεύει,}$$

τότε η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε φυσικό $n \geq m$.

Θεώρημα 1.1.7. *Έστω $\Pi(n)$ μια πρόταση που εξαρτάται από το φυσικό n. Αν η $\Pi(1)$ αληθεύει και αν για κάθε $k \in \mathbb{N}$ ισχύει η συνεπαγωγή*

$$\text{οι } \Pi(1), \dots, \Pi(k) \text{ αληθεύουν } \Longrightarrow \Pi(k+1) \text{ αληθεύει,}$$

τότε η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε φυσικό n.

Η έννοια της «μαθηματικής πρότασης» είναι βεβαίως αμφιλεγόμενη. Για παράδειγμα, σχολιάστε το εξής παράδειγμα από το βιβλίο «Εισαγωγή στην Άλγεβρα» του J. B. Fraleigh: θέλουμε να δείξουμε ότι κάθε φυσικός αριθμός έχει κάποια ενδιαφέρουσα ιδιότητα (η οποία τον ξεχωρίζει από όλους τους υπόλοιπους). Θέτουμε $\Pi(n)$ την πρόταση «ο n έχει κάποια ενδιαφέρουσα ιδιότητα» και χρησιμοποιούμε τη μέθοδο της επαγωγής:

Η $\Pi(1)$ αληθεύει διότι ο 1 είναι ο μοναδικός φυσικός αριθμός που ισούται με το τετράγωνό του (αυτή η ιδιότητα είναι ενδιαφέρουσα, αφού ξεχωρίζει τον 1 από όλους τους άλλους φυσικούς αριθμούς). Υποθέτουμε ότι οι $\Pi(1), \dots, \Pi(k)$ αληθεύουν. Αν η $\Pi(k+1)$ δεν ήταν αληθής, τότε ο $k+1$ θα ήταν ο μικρότερος φυσικός αριθμός που δεν έχει καμία ενδιαφέρουσα ιδιότητα, κάτι που είναι από μόνο του πολύ ενδιαφέρον. Άρα, η $\Pi(k+1)$ αληθεύει. Σύμφωνα με το Θεώρημα 1.1.7, η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Παραδειγματα.

(α) Εξετάστε για ποιές τιμές του φυσικού αριθμού n ισχύει η ανισότητα $2^n > n^3$.

Σχόλιο. Αν κάνετε αρκετές δοκιμές θα πειστείτε ότι η $2^n > n^3$ ισχύει για $n = 1$, δεν ισχύει για $n = 2, 3, \dots, 9$ και (μάλλον) ισχύει για κάθε $n \geq 10$.

Δείξτε με επαγωγή (χρησιμοποιώντας το Θεώρημα 1.1.6) ότι η $2^n > n^3$ ισχύει για κάθε $n \geq 10$: για το επαγωγικό βήμα υποθέτουμε ότι η $2^m > m^3$ ισχύει για κάποιον $m \geq 10$. Τότε,

$$2^{m+1} > 2m^3 > (m+1)^3$$

αν ισχύει η ανισότητα

$$1 + 3m + 3m^2 < m^3.$$

Όμως, αφού $m \geq 10$, έχουμε

$$1 + 3m + 3m^2 < m^2 + 3m^2 + 3m^2 = 7m^2 < m \cdot m^2 = m^3.$$

(β) Να δειχθούν με επαγωγή οι ταυτότητες

$$\begin{aligned} 1+2+\cdots+n &= \frac{n(n+1)}{2}, \\ 1^2+2^2+\cdots+n^2 &= \frac{n(n+1)(2n+1)}{6}, \\ 1+3+\cdots+(2n-1) &= n^2. \end{aligned}$$

Σχόλιο. Η απόδειξη (με τη μέθοδο της επαγωγής) δεν παρουσιάζει καμία δυσκολία από τη στιγμή που μας δίνεται η απάντηση (το δεξιό μέλος). Προσπαθήστε να βρείτε μια «μέθοδο» με την οποία να γράφετε σε «κλειστή μορφή» όλα τα αθροίσματα της μορφής

$$S(n,k) = 1^k + 2^k + \cdots + n^k.$$

(γ) Δείξτε ότι κάθε σύνολο S με n στοιχεία έχει ακριβώς 2^n υποσύνολα.

Απόδειξη. Θέλουμε να δείξουμε με επαγωγή την πρόταση

$\Pi(n)$: Αν το S έχει n στοιχεία τότε το S έχει ακριβώς 2^n υποσύνολα.

Αν $n=1$ τότε το S είναι μονοσύνολο και έχει ακριβώς δύο υποσύνολα, το $\emptyset$ και το S. Συνεπώς, η $\Pi(1)$ αληθεύει.

Υποθέτουμε ότι η $\Pi(k)$ αληθεύει. Έστω $S = \{x_1, \ldots, x_k, x_{k+1}\}$ ένα σύνολο με $(k+1)$ στοιχεία. Θεωρούμε το σύνολο

$$T = S \setminus \{x_{k+1}\} = \{x_1, \ldots, x_k\}.$$

Το T έχει k στοιχεία, οπότε έχει 2^k υποσύνολα. Τώρα, κάθε υποσύνολο του S θα περιέχει ή δεν θα περιέχει το x_{k+1}. Τα υποσύνολα του S που δεν περιέχουν το x_{k+1} είναι ακριβώς τα υποσύνολα του T, δηλαδή το πλήθος τους είναι 2^k. Από την άλλη πλευρά, κάθε υποσύνολο του S που περιέχει το x_{k+1} προκύπτει από κάποιο υποσύνολο του T με την προσθήκη του x_{k+1} (αντίστροφα, κάθε υποσύνολο του T προκύπτει από κάποιο υποσύνολο του S που περιέχει το x_{k+1} με την αφαίρεση του x_{k+1}). Δηλαδή, το πλήθος των υποσυνόλων του S που περιέχουν το x_{k+1} είναι 2^k (όσα είναι τα υποσύνολα του T). Έπεται ότι το συνολικό πλήθος των υποσυνόλων του S είναι

$$2^k + 2^k = 2\cdot 2^k = 2^{k+1}.$$

Δηλαδή, η $\Pi(k+1)$ αληθεύει.

Συνεπώς, η $\Pi(n)$ αληθεύει για κάθε $n \in \mathbb{N}$. □

1.1β′ Διαιρετότητα

Έστω $a, b \in \mathbb{Z}$. Λέμε ότι ο a **διαιρεί** τον b και γράφουμε $a \mid b$, αν υπάρχει $x \in \mathbb{Z}$ ώστε $b = ax$. Σε αυτή την περίπτωση θα λέμε ότι ο a είναι **διαιρέτης** του b ή ότι ο b είναι **πολλαπλάσιο** του a.

Θεώρημα 1.1.8 (ταυτότητα της διαίρεσης). *Υποθέτουμε ότι* $a \in \mathbb{N}$ *και* $b \in \mathbb{Z}$. *Τότε, υπάρχουν μοναδικοί* $q, r \in \mathbb{Z}$ *ώστε*

$$b = aq + r \quad \textit{και} \quad 0 \leq r < a.$$

«Γεωμετρική απόδειξη»: Ένας απλός γεωμετρικός τρόπος για να σκεφτόμαστε την ταυτότητα της διαίρεσης είναι ο εξής: φανταζόμαστε μια ευθεία πάνω στην οποία έχουμε σημειώσει με κουκίδες τους ακεραίους. Σημειώνουμε με πιο σκούρες κουκίδες τα πολλαπλάσια του a. Διαδοχικές σκούρες κουκίδες έχουν απόσταση ακριβώς ίση με a. Τότε, ένα από τα δύο συμβαίνει:

(i) Ο ακέραιος b πέφτει πάνω σε κάποια από αυτές τις σκούρες κουκίδες, οπότε ο b είναι πολλαπλάσιο του a και $r = 0$.

(ii) Ο ακέραιος b βρίσκεται ανάμεσα σε δύο διαδοχικές σκούρες κουκίδες, δηλαδή ανάμεσα σε δύο διαδοχικά πολλαπλάσια του a, και η απόσταση r ανάμεσα στον b και το μεγαλύτερο πολλαπλάσιο του a που είναι μικρότερο από τον b είναι ένας θετικός ακέραιος που δεν ξεπερνάει τον $a - 1$.

Η αυστηρή απόδειξη που θα δώσουμε παρακάτω βασίζεται σε αυτή την ιδέα: θεωρούμε το σύνολο S των «αποστάσεων» $b - as$ του b από τις σκούρες κουκίδες που βρίσκονται αριστερά του. Εξασφαλίζουμε ότι είναι μη κενό, άρα έχει ελάχιστο στοιχείο $b - aq$. Η κουκίδα aq είναι αυτή που βρίσκεται αμέσως πριν από τον b, και η απόσταση $r = b - aq$ πρέπει να είναι μικρότερη από a.

Απόδειξη του Θεωρήματος 1.1.8. Αποδεικνύουμε πρώτα την ύπαρξη αριθμών $q, r \in \mathbb{Z}$ που ικανοποιούν το ζητούμενο. Θεωρούμε το σύνολο

$$S = \{b - as : s \in \mathbb{Z}\} \cap \mathbb{Z}^+$$

των μη αρνητικών ακεραίων της μορφής $b - as$. Δεν είναι δύσκολο να δούμε ότι το S είναι μη κενό: αν $b \geq 0$, τότε $b - a \cdot 0 \in S$. Αν $b < 0$, τότε $b - ab = (1 - a)b \in \mathbb{Z}^+$.

Από την αρχή του ελαχίστου το S έχει ελάχιστο στοιχείο, το οποίο συμβολίζουμε με r. Από τον ορισμό του S έχουμε $r \geq 0$ και υπάρχει $q \in \mathbb{Z}$ ώστε $b - aq = r$. Μένει να δείξουμε ότι $r < a$. Ας υποθέσουμε ότι $r \geq a$. Τότε,

$$b - a(q + 1) = b - aq - a = r - a \geq 0,$$

δηλαδή, $b - a(q + 1) \in S$. Όμως $b - a(q + 1) = r - a < r$, το οποίο είναι άτοπο αφού ο r ήταν το ελάχιστο στοιχείο του S.

Αποδεικνύουμε τώρα τη μοναδικότητα των q και r. Ας υποθέσουμε ότι

$$b = aq_1 + r_1 = aq_2 + r_2,$$

όπου $0 \leq r_1, r_2 < a$. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας υποθέτουμε ότι $r_1 \geq r_2$ (οπότε $q_1 \leq q_2$). Τότε,

$$r_1 - r_2 = a(q_2 - q_1).$$

Αν $q_1 < q_2$, τότε $a(q_2 - q_1) \geq a$ ενώ $r_1 - r_2 < a$. Έχουμε αντίφαση, άρα $q_1 = q_2$ και $r_1 = r_2$. □

Σημείωση. Από το Θεώρημα 1.1.8, κάθε ακέραιος b γράφεται μονοσήμαντα στη μορφή $b = 2q + r$ για κάποιον $q \in \mathbb{Z}$ και κάποιον $r \in \{0, 1\}$. Λέμε ότι ο b είναι *άρτιος* αν $r = 0$. Αν $r = 1$, τότε λέμε ότι ο b είναι *περιττός*. Παρατηρήστε ότι οποιαδήποτε δύναμη περιττού ακεραίου είναι περιττός ακέραιος.

1.2 Ρητοί αριθμοί

1.2α΄ Σώματα

Θεωρούμε ένα μη κενό σύνολο Σ εφοδιασμένο με δύο πράξεις $+$ (την πρόσθεση) και $\cdot$ (τον πολλαπλασιασμό) οι οποίες ικανοποιούν τα εξής:

(α) Αξιώματα της πρόσθεσης. Για κάθε ζευγάρι x, y στοιχείων του Σ υπάρχει ακριβώς ένα στοιχείο του Σ που συμβολίζεται με $x+y$ και λέγεται **άθροισμα** των x, y. Η πράξη που στέλνει το ζευγάρι (x, y) στο $x + y$ λέγεται **πρόσθεση** και έχει τις ακόλουθες ιδιότητες:

- Προσεταιριστικότητα: για κάθε $x, y, z \in \Sigma$ ισχύει $(x + y) + z = x + (y + z)$.
- Αντιμεταθετικότητα: για κάθε $x, y \in \Sigma$ ισχύει $x + y = y + x$.
- Υπάρχει ένα στοιχείο του Σ που συμβολίζεται με $\mathbf{0}$, ώστε, για κάθε $x \in \Sigma$,
$$x + \mathbf{0} = \mathbf{0} + x = x.$$
- Για κάθε $x \in \Sigma$ υπάρχει ένα στοιχείο του Σ που συμβολίζεται με $-x$, ώστε
$$x + (-x) = (-x) + x = \mathbf{0}.$$

Λέμε ότι το Σ με την πράξη της πρόσθεσης είναι αντιμεταθετική ομάδα. Δείξτε ότι το $\mathbf{0}$ και το $-x$ (δοθέντος του x) ορίζονται μονοσήμαντα. Ο $-x$ είναι ο **αντίθετος** του x. Η **αφαίρεση** στο Σ ορίζεται από την
$$x - y = x + (-y) \quad (x, y, \in \Sigma).$$

(β) Αξιώματα του πολλαπλασιασμού. Για κάθε ζευγάρι $x, y \in \Sigma$ υπάρχει ακριβώς ένα στοιχείο του Σ που συμβολίζεται με $x \cdot y$ (για απλότητα, xy) και λέγεται **γινόμενο** των x, y. Η πράξη που στέλνει το ζευγάρι (x, y) στο xy λέγεται **πολλαπλασιασμός** και έχει τις ακόλουθες ιδιότητες:

- Προσεταιριστικότητα: για κάθε $x, y, z \in \Sigma$ ισχύει $(xy)z = x(yz)$.
- Αντιμεταθετικότητα: για κάθε $x, y \in \Sigma$ ισχύει $xy = yx$.

- Υπάρχει ένα στοιχείο του Σ, διαφορετικό από το $\mathbf{0}$, που συμβολίζεται με $\mathbf{1}$, ώστε, για κάθε $x \in \Sigma$,
$$x\mathbf{1} = \mathbf{1}x = x.$$
- Για κάθε $x \in \Sigma$ με $x \neq \mathbf{0}$ υπάρχει ένα στοιχείο του Σ που συμβολίζεται με x^{-1}, ώστε
$$xx^{-1} = x^{-1}x = \mathbf{1}.$$

Δείξτε ότι το $\mathbf{1}$ και το x^{-1} (δοθέντος του $x \neq \mathbf{0}$) ορίζονται μονοσήμαντα. Ο x^{-1} είναι ο **αντίστροφος** του $x \neq \mathbf{0}$. Η **διαίρεση** στο Σ ορίζεται από την

$$\frac{x}{y} = xy^{-1} \quad (x, y \in \Sigma,\ y \neq \mathbf{0}).$$

(γ) Η **επιμεριστική ιδιότητα** συνδέει τον πολλαπλασιασμό με την πρόσθεση: για κάθε $x, y, z \in \Sigma$, έχουμε
$$x(y + z) = xy + xz.$$

Ορισμός 1.2.1. Μια τριάδα $(\Sigma, +, \cdot)$ που ικανοποιεί τα παραπάνω λέγεται **σώμα**.

Παρατήρηση 1.2.2. Παρατηρήστε ότι αν μια τριάδα $(\Sigma, +, \cdot)$ είναι σώμα, τότε το σύνολο Σ έχει τουλάχιστον δύο στοιχεία: το «ουδέτερο στοιχείο» $\mathbf{0}$ της πρόσθεσης και το «ουδέτερο στοιχείο» $\mathbf{1}$ του πολλαπλασιασμού. Μπορούμε μάλιστα να δώσουμε παράδειγμα σώματος $(\Sigma, +, \cdot)$ στο οποίο αυτά να είναι τα μόνα στοιχεία του Σ: θέτουμε $\Sigma = \{\mathbf{0}, \mathbf{1}\}$ και ορίζουμε πρόσθεση και πολλαπλασιασμό στο Σ θέτοντας

$$\mathbf{0} + \mathbf{0} = \mathbf{0}, \quad \mathbf{0} + \mathbf{1} = \mathbf{1}, \quad \mathbf{1} + \mathbf{0} = \mathbf{1}, \quad \mathbf{1} + \mathbf{1} = \mathbf{0}$$

και
$$\mathbf{0} \cdot \mathbf{0} = \mathbf{0}, \quad \mathbf{0} \cdot \mathbf{1} = \mathbf{0}, \quad \mathbf{1} \cdot \mathbf{0} = \mathbf{0}, \quad \mathbf{1} \cdot \mathbf{1} = \mathbf{1}.$$

Ελέγξτε ότι με αυτές τις πράξεις το $\{\mathbf{0}, \mathbf{1}\}$ ικανοποιεί τα αξιώματα (α)–(γ) του σώματος.

1.2β΄ Διατεταγμένα σώματα

Ένα σώμα $(\Sigma, +, \cdot)$ λέγεται **διατεταγμένο** αν υπάρχει ένα υποσύνολο Θ του Σ, που λέγεται το σύνολο των **θετικών στοιχείων** του Σ, ώστε:

- Για κάθε $x \in \Sigma$ ισχύει ακριβώς ένα από τα ακόλουθα:
$$x \in \Theta, \quad x = \mathbf{0}, \quad -x \in \Theta.$$
- Αν $x, y \in \Theta$ τότε $x + y \in \Theta$ και $xy \in \Theta$.

Το σύνολο Θ ορίζει μια **διάταξη** στο σώμα Σ ως εξής: λέμε ότι $x < y$ (ισοδύναμα, $y > x$) αν και μόνο αν $y - x \in \Theta$. Γράφοντας $x \leq y$ (ισοδύναμα, $y \geq x$) εννοούμε: είτε $x < y$ ή $x = y$. Από τον ορισμό,

$$x \in \Theta \quad \text{αν και μόνο αν} \quad x > \mathbf{0}.$$

Από τις ιδιότητες του Θ έπονται οι εξής ιδιότητες της διάταξης $<$:

- Για κάθε $x, y \in \Sigma$ ισχύει ακριβώς ένα από τα ακόλουθα:

$$x < y, \quad x = y, \quad x > y.$$

- Αν $x < y$ και $y < z$, τότε $x < z$.
- Αν $x < y$ τότε για κάθε z ισχύει $x + z < y + z$.
- Αν $x < y$ και $z > \mathbf{0}$, τότε $xz < yz$.
- $\mathbf{1} > \mathbf{0}$.

Η απόδειξη αυτών των ισχυρισμών αφήνεται σαν Άσκηση για τον αναγνώστη.

1.2γ′ Ρητοί αριθμοί

Το σύνολο $\mathbb{Q}$ των **ρητών αριθμών** είναι το

$$\mathbb{Q} = \left\{ \frac{m}{n} : m \in \mathbb{Z}, n \in \mathbb{N} \right\}.$$

Θυμηθείτε ότι

$$\frac{m}{n} = \frac{m'}{n'} \quad \text{αν και μόνο αν} \quad mn' = nm',$$

και ότι οι πράξεις $+$ και $\cdot$ ορίζονται ως εξής:

$$\frac{m}{n} + \frac{m_1}{n_1} = \frac{mn_1 + m_1 n}{nn_1}, \qquad \frac{m}{n} \cdot \frac{m_1}{n_1} = \frac{mm_1}{nn_1}.$$

Τέλος,

$$\frac{m}{n} < \frac{m_1}{n_1} \quad \text{αν και μόνο αν} \quad m_1 n - mn_1 \in \mathbb{N}.$$

Η τετράδα $(\mathbb{Q}, +, \cdot, <)$ είναι τυπικό παράδειγμα διατεταγμένου σώματος. Τα σύνολα $\mathbb{N}$ και $\mathbb{Z}$ των φυσικών και των ακεραίων (με τις γνωστές πράξεις) δεν ικανοποιούν όλα τα αξιώματα του σώματος (εξηγήστε γιατί).

Λήμμα 1.2.3. *Κάθε ρητός αριθμός q γράφεται σε «ανάγωγη μορφή» $q = \frac{m}{n}$, όπου ο μοναδικός φυσικός που διαιρεί τόσο τον m όσο και τον n είναι ο 1.*

Απόδειξη. Θεωρούμε το σύνολο

$$E(q) = \left\{ n \in \mathbb{N} : \text{ υπάρχει } m \in \mathbb{Z} \text{ ώστε } q = \frac{m}{n} \right\}.$$

Το $E(q)$ είναι μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{N}$ (γιατί $q \in \mathbb{Q}$), άρα έχει ελάχιστο στοιχείο, ας το πούμε n_0. Από τον ορισμό του $E(q)$ υπάρχει $m_0 \in \mathbb{Z}$ ώστε $q = \frac{m_0}{n_0}$.

Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει φυσικός $d > 1$ ώστε $d \mid m_0$ και $d \mid n_0$. Τότε, υπάρχουν $m_1 \in \mathbb{Z}$ και $n_1 \in \mathbb{N}$ ώστε $m_0 = dm_1$ και $n_0 = dn_1 > n_1$. Τότε,

$$q = \frac{m_0}{n_0} = \frac{dm_1}{dn_1} = \frac{m_1}{n_1},$$

δηλαδή $n_1 \in E(q)$. Αυτό είναι άτοπο, διότι $n_1 < n_0$. □

Αναπαράσταση των ρητών αριθμών στην ευθεία. Η ιδέα ότι οι αριθμοί μπορούν να θεωρηθούν σαν «αποστάσεις» οδηγεί σε μια φυσιολογική αντιστοίχιση τους με τα σημεία μιας ευθείας. Θεωρούμε τυχούσα ευθεία και επιλέγουμε αυθαίρετα ένα σημείο της, το οποίο ονομάζουμε 0, και ένα δεύτερο σημείο δεξιά του 0, το οποίο ονομάζουμε 1. Το σημείο 0 παίζει το ρόλο της αρχής της «μέτρησης αποστάσεων» ενώ η απόσταση του σημείου 1 από το σημείο 0 προσδιορίζει τη «μονάδα μέτρησης αποστάσεων». Οι ακέραιοι αριθμοί μπορούν τώρα να τοποθετηθούν πάνω στην ευθεία κατά προφανή τρόπο.

Μπορούμε επίσης να τοποθετήσουμε στην ευθεία όλους τους ρητούς αριθμούς. Ας θεωρήσουμε, χωρίς περιορισμό της γενικότητας, έναν θετικό ρητό αριθμό q. Αυτός γράφεται στη μορφή $q = \frac{m}{n}$, όπου $m, n \in \mathbb{N}$. Αν τοποθετήσουμε τον $\frac{1}{n}$ στην ευθεία τότε μπορούμε να κάνουμε το ίδιο και για τον q. Αυτό γίνεται ως εξής: θεωρούμε δεύτερη ευθεία που περνάει από το 0 και πάνω της παίρνουμε n ίσα διαδοχικά ευθύγραμμα τμήματα με άκρα $1', \ldots, n'$, ξεκινώντας από το 0. Θεωρούμε την ευθεία που ενώνει το n' με το 1 της πρώτης ευθείας και φέρνουμε παράλληλη προς αυτήν από το σημείο $1'$. Αυτή τέμνει το ευθύγραμμο τμήμα 01 της πρώτης ευθείας στο σημείο $\frac{1}{n}$ (κανόνας των αναλογιών για όμοια τρίγωνα).

Είδαμε λοιπόν ότι κάθε ρητός αριθμός αντιστοιχεί σε κάποιο σημείο της ευθείας. Το διατεταγμένο σώμα $\mathbb{Q}$ θα ήταν ένα επαρκές σύστημα αριθμών αν, αντίστροφα, κάθε σημείο της ευθείας αντιστοιχούσε σε κάποιον ρητό αριθμό. Αυτό όμως δεν ισχύει. Από το Πυθαγόρειο Θεώρημα, η υποτείνουσα ενός ορθογωνίου τριγώνου με κάθετες πλευρές μήκους 1 έχει μήκος x που ικανοποιεί την

$$x^2 = 1^2 + 1^2 = 2.$$

Αν κάθε μήκος μπορούσε να μετρηθεί με ρητό αριθμό, τότε το μήκος x θα έπρεπε να αντιστοιχεί σε κάποιον ρητό q.

Θεώρημα 1.2.4. *Δεν υπάρχει $q \in \mathbb{Q}$ ώστε $q^2 = 2$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε ότι υπάρχει $q \in \mathbb{Q}$ ώστε $q^2 = 2$. Αντικαθιστώντας, αν χρειαστεί, τον q με τον $-q$, μπορούμε να υποθέσουμε ότι $q > 0$. Τότε, ο q γράφεται στη μορφή

$q = m/n$, όπου $m, n \in \mathbb{N}$ και ο μοναδικός φυσικός αριθμός που είναι κοινός διαιρέτης των m και n είναι ο 1. Από την $q^2 = 2$ συμπεραίνουμε ότι $m^2 = 2n^2$, άρα ο m είναι άρτιος (το τετράγωνο περιττού είναι περιττός). Αυτό σημαίνει ότι $m = 2k$ για κάποιον $k \in \mathbb{N}$. Τότε $n^2 = 2k^2$, άρα ο n είναι κι αυτός άρτιος. Αυτό είναι άτοπο: ο 2 είναι κοινός διαιρέτης των m και n. $\square$

Υπάρχουν λοιπόν «μήκη» που δεν μετριούνται με ρητούς αριθμούς. Αν θέλουμε ένα σύστημα αριθμών το οποίο να επαρκεί για τη μέτρηση οποιασδήποτε απόστασης πάνω στην ευθεία, τότε πρέπει να «επεκτείνουμε» το σύνολο των ρητών αριθμών.

1.3 Πραγματικοί αριθμοί

1.3α΄ Η αρχή της πληρότητας

Από τη στιγμή που σε ένα διατεταγμένο σώμα Σ έχουμε ορισμένη τη διάταξη $<$, μπορούμε να μιλάμε για υποσύνολα του Σ που είναι άνω ή κάτω φραγμένα.

Ορισμός 1.3.1. Έστω Σ ένα διατεταγμένο σώμα. Ένα μη κενό υποσύνολο A του Σ λέγεται

- **άνω φραγμένο**, αν υπάρχει $\alpha \in \Sigma$ με την ιδιότητα: $x \leq \alpha$ για κάθε $x \in A$.
- **κάτω φραγμένο**, αν υπάρχει $\alpha \in \Sigma$ με την ιδιότητα: $x \geq \alpha$ για κάθε $x \in A$.
- **φραγμένο**, αν είναι άνω και κάτω φραγμένο.

Κάθε $\alpha \in \Sigma$ που ικανοποιεί τον παραπάνω ορισμό λέγεται άνω φράγμα (αντίστοιχα, κάτω φράγμα) του A.

Παρατήρηση 1.3.2. Έστω $\emptyset \neq A \subseteq \Sigma$ και έστω α ένα άνω φράγμα του A, δηλαδή $x \leq \alpha$ για κάθε $x \in A$. Κάθε στοιχείο α_1 του Σ που είναι μεγαλύτερο ή ίσο του α είναι επίσης άνω φράγμα του A: αν $x \in A$ τότε $x \leq \alpha \leq \alpha_1$. Τελείως ανάλογα, αν $\emptyset \neq A \subseteq \Sigma$ και αν α είναι ένα κάτω φράγμα του A, τότε κάθε στοιχείο α_1 του Σ που είναι μικρότερο ή ίσο του α είναι επίσης κάτω φράγμα του A.

Ορισμός 1.3.3. (α) Έστω A ένα μη κενό άνω φραγμένο υποσύνολο του διατεταγμένου σώματος Σ. Λέμε ότι το $\alpha \in \Sigma$ είναι **ελάχιστο άνω φράγμα** του A αν

- το α είναι άνω φράγμα του A και
- αν α_1 είναι άλλο άνω φράγμα του A τότε $\alpha \leq \alpha_1$.

(β) Έστω A ένα μη κενό κάτω φραγμένο υποσύνολο του διατεταγμένου σώματος Σ. Λέμε ότι το $\alpha \in \Sigma$ είναι **μέγιστο κάτω φράγμα** του A αν

- το α είναι κάτω φράγμα του A και

- αν α_1 είναι άλλο κάτω φράγμα του A τότε $\alpha \geq \alpha_1$.

Παρατήρηση 1.3.4. Το ελάχιστο άνω φράγμα του A (αν υπάρχει) είναι μοναδικό. Από τον ορισμό είναι φανερό ότι αν α, α_1 είναι δύο ελάχιστα άνω φράγματα του A τότε $\alpha \leq \alpha_1$ και $\alpha_1 \leq \alpha$, δηλαδή $\alpha = \alpha_1$. Ομοίως, το μέγιστο κάτω φράγμα του A (αν υπάρχει) είναι μοναδικό.

Στην περίπτωση που υπάρχουν, θα συμβολίζουμε το ελάχιστο άνω φράγμα του A με $\sup A$ (το supremum του A) και το μέγιστο κάτω φράγμα του A με $\inf A$ (το infimum του A). Τα $\inf A$, $\sup A$ μπορεί να ανήκουν ή να μην ανήκουν στο σύνολο A.

Ορισμός 1.3.5. Λέμε ότι ένα διατεταγμένο σώμα Σ ικανοποιεί την **αρχή της πληρότητας** αν

> Κάθε μη κενό και άνω φραγμένο υποσύνολο A του Σ έχει ελάχιστο άνω φράγμα $\alpha \in \Sigma$.

Ένα διατεταγμένο σώμα Σ που ικανοποιεί την αρχή της πληρότητας λέγεται **πλήρως διατεταγμένο σώμα**.

Η επόμενη Πρόταση δείχνει ότι το $(\mathbb{Q}, +, \cdot, <)$, με τις συνήθεις πράξεις και τη συνήθη διάταξη, δεν ικανοποιεί την αρχή της πληρότητας.

Πρόταση 1.3.6. *Το $\mathbb{Q}$ δεν είναι πλήρως διατεταγμένο σώμα: υπάρχει μη κενό άνω φραγμένο υποσύνολο A του $\mathbb{Q}$ το οποίο δεν έχει ελάχιστο άνω φράγμα.*

Απόδειξη. Θεωρούμε το σύνολο

$$A = \{x \in \mathbb{Q} : x > 0 \text{ και } x^2 < 2\}.$$

Παρατηρούμε πρώτα ότι το A είναι μη κενό: έχουμε $1 \in A$ (διότι $1 > 0$ και $1^2 = 1 < 2$). Χρησιμοποιώντας το γεγονός ότι αν x, y είναι θετικοί ρητοί τότε $x < y$ αν και μόνο αν $x^2 < y^2$ έχουμε την εξής:

> Παρατήρηση: αν για κάποιον θετικό ρητό y ισχύει $y^2 > 2$ τότε ο y είναι άνω φράγμα του A.

Έπεται ότι το A είναι άνω φραγμένο: για παράδειγμα, ο 2 είναι άνω φράγμα του A αφού $2 > 0$ και $2^2 = 4 > 2$.

Υποθέτουμε ότι το A έχει ελάχιστο άνω φράγμα, έστω $a \in \mathbb{Q}$, και θα καταλήξουμε σε άτοπο. Αφού δεν υπάρχει ρητός που το τετράγωνο του να ισούται με 2, αναγκαστικά θα ισχύει μία από τις $a^2 > 2$ ή $a^2 < 2$:

(i) Υποθέτουμε ότι $a^2 > 2$. Θα βρούμε $0 < \varepsilon < a$ ώστε $(a-\varepsilon)^2 > 2$. Τότε θα έχουμε $a - \varepsilon < a$ και από την Παρατήρηση, ο $a - \varepsilon$ θα είναι άνω φράγμα του A, άτοπο.

Επιλογή του ε: Ζητάμε $0 < \varepsilon < a$ και

$$(a-\varepsilon)^2 = a^2 - 2a\varepsilon + \varepsilon^2 > 2.$$

Αφού $\varepsilon^2 > 0$, αρκεί να εξασφαλίσουμε την $a^2 - 2a\varepsilon > 2$, η οποία είναι ισοδύναμη με την

$$\varepsilon < \frac{a^2-2}{2a}.$$

Παρατηρήστε ότι ο $\frac{a^2-2}{2a}$ είναι θετικός ρητός αριθμός. Αν λοιπόν επιλέξουμε

$$\varepsilon = \frac{1}{2}\min\left\{a, \frac{a^2-2}{2a}\right\},$$

τότε έχουμε βρεί ρητό ε που ικανοποιεί τις $0 < \varepsilon < a$ και $(a-\varepsilon)^2 > 2$.

(ii) Υποθέτουμε ότι $a^2 < 2$. Θα βρούμε ρητό $\varepsilon > 0$ ώστε $(a+\varepsilon)^2 < 2$. Τότε θα έχουμε $a + \varepsilon > a$ και $a + \varepsilon \in A$, άτοπο αφού ο a είναι άνω φράγμα του A.

Επιλογή του ε: Ζητάμε $\varepsilon > 0$ και

$$(a+\varepsilon)^2 = a^2 + 2a\varepsilon + \varepsilon^2 < 2.$$

Θα επιλέξουμε $\varepsilon \leq 1$ οπότε θα ισχύει

$$a^2 + 2a\varepsilon + \varepsilon^2 \leq a^2 + 2a\varepsilon + \varepsilon = a^2 + \varepsilon(2a+1),$$

διότι $\varepsilon^2 \leq \varepsilon$. Αρκεί λοιπόν να εξασφαλίσουμε την $a^2 + \varepsilon(2a+1) < 2$, η οποία είναι ισοδύναμη με την

$$\varepsilon < \frac{2-a^2}{2a+1}.$$

Παρατηρήστε ότι ο $\frac{2-a^2}{2a+1}$ είναι θετικός ρητός αριθμός. Αν λοιπόν επιλέξουμε

$$\varepsilon = \frac{1}{2}\min\left\{1, \frac{2-a^2}{2a+1}\right\},$$

τότε έχουμε βρεί ρητό $\varepsilon > 0$ που ικανοποιεί την $(a+\varepsilon)^2 < 2$.

Υποθέτοντας ότι το A έχει ελάχιστο άνω φράγμα τον $a \in \mathbb{Q}$ αποκλείσαμε τις $a^2 < 2$, $a^2 = 2$ και $a^2 > 2$. Άρα, το A δεν έχει ελάχιστο άνω φράγμα (στο $\mathbb{Q}$). $\square$

Παρατηρήστε ότι το «ελάχιστο άνω φράγμα» του συνόλου A στην απόδειξη της Πρότασης 1.3.6 είναι ακριβώς το σημείο της ευθείας το οποίο θα αντιστοιχούσε στο μήκος της υποτείνουσας του ορθογωνίου τριγώνου με κάθετες πλευρές ίσες με 1 (το οποίο «λείπει» από το $\mathbb{Q}$).

Όλη η δουλειά που θα κάνουμε σε αυτό το μάθημα βασίζεται στο εξής θεώρημα επέκτασης (για περισσότερες λεπτομέρειες δείτε το Παράρτημα αυτού του Κεφαλαίου).

Θεώρημα 1.3.7. *Το διατεταγμένο σώμα $(\mathbb{Q}, +, \cdot, <)$ επεκτείνεται σε ένα πλήρως διατεταγμένο σώμα $(\mathbb{R}, +, \cdot, <)$.*

Δεχόμαστε δηλαδή ότι υπάρχει ένα πλήρως διατεταγμένο σώμα $(\mathbb{R}, +, \cdot, <)$ το οποίο περιέχει τους ρητούς (τους ακεραίους και τους φυσικούς). Το $\mathbb{R}$ είναι το σύνολο των **πραγματικών αριθμών**. Οι πράξεις $+$ και $\cdot$ στο $\mathbb{R}$ επεκτείνουν τις αντίστοιχες πράξεις στο $\mathbb{Q}$, ικανοποιούν τα αξιώματα της πρόσθεσης, τα αξιώματα του πολλαπλασιασμού και την επιμεριστική ιδιότητα. Η διάταξη $<$ στο $\mathbb{R}$ επεκτείνει την διάταξη στο $\mathbb{Q}$ και ικανοποιεί τα αξιώματα της διάταξης. Επιπλέον, στο $\mathbb{R}$ ισχύει η *αρχή της πληρότητας*.

Αρχή της πληρότητας για τους πραγματικούς αριθμούς. *Κάθε μη κενό, άνω φραγμένο υποσύνολο A του $\mathbb{R}$ έχει ελάχιστο άνω φράγμα $\alpha \in \mathbb{R}$.*

Μπορεί κανείς να δείξει ότι υπάρχει «μόνο ένα» πλήρως διατεταγμένο σώμα (η επέκταση μπορεί να γίνει με έναν ουσιαστικά τρόπο). Δύο πλήρως διατεταγμένα σώματα είναι **ισόμορφα** (βλέπε M. Spivak, Κεφάλαιο 29).

Τώρα μπορούμε να δείξουμε ότι η εξίσωση $x^2 = 2$ έχει λύση στο σύνολο των πραγματικών αριθμών.

Πρόταση 1.3.8. *Υπάρχει μοναδικός θετικός $x \in \mathbb{R}$ ώστε $x^2 = 2$.*

Απόδειξη. Θεωρούμε το σύνολο

$$A = \{x \in \mathbb{R} : x > 0 \text{ και } x^2 < 2\}.$$

Παρατηρούμε πρώτα ότι το A είναι μη κενό: έχουμε $1 \in A$ (διότι $1 > 0$ και $1^2 = 1 < 2$). Χρησιμοποιώντας το γεγονός ότι αν x, y είναι θετικοί πραγματικοί αριθμοί τότε $x < y$ αν και μόνο αν $x^2 < y^2$ έχουμε την εξής:

> Παρατήρηση: αν για κάποιον θετικό πραγματικό y ισχύει $y^2 > 2$ τότε ο y είναι άνω φράγμα του A.

Έπεται ότι το A είναι άνω φραγμένο: για παράδειγμα, ο 2 είναι άνω φράγμα του A αφού $2 > 0$ και $2^2 = 4 > 2$.

Από την αρχή της πληρότητας, το A **έχει** ελάχιστο άνω φράγμα, έστω $a \in \mathbb{R}$. Προφανώς, $a > 0$. Θα δείξουμε ότι $a^2 = 2$ αποκλείοντας τις $a^2 > 2$ και $a^2 < 2$:

(i) Υποθέτουμε ότι $a^2 > 2$. Με το επιχείρημα της απόδειξης της Πρότασης 1.3.6 βρίσκουμε $0 < \varepsilon < a$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $(a - \varepsilon)^2 > 2$. Τότε, $a - \varepsilon < a$ και από την Παρατήρηση, ο $a - \varepsilon$ είναι άνω φράγμα του A, άτοπο.

(ii) Υποθέτουμε ότι $a^2 < 2$. Με το επιχείρημα της απόδειξης της Πρότασης 1.3.6 βρίσκουμε $\varepsilon > 0$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $(a + \varepsilon)^2 < 2$. Τότε, $a + \varepsilon > a$ και $a + \varepsilon \in A$, άτοπο αφού ο a είναι άνω φράγμα του A.

Αναγκαστικά, $a^2 = 2$. Η μοναδικότητα είναι απλή: χρησιμοποιήστε το γεγονός ότι αν x, y είναι θετικοί πραγματικοί αριθμοί τότε $x = y$ αν και μόνο αν $x^2 = y^2$. □

Ορισμός (άρρητοι αριθμοί). Η Πρόταση 1.3.8 δείχνει ότι υπάρχει $x \in \mathbb{R}$, $x > 0$ ώστε $x^2 = 2$. Από το Θεώρημα 1.2.4, ο x δεν είναι ρητός αριθμός. Συνεπώς, υπάρχουν πραγματικοί αριθμοί οι οποίοι δεν είναι ρητοί. Αυτοί ονομάζονται **άρρητοι**. Το σύνολο $\mathbb{R} \setminus \mathbb{Q}$ είναι το *σύνολο των αρρήτων*.

1.3β′ Χαρακτηρισμός του supremum

Η επόμενη Πρόταση δίνει έναν πολύ χρήσιμο «ε–χαρακτηρισμό» του supremum ενός μη κενού άνω φραγμένου υποσυνόλου του $\mathbb{R}$.

Πρόταση 1.3.9. *Έστω A μη κενό άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $\alpha \in \mathbb{R}$. Τότε, $\alpha = \sup A$ αν και μόνο αν ισχύουν τα εξής:*

(α) *Το α είναι άνω φράγμα του A,*

(β) *Για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $x \in A$ ώστε $x > \alpha - \varepsilon$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι $\alpha = \sup A$. Από τον ορισμό του supremum, ικανοποιείται το (α). Για το (β), έστω $\varepsilon > 0$. Αν για κάθε $x \in A$ ίσχυε η $x \leq \alpha - \varepsilon$, τότε το $\alpha - \varepsilon$ θα ήταν άνω φράγμα του A. Από τον ορισμό του supremum θα έπρεπε να έχουμε

$$\alpha \leq \alpha - \varepsilon, \quad \text{δηλαδή} \quad \varepsilon \leq 0,$$

το οποίο είναι άτοπο. Άρα, για το τυχόν $\varepsilon > 0$ υπάρχει $x \in A$ (το x εξαρτάται βέβαια από το ε) που ικανοποιεί την $x > \alpha - \varepsilon$.

Αντίστροφα, έστω $\alpha \in \mathbb{R}$ που ικανοποιεί τα (α) και (β). Ειδικότερα, το A είναι άνω φραγμένο. Ας υποθέσουμε ότι το α δεν είναι το supremum του A. Τότε, υπάρχει $\beta < \alpha$ το οποίο είναι άνω φράγμα του A. Θέτουμε $\varepsilon = \alpha - \beta > 0$. Τότε,

$$x \leq \beta = \alpha - \varepsilon$$

για κάθε $x \in A$. Αυτό έρχεται σε αντίφαση με το (β). □

Άσκηση 1.3.10. Δείξτε ότι κάθε μη κενό κάτω φραγμένο υποσύνολο A του $\mathbb{R}$ έχει μέγιστο κάτω φράγμα.

1.4 Συνέπειες του αξιώματος της πληρότητας

Σε αυτή την παράγραφο, χρησιμοποιώντας το αξίωμα της πληρότητας, θα *αποδείξουμε* κάποιες βασικές ιδιότητες του συνόλου των πραγματικών αριθμών.

1.4α′ Ύπαρξη n–οστής ρίζας

Το διωνυμικό ανάπτυγμα. Για κάθε $n \in \mathbb{N}$ ορίζουμε $n! = 1 \cdot 2 \cdots n$ (το γινόμενο όλων των φυσικών από 1 ως n). Συμφωνούμε ότι $0! = 1$. Παρατηρήστε ότι $n! = (n-1)!n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Αν $0 \leq k \leq n$ ορίζουμε

$$\binom{n}{k} = \frac{n!}{k!(n-k)!} = \frac{n(n-1)\cdots(n-k+1)}{k!}.$$

Παρατηρήστε ότι
$$\binom{n}{0} = \binom{n}{n} = 1$$
για κάθε $n = 0, 1, 2, \ldots$.

Λήμμα 1.4.1 (τρίγωνο του Pascal). *Αν* $1 \leq k < n$ *τότε*
$$\binom{n}{k} = \binom{n-1}{k} + \binom{n-1}{k-1}.$$

Απόδειξη. Με βάση τους ορισμούς που δώσαμε, μπορούμε να γράψουμε
$$\begin{aligned}\binom{n-1}{k} + \binom{n-1}{k-1} &= \frac{(n-1)!}{k!(n-k-1)!} + \frac{(n-1)!}{(k-1)!(n-k)!} \\ &= \frac{(n-1)!(n-k)}{k!(n-k-1)!(n-k)} + \frac{(n-1)!k}{(k-1)!k(n-k)!} \\ &= \frac{(n-1)!(n-k)}{k!(n-k)!} + \frac{(n-1)!k}{k!(n-k)!} \\ &= \frac{(n-1)![(n-k)+k]}{k!(n-k)!} = \frac{(n-1)!n}{k!(n-k)!} \\ &= \binom{n}{k},\end{aligned}$$
δηλαδή το ζητούμενο. □

Συμβολισμός. Αν $a_0, a_1, \ldots, a_n \in \mathbb{R}$ ορίζουμε
$$\sum_{k=0}^{n} a_k = a_0 + a_1 + \cdots + a_n.$$

Παρατηρήστε ότι το άθροισμα $a_0 + a_1 + \cdots + a_n$ μπορεί ισοδύναμα να γραφτεί ως εξής:
$$\sum_{k=0}^{n} a_k = \sum_{m=0}^{n} a_m = \sum_{s=1}^{n+1} a_{s-1}.$$

Η πρώτη ισότητα ισχύει γιατί αλλάξαμε (απλώς) το «όνομα» της μεταβλητής από k σε m. Η δεύτερη γιατί κάναμε (απλώς) την «αλλαγή μεταβλητής» $s = m + 1$.

Πρόταση 1.4.2 (διωνυμικό ανάπτυγμα). *Για κάθε* $a, b \in \mathbb{R} \setminus \{0\}$ *και για κάθε* $n \in \mathbb{N}$ *ισχύει*
$$(a+b)^n = \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n-k} b^k.$$

Απόδειξη. Με επαγωγή: για $n = 1$ η ζητούμενη ισότητα γράφεται

$$a + b = \binom{1}{0} a^1 b^0 + \binom{1}{1} a^0 b^1,$$

η οποία ισχύει: παρατηρήστε ότι $\binom{1}{0} = \binom{1}{1} = 1$, $a^0 = b^0 = 1$, $a^1 = a$ και $b^1 = b$.

Υποθέτουμε ότι

$$(a + b)^n = \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n-k} b^k$$

και δείχνουμε ότι

$$(a + b)^{n+1} = \sum_{k=0}^{n+1} \binom{n+1}{k} a^{n+1-k} b^k.$$

Πράγματι,

$$\begin{aligned}
(a + b)^{n+1} &= (a + b)(a + b)^n = (a + b) \left[\sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n-k} b^k \right] \\
&= a \cdot \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n-k} b^k + b \cdot \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n-k} b^k \\
&= \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} a^{n+1-k} b^k + \sum_{m=0}^{n} \binom{n}{m} a^{n-m} b^{m+1} \\
&= a^{n+1} + \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} a^{n+1-k} b^k + \sum_{m=0}^{n-1} \binom{n}{m} a^{n-m} b^{m+1} + b^{n+1} \\
&= a^{n+1} + \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} a^{n+1-k} b^k + \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k-1} a^{n-(k-1)} b^k + b^{n+1} \\
&= a^{n+1} + \sum_{k=1}^{n} \left[\binom{n}{k} + \binom{n}{k-1} \right] a^{n+1-k} b^k + b^{n+1}.
\end{aligned}$$

Από το Λήμμα 1.4.1 έχουμε $\binom{n+1}{k} = \binom{n}{k} + \binom{n}{k-1}$, άρα

$$(a + b)^{n+1} = a^{n+1} + \sum_{k=1}^{n} \binom{n+1}{k} a^{n+1-k} b^k + b^{n+1} = \sum_{k=0}^{n+1} \binom{n+1}{k} a^{n+1-k} b^k.$$

Αυτό ολοκληρώνει το επαγωγικό βήμα και την απόδειξη. □

Θεώρημα 1.4.3 (ύπαρξη n–οστής ρίζας). *Έστω $\rho \in \mathbb{R}$, $\rho > 0$ και έστω $n \in \mathbb{N}$. Υπάρχει μοναδικός $x > 0$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $x^n = \rho$.*

[O x συμβολίζεται με $\sqrt[n]{\rho}$ ή $\rho^{1/n}$. Προφανώς μας ενδιαφέρει μόνο η περίπτωση $n \geq 2$.]

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι $\rho > 1$. Θεωρούμε το σύνολο

$$A = \{y \in \mathbb{R} : y > 0 \text{ και } y^n < \rho\}.$$

Το A είναι μη κενό: έχουμε $1 \in A$. Παρατηρούμε ότι κάθε θετικός πραγματικός αριθμός α με την ιδιότητα $\alpha^n > \rho$ είναι άνω φράγμα του A: αν $y \in A$ τότε $y^n < \rho < \alpha^n$ και, αφού $y, \alpha > 0$, συμπεραίνουμε ότι $y < \alpha$. Ένα τέτοιο άνω φράγμα του A είναι ο ρ: από την $\rho > 1$ έπεται ότι $\rho^n > \rho$.

Αφού το A είναι μη κενό και άνω φραγμένο, από το αξίωμα της πληρότητας, υπάρχει ο $x = \sup A$. Θα δείξουμε ότι $x^n = \rho$.

(α) Έστω ότι $x^n < \rho$. Θα βρούμε $\varepsilon > 0$ ώστε $(x+\varepsilon)^n < \rho$, δηλαδή $x + \varepsilon \in A$ (άτοπο, γιατί ο x έχει υποτεθεί άνω φράγμα του A).

Αν υποθέσουμε από την αρχή ότι $0 < \varepsilon \leq 1$, έχουμε

$$\begin{aligned}(x+\varepsilon)^n &= x^n + \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}\varepsilon^k = x^n + \varepsilon \left[\sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}\varepsilon^{k-1}\right] \\ &\leq x^n + \varepsilon \left[\sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}\right].\end{aligned}$$

Θα έχουμε λοιπόν $(x+\varepsilon)^n < \rho$ αν επιλέξουμε $0 < \varepsilon < \frac{\rho - x^n}{\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k}}$. Επιλέγουμε

$$\varepsilon = \frac{1}{2}\min\left\{1, \frac{\rho - x^n}{\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k}}\right\}.$$

O ε είναι θετικός πραγματικός αριθμός (διότι $\rho - x^n > 0$ και $\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k} > 0$) και $(x+\varepsilon)^n < \rho$.

(β) Έστω ότι $x^n > \rho$. Θα βρούμε $0 < \varepsilon < \min\{x, 1\}$ ώστε $(x-\varepsilon)^n > \rho$ (άτοπο, γιατί τότε ο $x - \varepsilon$ θα ήταν άνω φράγμα του A μικρότερο από το $\sup A$).

Για κάθε $0 < \varepsilon \leq 1$ έχουμε

$$\begin{aligned}(x-\varepsilon)^n &= x^n + \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}(-1)^k\varepsilon^k = x^n - \varepsilon \left[\sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}(-1)^{k-1}\varepsilon^{k-1}\right] \\ &\geq x^n - \varepsilon \left[\sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}\right],\end{aligned}$$

διότι

$$\sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}(-1)^{k-1}\varepsilon^{k-1} \leq \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}\varepsilon^{k-1} \leq \sum_{k=1}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}.$$

Θα έχουμε λοιπόν $(x-\varepsilon)^n > \rho$ αν επιλέξουμε $0 < \varepsilon < \frac{x^n-\rho}{\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k}}$. Επιλέγουμε

$$\varepsilon = \frac{1}{2}\min\left\{x,\,1,\,\frac{x^n-\rho}{\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k}}\right\}.$$

Ο ε είναι θετικός πραγματικός αριθμός (διότι $x^n-\rho>0$ και $\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}x^{n-k}>0$) και για τον θετικό πραγματικό αριθμό $x-\varepsilon$ ισχύει $(x-\varepsilon)^n>\rho$.

Αποκλείσαμε τις $x^n<\rho$ και $x^n>\rho$. Συνεπώς, $x^n=\rho$. Η μοναδικότητα είναι απλή: παρατηρήστε ότι αν $0<x_1<x_2$ τότε $x_1^n<x_2^n$ για κάθε $n\in\mathbb{N}$.

Αν $0<\rho<1$ έχουμε $\frac{1}{\rho}>1$ και, από το προηγούμενο βήμα, υπάρχει μοναδικός $x>0$ ώστε $x^n=\frac{1}{\rho}$. Θεωρούμε τον $\frac{1}{x}$. Τότε,

$$\left(\frac{1}{x}\right)^n = \frac{1}{x^n} = \rho.$$

Τέλος, αν $\rho=1$ θεωρούμε τον $x=1$. □

1.4β΄ Αρχιμήδεια ιδιότητα

Πρώτο μας βήμα είναι να δείξουμε ότι το $\mathbb{N}$ δεν είναι άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$:

Θεώρημα 1.4.4. *Το σύνολο $\mathbb{N}$ των φυσικών αριθμών δεν είναι άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$.*

Απόδειξη. Με απαγωγή σε άτοπο. Υποθέτουμε ότι το σύνολο $\mathbb{N}$ είναι άνω φραγμένο. Από το αξίωμα της πληρότητας το $\mathbb{N}$ έχει ελάχιστο άνω φράγμα: έστω $\beta=\sup\mathbb{N}$. Τότε $\beta-1<\beta$, άρα ο $\beta-1$ δεν είναι άνω φράγμα του $\mathbb{N}$. Μπορούμε λοιπόν να βρούμε $n\in\mathbb{N}$ με $n>\beta-1$. Έπεται ότι $n+1>\beta$, άτοπο αφού $n+1\in\mathbb{N}$ και ο β είναι άνω φράγμα του $\mathbb{N}$. □

Ισοδύναμοι τρόποι διατύπωσης της ίδιας αρχής είναι οι εξής.

Θεώρημα 1.4.5 (Αρχιμήδεια ιδιότητα των πραγματικών). *Έστω ε και a δύο πραγματικοί αριθμοί με $\varepsilon>0$. Υπάρχει $n\in\mathbb{N}$ ώστε $n\varepsilon>a$.*

Απόδειξη. Από το Θεώρημα 1.4.4 ο $\frac{a}{\varepsilon}$ δεν είναι άνω φράγμα του $\mathbb{N}$. Συνεπώς, υπάρχει $n\in\mathbb{N}$ ώστε $n>\frac{a}{\varepsilon}$. Αφού $\varepsilon>0$, έπεται ότι $n\varepsilon>a$. □

Θεώρημα 1.4.6. *Έστω $\varepsilon>0$. Υπάρχει $n\in\mathbb{N}$ ώστε $0<\frac{1}{n}<\varepsilon$.*

Απόδειξη. Από το Θεώρημα 1.4.4 ο $\frac{1}{\varepsilon}$ δεν είναι άνω φράγμα του $\mathbb{N}$. Συνεπώς, υπάρχει $n\in\mathbb{N}$ ώστε $n>\frac{1}{\varepsilon}$. Αφού $\varepsilon>0$, έπεται ότι $\frac{1}{n}<\varepsilon$. □

1.4γ΄ Ύπαρξη ακεραίου μέρους

Δείχνουμε πρώτα την εξής επέκταση της αρχής του ελαχίστου (παρατηρήστε ότι χρησιμοποιούμε την Αρχιμήδεια ιδιότητα των πραγματικών αριθμών).

Πρόταση 1.4.7. *Κάθε μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{Z}$ που είναι κάτω φραγμένο έχει ελάχιστο στοιχείο.*

Απόδειξη. Έστω $A \neq \emptyset$ κάτω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{Z}$. Υπάρχει $x \in \mathbb{R}$ ώστε $x \leq a$ για κάθε $a \in A$. Από την Αρχιμήδεια ιδιότητα των πραγματικών αριυμών, υπάρχει $n \in \mathbb{N}$ με $n > -x$, δηλαδή $-n < x \leq a$ για κάθε $a \in A$. Υπάρχει δηλαδή $m \in \mathbb{Z}$ που είναι κάτω φράγμα του A (πάρτε $m = -n$), και μάλιστα «γνήσιο» με την έννοια ότι

$$m \in \mathbb{Z} \;\text{ και }\; m < a \;\text{ για κάθε }\; a \in A.$$

Θεωρούμε το σύνολο $B = \{a - m : a \in A\} \subseteq \mathbb{N}$. Το B έχει ελάχιστο στοιχείο, το οποίο ονομάζουμε β. Δηλαδή,

$$\beta = a_0 - m \text{ για κάποιο } a_0 \in A \text{ και } \beta \leq a - m \text{ για κάθε } a \in A.$$

Τότε, ο a_0 είναι το ελάχιστο στοιχείο του A: προφανώς $a_0 \in A$, και για κάθε $a \in A$ έχουμε $a_0 - m \leq a - m \Longrightarrow a_0 \leq a$. □

Με ανάλογο τρόπο μπορείτε να δείξετε ότι κάθε μη κενό και άνω φραγμένο σύνολο ακεραίων αριθμών έχει μέγιστο στοιχείο. Δίνουμε μια δεύτερη απόδειξη αυτού του δυϊκού ισχυρισμού, χρησιμοποιώντας απευθείας αυτή το φορά το αξίωμα της πληρότητας.

Δεύτερη απόδειξη. Έστω A ένα μη κενό και άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{Z}$. Από το αξίωμα της πληρότητας, υπάρχει το $a = \sup A \in \mathbb{R}$. Θα δείξουμε ότι $a \in A$: από τον χαρακτηρισμό του supremum, υπάρχει $x \in A$ ώστε $a - 1 < x \leq a$. Αν $a \notin A$, τότε $x < a$. Αυτό σημαίνει ότι ο x δεν είναι άνω φράγμα του A, οπότε, εφαρμόζοντας πάλι τον χαρακτηρισμό του supremum, βρίσκουμε $y \in A$ ώστε $a - 1 < x < y < a$. Έπεται ότι $0 < y - x < 1$. Αυτό είναι άτοπο διότι οι x και y είναι ακέραιοι. □

Θεώρημα 1.4.8 (ύπαρξη ακεραίου μέρους). *Για κάθε $x \in \mathbb{R}$ υπάρχει μοναδικός ακέραιος $m \in \mathbb{Z}$ με την ιδιότητα*

$$m \leq x < m + 1.$$

Απόδειξη. Το σύνολο $A = \{n \in \mathbb{Z} : n > x\}$ είναι μη κενό (από την Αρχιμήδεια ιδιότητα) και κάτω φραγμένο από το x. Από την Πρόταση 1.4.7, το A έχει ελάχιστο στοιχείο : ας το πούμε n_0. Αφού $n_0 - 1 \notin A$, έχουμε $n_0 - 1 \leq x$. Θέτουμε $m = n_0 - 1$. Είδαμε ότι $m \leq x$. Επίσης $n_0 \in A$, δηλαδή $m + 1 > x$. Άρα,

$$m \leq x < m + 1.$$

Για τη μοναδικότητα ας υποθέσουμε ότι

$$m \leq x < m + 1 \text{ και } m_1 \leq x < m_1 + 1$$

όπου $m, m_1 \in \mathbb{Z}$. Έχουμε $m < m_1 + 1$ άρα $m \leq m_1$, και $m_1 < m + 1$ άρα $m_1 \leq m$. Συνεπώς, $m = m_1$. □

Ορισμός 1.4.9. Ο ακέραιος m που μας δίνει το προηγούμενο θεώρημα (και ο οποίος εξαρτάται κάθε φορά από τον x) λέγεται **ακέραιο μέρος** του x, και συμβολίζεται με $[x]$. Δηλαδή, ο $[x]$ προσδιορίζεται από τις

$$[x] \in \mathbb{Z} \quad \text{και} \quad [x] \leq x < [x] + 1.$$

Για παράδειγμα, $[2.7] = 2$, $[-2.7] = -3$.

1.4δ΄ Πυκνότητα των ρητών και των αρρήτων στους πραγματικούς αριθμούς

Η ύπαρξη του ακεραίου μέρους και η Αρχιμήδεια ιδιότητα των πραγματικών αριθμών μας εξασφαλίζουν την **πυκνότητα** του $\mathbb{Q}$ στο $\mathbb{R}$: ανάμεσα σε οποιουσδήποτε δύο πραγματικούς αριθμούς μπορούμε να βρούμε έναν ρητό.

Θεώρημα 1.4.10. *Αν $x, y \in \mathbb{R}$ και $x < y$, τότε υπάρχει ρητός q με την ιδιότητα*

$$x < q < y.$$

Απόδειξη. Έχουμε $y - x > 0$ και από την Αρχιμήδεια ιδιότητα υπάρχει φυσικός $n \in \mathbb{N}$ ώστε $n(y - x) > 1$, δηλαδή

$$nx + 1 < ny.$$

Τότε,

$$nx < [nx] + 1 \leq nx + 1 < ny,$$

δηλαδή

$$x < \frac{[nx] + 1}{n} < y.$$

Αφού ο $q = \frac{[nx]+1}{n}$ είναι ρητός, έχουμε το ζητούμενο. □

Ορισμός 1.4.11. Στην §1.3 είδαμε ότι το $\mathbb{Q}$ είναι γνήσιο υποσύνολο του $\mathbb{R}$: υπάρχει πραγματικός αριθμός $x > 0$ με $x^2 = 2$, και ο x δεν είναι ρητός. Κάθε πραγματικός αριθμός που δεν είναι ρητός λέγεται **άρρητος**.

Θεώρημα 1.4.12. *Οι άρρητοι είναι πυκνοί στο $\mathbb{R}$: αν $x, y \in \mathbb{R}$ και $x < y$, τότε υπάρχει α άρρητος με $x < \alpha < y$.*

Απόδειξη. Έχουμε $x < y$, άρα $x - \sqrt{2} < y - \sqrt{2}$. Από το Θεώρημα 1.4.10, υπάρχει ρητός q με

$$x - \sqrt{2} < q < y - \sqrt{2}.$$

Έπεται ότι ο $\alpha := q + \sqrt{2}$ είναι άρρητος (εξηγήστε γιατί) και

$$x < \alpha = q + \sqrt{2} < y.$$

1.5 Ορισμοί και συμβολισμός

1.5α΄ Απόλυτη τιμή

Ορισμός 1.5.1 (απόλυτη τιμή). Για κάθε $a \in \mathbb{R}$ θέτουμε

$$|a| = \begin{cases} a & \text{αν} \quad a \geq 0, \\ \\ -a & \text{αν} \quad a < 0. \end{cases}$$

Ο $|a|$ λέγεται **απόλυτη τιμή** του a. Θεωρώντας τον a σαν σημείο της ευθείας, σκεφτόμαστε την απόλυτη τιμή του σαν την «απόσταση» του a από το 0. Παρατηρήστε ότι $|-a| = |a|$ και $|a| \geq 0$ για κάθε $a \in \mathbb{R}$.

Πρόταση 1.5.2. *Για κάθε $a \in \mathbb{R}$ και $\rho \geq 0$ ισχύει*

$$|a| \leq \rho \quad \text{αν και μόνο αν} \quad -\rho \leq a \leq \rho.$$

Απόδειξη. Διακρίνετε περιπτώσεις: $a \geq 0$ και $a < 0$. □

Πρόταση 1.5.3 (τριγωνική ανισότητα). *Για κάθε $a, b \in \mathbb{R}$,*

$$|a + b| \leq |a| + |b|.$$

Επίσης,

$$\big|\,|a| - |b|\,\big| \leq |a - b| \quad \text{και} \quad \big|\,|a| - |b|\,\big| \leq |a + b|\,.$$

Απόδειξη. Από την Πρόταση 1.5.2 έχουμε $-|a| \leq a \leq |a|$ και $-|b| \leq b \leq |b|$. Συνεπώς,

$$-(|a| + |b|) \leq a + b \leq |a| + |b|.$$

Χρησιμοποιώντας πάλι την Πρόταση 1.5.2 συμπεραίνουμε ότι $|a + b| \leq |a| + |b|$.

Για τη δεύτερη ανισότητα γράφουμε

$$|a| = |(a - b) + b| \leq |a - b| + |b|,$$

οπότε $|a| - |b| \leq |a - b|$. Με τον ίδιο τρόπο βλέπουμε ότι

$$|b| = |(b - a) + a| \leq |b - a| + |a| = |a - b| + |a|,$$

άρα $|b| - |a| \leq |a - b|$. Αφού

$$-|a - b| \leq |a| - |b| \leq |a - b|,$$

η Πρόταση 1.5.2 δείχνει ότι $\big|\,|a| - |b|\,\big| \leq |a - b|$.

Αν στην τελευταία ανισότητα αντικαταστήσουμε τον b με τον $-b$, βλέπουμε ότι $\big|\,|a| - |b|\,\big| \leq |a + b|$. □

1.5β′ Το επεκτεταμένο σύνολο των πραγματικών αριθμών

Επεκτείνουμε το σύνολο $\mathbb{R}$ των πραγματικών αριθμών με δύο ακόμα στοιχεία, το $+\infty$ και το $-\infty$. Το σύνολο $\overline{\mathbb{R}} = \mathbb{R} \cup \{+\infty, -\infty\}$ είναι το *επεκτεταμένο σύνολο των πραγματικών αριθμών*. Επεκτείνουμε τη διάταξη και τις πράξεις στο $\overline{\mathbb{R}}$ ως εξής:

(α) Ορίζουμε $-\infty < a$ και $a < +\infty$ για κάθε $a \in \mathbb{R}$.

(β) Για κάθε $a \in \mathbb{R}$ ορίζουμε

$$\begin{aligned} a + (+\infty) &= (+\infty) + a = a - (-\infty) = +\infty \\ a + (-\infty) &= (-\infty) + a = a - (+\infty) = -\infty. \end{aligned}$$

(γ) Αν $a > 0$ ορίζουμε

$$\begin{aligned} a \cdot (+\infty) &= (+\infty) \cdot a = +\infty \\ a \cdot (-\infty) &= (-\infty) \cdot a = -\infty. \end{aligned}$$

(δ) Αν $a < 0$ ορίζουμε

$$\begin{aligned} a \cdot (+\infty) &= (+\infty) \cdot a = -\infty \\ a \cdot (-\infty) &= (-\infty) \cdot a = +\infty. \end{aligned}$$

(ε) Επίσης, ορίζουμε

$$\begin{array}{cc} (+\infty) + (+\infty) = +\infty & (-\infty) + (-\infty) = -\infty \\ (+\infty) \cdot (+\infty) = +\infty & (-\infty) \cdot (-\infty) = +\infty \end{array}$$

και

$$(+\infty) \cdot (-\infty) = (-\infty) \cdot (+\infty) = -\infty.$$

(στ) Δεν ορίζονται οι παραστάσεις

$$(+\infty) + (-\infty),\ (-\infty) + (+\infty), 0 \cdot (+\infty),\ (+\infty) \cdot 0,\ 0 \cdot (-\infty),\ (-\infty) \cdot 0$$

και

$$\frac{+\infty}{+\infty}, \frac{+\infty}{-\infty}, \frac{-\infty}{+\infty}, \frac{-\infty}{-\infty}.$$

Τέλος, αν ένα μη κενό σύνολο $A \subseteq \mathbb{R}$ δεν είναι άνω φραγμένο ορίζουμε $\sup A = +\infty$, ενώ αν δεν είναι κάτω φραγμένο ορίζουμε $\inf A = -\infty$.

1.5γ΄ Διαστήματα

Ορισμός 1.5.4. Έστω $a, b \in \mathbb{R}$ με $a < b$. Ορίζουμε

$$\begin{aligned}
[a,b] &= \{x \in \mathbb{R} : a \leq x \leq b\} \\
(a,b) &= \{x \in \mathbb{R} : a < x < b\} \\
[a,b) &= \{x \in \mathbb{R} : a \leq x < b\} \\
(a,b] &= \{x \in \mathbb{R} : a < x \leq b\} \\
[a,+\infty) &= \{x \in \mathbb{R} : x \geq a\} \\
(a,+\infty) &= \{x \in \mathbb{R} : x > a\} \\
(-\infty,b] &= \{x \in \mathbb{R} : x \leq b\} \\
(-\infty,b) &= \{x \in \mathbb{R} : x < b\}.
\end{aligned}$$

Τα υποσύνολα αυτά του συνόλου των πραγματικών αριθμών λέγονται **διαστήματα**.

Στο επόμενο Λήμμα περιγράφουμε τα σημεία του κλειστού διαστήματος $[a, b]$.

Λήμμα 1.5.5. *Αν $a < b$ στο $\mathbb{R}$ τότε*

$$[a,b] = \{(1-t)a + tb :\ 0 \leq t \leq 1\}.$$

Ειδικότερα, για κάθε $x \in [a, b]$ έχουμε

$$x = \frac{b-x}{b-a}a + \frac{x-a}{b-a}b.$$

Απόδειξη. Εύκολα ελέγχουμε ότι, για κάθε $t \in [0, 1]$ ισχύει

$$a \leq (1-t)a + tb = a + t(b-a) \leq b,$$

δηλαδή $\{(1-t)a + tb :\ 0 \leq t \leq 1\} \subseteq [a, b]$.

Αντίστροφα, κάθε $x \in [a, b]$ γράφεται στη μορφή

$$x = \frac{b-x}{b-a}a + \frac{x-a}{b-a}b.$$

Παρατηρώντας ότι $t := (x-a)/(b-a) \in [0, 1]$ και $1 - t = (b-x)/(b-a)$, βλέπουμε ότι $[a, b] \subseteq \{(1-t)a + tb :\ 0 \leq t \leq 1\}$. □

Τα σημεία $(1-t)a + tb$ του $[a, b]$ λέγονται **κυρτοί συνδυασμοί** των a και b. Το **μέσο** του $[a, b]$ είναι το

$$m = (1 - \frac{1}{2})a + \frac{1}{2}b = \frac{a+b}{2}.$$

1.6 Ανισότητες

Σε αυτή την παράγραφο δείχνουμε με επαγωγή δύο βασικές ανισότητες: την ανισότητα του Bernoulli και την ανισότητα αριθμητικού–γεωμετρικού μέσου. Άλλες βασικές ανισότητες εμφανίζονται στις Ασκήσεις.

Πρόταση 1.6.1 (ανισότητα του Bernoulli). *Αν $x > -1$ τότε*

$$(1+x)^n \geq 1 + nx \qquad \text{για κάθε } n \in \mathbb{N}.$$

Απόδειξη. Για $n = 1$ η ανισότητα ισχύει ως ισότητα: $1 + x = 1 + x$. Δείχνουμε το επαγωγικό βήμα:

Υποθέτουμε ότι $(1+x)^n \geq 1 + nx$. Αφού $1 + x > 0$, έχουμε $(1+x)(1+x)^n \geq (1+x)(1+nx)$. Άρα,

$$(1+x)^{n+1} \geq (1+x)(1+nx) = 1 + (n+1)x + nx^2 \geq 1 + (n+1)x. \quad \square$$

Παρατήρηση. Αν $x > 0$, μπορούμε να δείξουμε την ανισότητα του Bernoulli χρησιμοποιώντας το διωνυμικό ανάπτυγμα: για κάθε $n \geq 2$ έχουμε

$$(1+x)^n = \sum_{k=0}^{n} \binom{n}{k} 1^{n-k} x^k = 1 + nx + \sum_{k=2}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k} > 1 + nx,$$

αφού όλοι οι προσθετέοι στο $\sum_{k=2}^{n} \binom{n}{k} x^{n-k}$ είναι θετικοί. Ομοίως, αν $n \geq 3$ παίρνουμε την ισχυρότερη ανισότητα

$$(1+x)^n > 1 + nx + \binom{n}{2} x^2 = 1 + nx + \frac{n(n-1)}{2} x^2.$$

Πρόταση 1.6.2 (ανισότητα αριθμητικού–γεωμετρικού μέσου). *Έστω $n \in \mathbb{N}$. Αν $a_1, \ldots, a_n$ είναι θετικοί πραγματικοί αριθμοί, τότε*

$$\frac{a_1 + a_2 + \cdots + a_n}{n} \geq \sqrt[n]{a_1 a_2 \cdots a_n}.$$

Απόδειξη. Θέτουμε $m = \sqrt[n]{a_1 a_2 \cdots a_n}$ και ορίζουμε $b_k = \frac{a_k}{m}$, $k = 1, \ldots, n$. Παρατηρούμε ότι οι b_k είναι θετικοί πραγματικοί αριθμοί με γινόμενο

$$b_1 \cdots b_n = \frac{a_1}{m} \cdots \frac{a_n}{m} = \frac{a_1 \cdots a_n}{m^n} = 1.$$

Επίσης, η ζητούμενη ανισότητα παίρνει τη μορφή

$$b_1 + \cdots + b_n \geq n.$$

Αρκεί λοιπόν να δείξουμε την ακόλουθη Πρόταση.

Πρόταση 1.6.3. *Έστω $n \in \mathbb{N}$. Αν $b_1, \ldots, b_n$ είναι θετικοί πραγματικοί αριθμοί με γινόμενο $b_1 \cdots b_n = 1$, τότε $b_1 + \cdots + b_n \geq n$.*

Απόδειξη. Με επαγωγή ως προς το πλήθος των b_k: αν $n = 1$ τότε έχουμε έναν μόνο αριθμό, τον $b_1 = 1$. Συνεπώς, η ανισότητα είναι τετριμμένη: $1 \geq 1$.

Υποθέτουμε ότι για κάθε m-άδα θετικών αριθμών $x_1, \ldots, x_m$ με γινόμενο $x_1 \cdots x_m = 1$ ισχύει η ανισότητα

$$x_1 + \cdots + x_m \geq m,$$

και δείχνουμε ότι αν $b_1, \cdots, b_{m+1}$ είναι $(m+1)$ θετικοί πραγματικοί αριθμοί με γινόμενο $b_1 \cdots b_{m+1} = 1$ τότε

$$b_1 + \cdots + b_{m+1} \geq m + 1.$$

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $b_1 \leq b_2 \leq \cdots \leq b_{m+1}$. Παρατηρούμε ότι, αν $b_1 = b_2 = \cdots = b_{m+1} = 1$ τότε η ανισότητα ισχύει σαν ισότητα. Αν όχι, αναγκαστικά έχουμε $b_1 < 1 < b_{m+1}$ (εξηγήστε γιατί).

Θεωρούμε την m-άδα θετικών αριθμών

$$x_1 = b_1 b_{m+1}\,,\ x_2 = b_2, \ldots,\ x_m = b_m.$$

Αφού $x_1 \cdots x_m = b_1 \cdots b_{m+1} = 1$, από την επαγωγική υπόθεση παίρνουμε

$$(b_1 b_{m+1}) + b_2 + \cdots + b_m = x_1 + \cdots + x_m \geq m.$$

Όμως, από την $b_1 < 1 < b_{m+1}$ έπεται ότι $(b_{m+1} - 1)(1 - b_1) > 0$ δηλαδή $b_1 + b_{m+1} > 1 + b_{m+1} b_1$. Άρα,

$$b_1 + b_{m+1} + b_2 + \cdots + b_m > 1 + b_1 b_{m+1} + b_2 + \cdots + b_m \geq 1 + m.$$

Έχουμε λοιπόν δείξει το επαγωγικό βήμα. □

Παρατήρηση. Αν οι αριθμοί $a_1, \cdots, a_n$ είναι όλοι ίσοι τότε η ανισότητα αριθμητικού–γεωμετρικού μέσου ισχύει ως ισότητα. Αν οι αριθμοί $a_1, \cdots, a_n$ δεν είναι όλοι ίσοι, τότε η απόδειξη που προηγήθηκε δείχνει ότι η ανισότητα είναι γνήσια (εξηγήστε γιατί). Δηλαδή: στην ανισότητα αριθμητικού–γεωμετρικού μέσου ισχύει ισότητα αν και μόνον αν $a_1 = \cdots = a_n$.

1.7 *Παράρτημα: Τομές Dedekind

Υποθέτουμε εδώ ότι το σύνολο $\mathbb{Q}$ των ρητών αριθμών έχει οριστεί, και θεωρούμε όλες τις ιδιότητές του γνωστές. Θα περιγράψουμε την κατασκευή του $\mathbb{R}$ μέσω των τομών Dedekind. Τα στοιχεία του $\mathbb{R}$ θα είναι κάποια υποσύνολα του $\mathbb{Q}$, οι λεγόμενες **τομές**. Η ιδέα πίσω από τον ορισμό τους είναι ότι κάθε πραγματικός αριθμός προσδιορίζεται από το σύνολο των ρητών που είναι μικρότεροί του: αν $x \in \mathbb{R}$ και αν ορίσουμε $A_x = \{q \in \mathbb{Q} : q < x\}$, τότε $x = \sup A_x$.

Ορισμός 1.7.1. Ένα υποσύνολο α του $\mathbb{Q}$ λέγεται **τομή** αν ικανοποιεί τα εξής:

- $\alpha \neq \emptyset$, $\alpha \neq \mathbb{Q}$.
- αν $p \in \alpha$, $q \in \mathbb{Q}$ και $q < p$, τότε $q \in \alpha$.
- αν $p \in \alpha$, υπάρχει $q \in \alpha$ ώστε $p < q$.

Η τρίτη ιδιότητα μας λέει ότι μια τομή α δεν έχει μέγιστο στοιχείο. Η δεύτερη έχει τις εξής άμεσες συνέπειες που θα φανούν χρήσιμες:

- αν $p \in \alpha$ και $q \notin \alpha$, τότε $p < q$.
- αν $r \notin \alpha$ και $r < s$, τότε $s \notin \alpha$.

Σημείωση. Σε όλη αυτή την παράγραφο χρησιμοποιούμε τα ελληνικά γράμματα α, β, γ για τομές (=μελλοντικούς πραγματικούς αριθμούς) και τα λατινικά p, q, r, s για ρητούς αριθμούς.

Βήμα 1: Ορίζουμε $\mathbb{R} = \{\alpha \subseteq \mathbb{Q} : \text{το } \alpha \text{ είναι τομή}\}$. Αυτό θα είναι τελικά το σύνολο των πραγματικών αριθμών.

Βήμα 2: Πρώτα ορίζουμε τη διάταξη στο $\mathbb{R}$. Αν α, β είναι δύο τομές, τότε

$$\alpha < \beta \iff \text{το } \alpha \text{ είναι γνήσιο υποσύνολο του } \beta.$$

Άσκηση. Δείξτε ότι αν α, β είναι τομές, τότε ισχύει ακριβώς μία από τις $\alpha < \beta$, $\alpha = \beta$, $\beta < \alpha$.

Βήμα 3: Το $(\mathbb{R}, <)$ ικανοποιεί το αξίωμα της πληρότητας. Δηλαδή, αν A είναι μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και υπάρχει τομή $\beta \in \mathbb{R}$ ώστε $\alpha \leq \beta$ για κάθε $\alpha \in A$, τότε το A έχει ελάχιστο άνω φράγμα.

Απόδειξη. Ορίζουμε γ την ένωση όλων των στοιχείων του A. Δηλαδή,

$$\gamma = \{q \in \mathbb{Q} : \exists \alpha \in A \text{ με } q \in \alpha\}.$$

Θα δείξουμε ότι $\gamma = \sup A$.

(α) Το γ είναι τομή: Πρώτον, $\gamma \neq \emptyset$: αφού $A \neq \emptyset$, υπάρχει $\alpha_0 \in A$. Αφού $\alpha_0 \neq \emptyset$, υπάρχει $q \in \alpha_0$. Τότε, $q \in \gamma$. Πρέπει επίσης να δείξουμε ότι $\gamma \neq \mathbb{Q}$: Υπάρχει $q \in \mathbb{Q}$ με $q \notin \beta$. Αν $\alpha \in A$, τότε $\alpha \leq \beta$, άρα $q \notin \alpha$. Επομένως, $q \notin \cup\{\alpha : \alpha \in A\}$ δηλαδή $q \notin \gamma$. Άρα, το γ ικανοποιεί την πρώτη συνθήκη του ορισμού της τομής.

Για τη δεύτερη, έστω $p \in \gamma$ και $q \in \mathbb{Q}$ με $q < p$. Υπάρχει $\alpha \in A$ με $p \in \alpha$ και $q < p$, άρα $q \in \alpha$. Αφού $\alpha \subseteq \gamma$, έπεται ότι $q \in \gamma$.

Για την τρίτη, έστω $p \in \gamma$. Υπάρχει $\alpha \in A$ με $p \in \alpha$. Αφού το α είναι τομή, υπάρχει $q \in \alpha$ με $p < q$. Τότε, $q \in \gamma$ και $p < q$.

(β) Το γ είναι άνω φράγμα του A: Αν $\alpha \in A$, τότε $\alpha \subseteq \gamma$ δηλαδή $\alpha \leq \gamma$.
(γ) Το γ είναι το ελάχιστο άνω φράγμα του A: Έστω $\beta_1 \in \mathbb{R}$ άνω φράγμα του A. Τότε $\beta_1 \geq \alpha$ για κάθε $\alpha \in A$, δηλαδή $\beta_1 \supseteq \alpha$ για κάθε $\alpha \in A$, δηλαδή

$$\beta_1 \supseteq \bigcup \{\alpha : \alpha \in A\} = \gamma,$$

δηλαδή $\beta_1 \geq \gamma$. $\square$

Βήμα 4: Ορίζουμε μια πράξη $+$ (πρόσθεση) στο $\mathbb{R}$ ως εξής: αν $\alpha, \beta \in \mathbb{R}$, τότε

$$\alpha + \beta = \{p + q : p \in \alpha, q \in \beta\}.$$

(α) Δείχνουμε ότι το $\alpha + \beta$ είναι τομή, και εύκολα επαληθεύουμε ότι $\alpha + \beta = \beta + \alpha$ και $\alpha + (\beta + \gamma) = (\alpha + \beta) + \gamma$ για κάθε $\alpha, \beta, \gamma \in \mathbb{R}$.
(β) Ορίζουμε $0^* = \{q \in \mathbb{Q} : q < 0\}$ και δείχνουμε ότι το $0^* \in \mathbb{R}$ και είναι το ουδέτερο στοιχείο της πρόσθεσης: $\alpha + 0^* = 0^* + \alpha = \alpha$ για κάθε $\alpha \in \mathbb{R}$.
(γ) Αν $\alpha \in \mathbb{R}$, το $-\alpha$ ορίζεται ως εξής:

$$-\alpha = \{q \in \mathbb{Q} : \text{ υπάρχει } r \in \mathbb{Q},\ r > 0 \text{ με } -q - r \notin \alpha\}.$$

Δείξτε ότι $-\alpha \in \mathbb{R}$ και $\alpha + (-\alpha) = (-\alpha) + \alpha = 0^*$.
Έπεται ότι η πράξη $+$ στο $\mathbb{R}$ ικανοποιεί τα αξιώματα της πρόσθεσης. $\square$

Βήμα 5: Το σύνολο Θ των θετικών στοιχείων του $\mathbb{R}$ ορίζεται τώρα με φυσιολογικό τρόπο:

$$\alpha \in \Theta \Longleftrightarrow 0^* < \alpha.$$

Δείξτε ότι αν $\alpha \in \mathbb{R}$, τότε ισχύει ακριβώς μία από τις $\alpha \in \Theta$, $\alpha = 0^*$, $-\alpha \in \Theta$.

Βήμα 6: Ορίζουμε μια πράξη πολλαπλασιασμού, πρώτα για $\alpha, \beta \in \Theta$: Αν $\alpha > 0^*$ και $\beta > 0^*$, θέτουμε

$$\alpha\beta = \{q \in \mathbb{Q} : \text{ υπάρχουν } r \in \alpha, s \in \beta, r > 0, s > 0 \text{ με } q \leq rs\}.$$

(α) Δείχνουμε ότι το $\alpha\beta$ είναι τομή και $\alpha\beta = \beta\alpha$, $\alpha(\beta\gamma) = (\alpha\beta)\gamma$ αν $\alpha, \beta, \gamma \in \Theta$.
(β) Ορίζουμε $1^* = \{q \in \mathbb{Q} : q < 1\}$. Τότε, $\alpha 1^* = 1^* \alpha = \alpha$ για κάθε $\alpha \in \Theta$.
(γ) Αν $\alpha \in \Theta$, ο αντίστροφος α^{-1} του α ορίζεται από την:

$$\alpha^{-1} = \{q \in \mathbb{Q} : q \leq 0 \text{ ή } q > 0 \text{ και υπάρχει } r \in \mathbb{Q}, r > 1 \text{ με } (qr)^{-1} \notin \alpha\}.$$

Δείξτε ότι $\alpha^{-1} \in \Theta$ και $\alpha\alpha^{-1} = \alpha^{-1}\alpha = 1^*$.
Ολοκληρώνουμε τον ορισμό του πολλαπλασιασμού θέτοντας

$$\begin{aligned}
\alpha\beta &= (-\alpha)(-\beta), \text{ αν } \alpha, \beta < 0^* \\
\alpha\beta &= -[(-\alpha)\beta], \text{ αν } \alpha < 0^*, \beta > 0^* \\
\alpha\beta &= -[\alpha(-\beta)], \text{ αν } \alpha > 0^*, \beta < 0^*,
\end{aligned}$$

και

$$\alpha 0^* = 0^* \alpha = 0^*.$$

Μπορούμε τώρα να δούμε ότι ικανοποιούνται όλα τα αξιώματα του πολλαπλασιασμού, καθώς και η επιμεριστική ιδιότητα του πολλαπλασιασμού ως προς την πρόσθεση. Δεν θα μπούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες (αν θέλετε συμβουλευτείτε τον M. Spivak, Κεφάλαιο 28).

«Το $\mathbb{R}$ με βάση την παραπάνω κατασκευή είναι ένα πλήρως διατεταγμένο σώμα.»

Βήμα 7: Αν $q \in \mathbb{Q}$ ορίζουμε $q^* = \{r \in \mathbb{Q} : r < q\}$. Κάθε q^* είναι τομή, δηλαδή $q^* \in \mathbb{R}$. Εύκολα δείχνουμε ότι:

(α) αν $p, q \in \mathbb{Q}$, τότε $p^* + q^* = (p+q)^*$.

(β) αν $p, q \in \mathbb{Q}$, τότε $p^* q^* = (pq)^*$.

(γ) αν $p, q \in \mathbb{Q}$, τότε $p^* < q^*$ αν και μόνο αν $p < q$.

Επομένως, η απεικόνιση $I : \mathbb{Q} \to \mathbb{R}$ με $I(q) = q^*$ διατηρεί τις πράξεις της πρόσθεσης και του πολλαπλασιασμού, καθώς και τη διάταξη. Μπορούμε λοιπόν να βλέπουμε το $\mathbb{Q}$ σαν ένα διατεταγμένο υποσώμα του $\mathbb{R}$ μέσω της ταύτισης $\mathbb{Q} \longleftrightarrow \mathbb{Q}^*$ (όπου $\mathbb{Q}^* = \{q^* : q \in \mathbb{Q}\} \subset \mathbb{R}$).

1.8 Ασκήσεις

Ερωτήσεις κατανόησης

Εξετάστε αν οι παρακάτω προτάσεις είναι αληθείς ή ψευδείς (αιτιολογήστε πλήρως την απάντησή σας).

1. Έστω A μη κενό, άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$. Για κάθε $x \in A$ έχουμε $x \leq \sup A$.

2. Έστω A μη κενό, άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$. Ο $x \in \mathbb{R}$ είναι άνω φράγμα του A αν και μόνο αν $\sup A \leq x$.

3. Αν το A είναι μη κενό και άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$ τότε $\sup A \in A$.

4. Αν A είναι ένα μη κενό και άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{Z}$ τότε $\sup A \in A$.

5. Αν $a = \sup A$ και $\varepsilon > 0$, τότε υπάρχει $x \in A$ με $a - \varepsilon < x \leq a$.

6. Αν $a = \sup A$ και $\varepsilon > 0$, τότε υπάρχει $x \in A$ με $a - \varepsilon < x < a$.

7. Αν το A είναι μη κενό και $\sup A - \inf A = 1$ τότε υπάρχουν $x, y \in A$ ώστε $x - y = 1$.

8. Για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$ με $x < y$ υπάρχουν άπειροι το πλήθος $r \in \mathbb{Q}$ που ικανοποιούν την $x < r < y$.

Ασκήσεις – Ομάδα Α΄

1. Δείξτε ότι τα παρακάτω ισχύουν στο $\mathbb{R}$:

(α) Αν $x < y + \varepsilon$ για κάθε $\varepsilon > 0$, τότε $x \leq y$.

(β) Αν $x \leq y + \varepsilon$ για κάθε $\varepsilon > 0$, τότε $x \leq y$.

(γ) Αν $|x - y| \leq \varepsilon$ για κάθε $\varepsilon > 0$, τότε $x = y$.

(δ) Αν $a < x < b$ και $a < y < b$, τότε $|x - y| < b - a$.

2. (α) Αν $|a - b| < \varepsilon$, τότε υπάρχει x ώστε

$$|a - x| < \frac{\varepsilon}{2} \text{ και } |b - x| < \frac{\varepsilon}{2}.$$

(β) Ισχύει το αντίστροφο;

(γ) Έστω ότι $a < b < a + \varepsilon$. Βρείτε όλους τους $x \in \mathbb{R}$ που ικανοποιούν τις $|a - x| < \frac{\varepsilon}{2}$ και $|b - x| < \frac{\varepsilon}{2}$.

3. Να δειχθεί με επαγωγή ότι ο αριθμός $n^5 - n$ είναι πολλαπλάσιο του 5 για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

4. Εξετάστε για ποιες τιμές του φυσικού αριθμού n ισχύουν οι παρακάτω ανισότητες:
(i) $2^n > n^3$, (ii) $2^n > n^2$, (iii) $2^n > n$, (iv) $n! > 2^n$, (v) $2^{n-1} \leq n^2$.

5. Έστω $a, b \in \mathbb{R}$ και $n \in \mathbb{N}$. Δείξτε ότι

$$a^n - b^n = (a - b) \sum_{k=0}^{n-1} a^k b^{n-1-k}.$$

Αν $0 < a < b$, δείξτε ότι

$$na^{n-1} \leq \frac{b^n - a^n}{b - a} \leq nb^{n-1}.$$

6. Έστω $a \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι:

(α) Αν $a > 1$, τότε $a^n > a$ για κάθε φυσικό αριθμό $n \geq 2$.

(β) Αν $a > 1$ και $m, n \in \mathbb{N}$, τότε $a^m < a^n$ αν και μόνο αν $m < n$.

(γ) Αν $0 < a < 1$, τότε $a^n < a$ για κάθε φυσικό αριθμό $n \geq 2$.

(δ) Αν $0 < a < 1$ και $m, n \in \mathbb{N}$, τότε $a^m < a^n$ αν και μόνο αν $m > n$.

7. Έστω $a \in \mathbb{R}$ και έστω $n \in \mathbb{N}$. Δείξτε ότι:

(α) Αν $a \geq -1$, τότε $(1 + a)^n \geq 1 + na$.

(β) Αν $0 < a < 1/n$, τότε $(1 + a)^n < 1/(1 - na)$.

(γ) Αν $0 \leq a \leq 1$, τότε

$$1 - na \leq (1 - a)^n \leq \frac{1}{1 + na}.$$

8. Έστω $a \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι:

(α) Αν $-1 < a < 0$, τότε $(1 + a)^n \leq 1 + na + \frac{n(n-1)}{2} a^2$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(β) Αν $a > 0$, τότε $(1+a)^n \geq 1 + na + \frac{n(n-1)}{2}a^2$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

9. Δείξτε ότι για κάθε $n \in \mathbb{N}$ ισχύουν οι ανισότητες

$$\left(1+\frac{1}{n}\right)^n < \left(1+\frac{1}{n+1}\right)^{n+1} \quad \text{και} \quad \left(1+\frac{1}{n}\right)^{n+1} > \left(1+\frac{1}{n+1}\right)^{n+2}.$$

10. (α) Δείξτε την ανισότητα Cauchy-Schwarz: αν $a_1, \ldots, a_n$ και $b_1, \ldots, b_n$ είναι πραγματικοί αριθμοί, τότε

$$\left(\sum_{k=1}^n a_k b_k\right)^2 \leq \left(\sum_{k=1}^n a_k^2\right)\left(\sum_{k=1}^n b_k^2\right).$$

(β) Δείξτε την ανισότητα του Minkowski: αν $a_1, \ldots, a_n$ και $b_1, \ldots, b_n$ είναι πραγματικοί αριθμοί, τότε

$$\left(\sum_{k=1}^n (a_k+b_k)^2\right)^{1/2} \leq \left(\sum_{k=1}^n a_k^2\right)^{1/2} + \left(\sum_{k=1}^n b_k^2\right)^{1/2}.$$

11. (Ταυτότητα του Lagrange) Αν $a_1, \ldots, a_n \in \mathbb{R}$ και $b_1, \ldots, b_n \in \mathbb{R}$, τότε

$$\left(\sum_{k=1}^n a_k^2\right)\left(\sum_{k=1}^n b_k^2\right) - \left(\sum_{k=1}^n a_k b_k\right)^2 = \frac{1}{2}\sum_{k,j=1}^n (a_k b_j - a_j b_k)^2.$$

Χρησιμοποιώντας την ταυτότητα του Lagrange δείξτε την ανισότητα Cauchy-Schwarz.

12. (Ανισότητα αριθμητικού-γεωμετρικού μέσου) Αν $x_1, \ldots, x_n > 0$, τότε

$$x_1 x_2 \cdots x_n \leq \left(\frac{x_1 + \cdots + x_n}{n}\right)^n.$$

Ισότητα ισχύει αν και μόνο αν $x_1 = x_2 = \cdots = x_n$.

Επίσης, αν $x_1, x_2, \ldots, x_n > 0$, τότε

$$x_1 x_2 \cdots x_n \geq \left(\frac{n}{\frac{1}{x_1} + \cdots + \frac{1}{x_n}}\right)^n.$$

13. Δείξτε ότι κάθε μη κενό κάτω φραγμένο υποσύνολο A του $\mathbb{R}$ έχει μέγιστο κάτω φράγμα.

14. Έστω A μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $a_0 \in A$ με την ιδιότητα: για κάθε $a \in A$, $a \leq a_0$. Δείξτε ότι $a_0 = \sup A$. Με άλλα λόγια, αν το A έχει μέγιστο στοιχείο, τότε αυτό είναι το supremum του A.

15. Έστω A, B δύο μη κενά και φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Αν $\sup A = \inf B$, δείξτε ότι για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχουν $a \in A$ και $b \in B$ ώστε $b - a < \varepsilon$.

16. Έστω A μη κενό φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$ με $\inf A = \sup A$. Τι συμπεραίνετε για το A;

17. (α) Έστω $a, b \in \mathbb{R}$ με $a < b$. Βρείτε το supremum και το infimum του συνόλου $(a,b) \cap \mathbb{Q} = \{x \in \mathbb{Q} : a < x < b\}$. Αιτιολογήστε πλήρως την απάντηση σας.

(β) Για κάθε $x \in \mathbb{R}$ ορίζουμε $A_x = \{q \in \mathbb{Q} : q < x\}$. Δείξτε ότι

$$x = y \Longleftrightarrow A_x = A_y.$$

18. Έστω A, B μη κενά φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$ με $A \subseteq B$. Δείξτε ότι

$$\inf B \leq \inf A \leq \sup A \leq \sup B.$$

19. Έστω A, B μη κενά, φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Δείξτε ότι το $A \cup B$ είναι φραγμένο και

$$\sup(A \cup B) = \max\{\sup A, \sup B\}, \qquad \inf(A \cup B) = \min\{\inf A, \inf B\}.$$

Μπορούμε να πούμε κάτι ανάλογο για το $\sup(A \cap B)$ ή το $\inf(A \cap B)$;

20. Έστω A, B μη κενά υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Δείξτε ότι $\sup A \leq \inf B$ αν και μόνο αν για κάθε $a \in A$ και για κάθε $b \in B$ ισχύει $a \leq b$.

21. Έστω A, B μη κενά, άνω φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$ με την εξής ιδιότητα: για κάθε $a \in A$ υπάρχει $b \in B$ ώστε

$$a \leq b.$$

Δείξτε ότι $\sup A \leq \sup B$.

22. Να βρεθούν, αν υπάρχουν, τα max, min, sup και inf των παρακάτω συνόλων:
(α) $A = \{x > 0 : 0 < x^2 - 1 \leq 2\}$, $B = \{x \in \mathbb{Q} : x \geq 0, 0 < x^2 - 1 \leq 2\}$, $C = \{0, \frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{1}{4}, \ldots\}$.
(β) $D = \{x \in \mathbb{R} : x < 0, x^2 + x - 1 < 0\}$, $E = \{\frac{1}{n} + (-1)^n : n \in \mathbb{N}\}$, $F = \{x \in \mathbb{Q} : (x-1)(x+\sqrt{2}) < 0\}$.
(γ) $G = \{5 + \frac{6}{n} : n \in \mathbb{N}\} \cup \{7 - 8n : n \in \mathbb{N}\}$.

23. Βρείτε το supremum και το infimum των συνόλων

$$A = \left\{ 1 + (-1)^n + \frac{(-1)^{n+1}}{n} : n \in \mathbb{N} \right\} \quad , \quad B = \left\{ \frac{1}{2^n} + \frac{1}{3^m} : n, m \in \mathbb{N} \right\}.$$

24. Δείξτε ότι το σύνολο

$$A = \left\{ \frac{(-1)^n m}{n+m} \, : \, m, n = 1, 2, \ldots \right\}$$

είναι φραγμένο και βρείτε τα $\sup A$ και $\inf A$. Εξετάστε αν το A έχει μέγιστο ή ελάχιστο στοιχείο.

Ασκήσεις – Ομάδα Β′

25. Δείξτε ότι οι αριθμοί $\sqrt{2} + \sqrt{3}$ και $\sqrt{2} + \sqrt{3} + \sqrt{5}$ είναι άρρητοι.

26. Δείξτε ότι αν ο φυσικός αριθμός n δεν είναι τετράγωνο κάποιου φυσικού αριθμού, τότε ο $\sqrt{n}$ είναι άρρητος.

27. Έστω A, B μη κενά υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι:
(α) για κάθε $a \in A$ και για κάθε $b \in B$ ισχύει $a \leq b$, και

(β) για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχουν $a \in A$ και $b \in B$ ώστε $b - a < \varepsilon$.

Δείξτε ότι $\sup A = \inf B$.

28. Έστω A, B μη κενά, άνω φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Δείξτε ότι $\sup A \leq \sup B$ αν και μόνο αν για κάθε $a \in A$ και για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $b \in B$ ώστε $a - \varepsilon < b$.

29. Έστω A, B μη κενά υποσύνολα του $\mathbb{R}$ που ικανοποιούν τα εξής:
(α) για κάθε $a \in A$ και για κάθε $b \in B$ ισχύει $a < b$.
(β) $A \cup B = \mathbb{R}$.
Δείξτε ότι υπάρχει $\gamma \in \mathbb{R}$ τέτοιος ώστε είτε $A = (-\infty, \gamma)$ και $B = [\gamma, +\infty)$ ή $A = (-\infty, \gamma]$ και $B = (\gamma, +\infty)$.

30. Έστω $A \subset (0, +\infty)$. Υποθέτουμε ότι $\inf A = 0$ και ότι το A δεν είναι άνω φραγμένο. Να βρεθούν, αν υπάρχουν, τα max, min, sup και inf του συνόλου

$$B = \left\{ \frac{x}{x+1} : x \in A \right\}.$$

31. Έστω $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι: για κάθε $n \in \mathbb{N}$ υπάρχει ακέραιος $k_n \in \mathbb{Z}$ ώστε $\left| x - \frac{k_n}{\sqrt{n}} \right| < \frac{1}{\sqrt{n}}$.

32. Έστω $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι: για κάθε $N \geq 2$ υπάρχουν ακέραιοι m και n, με $0 < n \leq N$, ώστε $|nx - m| < \frac{1}{N}$.

33. Έστω $a_1, \ldots, a_n > 0$. Δείξτε ότι

$$(a_1 + a_2 + \cdots + a_n) \left(\frac{1}{a_1} + \frac{1}{a_2} + \cdots + \frac{1}{a_n} \right) \geq n^2.$$

34. Αν $a > 0$, $b > 0$ και $a + b = 1$, τότε

$$2 \left[\left(a + \frac{1}{a} \right)^2 + \left(b + \frac{1}{b} \right)^2 \right] \geq 25.$$

35. (α) Αν $a_1, \ldots, a_n > 0$, δείξτε ότι

$$(1 + a_1) \cdots (1 + a_n) \geq 1 + a_1 + \cdots + a_n.$$

(β) Αν $0 < a_1, \ldots, a_n < 1$, τότε

$$\begin{aligned} 1 - (a_1 + \cdots + a_n) &\leq (1 - a_1) \cdots (1 - a_n) \\ &\leq 1 - (a_1 + \cdots + a_n) + (a_1 a_2 + a_1 a_3 + \cdots + a_{n-1} a_n). \end{aligned}$$

36*. Αν $a_1 \geq a_2 \geq \cdots \geq a_n > 0$ και $b_1 \geq b_2 \geq \cdots \geq b_n > 0$, τότε

$$\begin{aligned} \frac{a_1 b_n + a_2 b_{n-1} + \cdots + a_n b_1}{n} &\leq \frac{a_1 + \cdots + a_n}{n} \cdot \frac{b_1 + \cdots + b_n}{n} \\ &\leq \frac{a_1 b_1 + \cdots + a_n b_n}{n}. \end{aligned}$$

37*. Έστω $a_1, \ldots, a_n$ θετικοί πραγματικοί αριθμοί. Δείξτε ότι υπάρχει $1 \leq m \leq n-1$ με την ιδιότητα

$$\left| \sum_{k=1}^{m} a_k - \sum_{k=m+1}^{n} a_k \right| \leq \max\{a_1, \ldots, a_n\}.$$

Υπόδειξη: Θεωρήστε τους αριθμούς

$$b_m = \sum_{k=1}^{m} a_k - \sum_{k=m+1}^{n} a_k, \qquad m = 1, \ldots, n-1$$

και

$$b_0 = -\sum_{k=1}^{n} a_k \quad , \quad b_n = \sum_{k=1}^{n} a_k.$$

Δείξτε ότι δύο διαδοχικοί από αυτούς είναι ετερόσημοι.

38. Έστω A, B μη κενά, φραγμένα υποσύνολα του $\mathbb{R}$. Ορίζουμε $A + B = \{a + b : a \in A, b \in B\}$. Δείξτε ότι

$$\sup(A+B) = \sup A + \sup B, \qquad \inf(A+B) = \inf A + \inf B.$$

39. Έστω A, B μη κενά, φραγμένα σύνολα θετικών πραγματικών αριθμών. Ορίζουμε $A \cdot B = \{ab : a \in A, b \in B\}$. Δείξτε ότι

$$\sup(A \cdot B) = \sup A \cdot \sup B, \qquad \inf(A \cdot B) = \inf A \cdot \inf B.$$

40. Έστω A μη κενό, φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$. Αν $t \in \mathbb{R}$, ορίζουμε $tA = \{ta : a \in A\}$. Δείξτε ότι

(α) αν $t \geq 0$ τότε $\sup(tA) = t \sup A$ και $\inf(tA) = t \inf A$.

(β) αν $t < 0$ τότε $\sup(tA) = t \inf A$ και $\inf(tA) = t \sup A$.

Κεφάλαιο 2

Ακολουθίες πραγματικών αριθμών

2.1 Ακολουθίες πραγματικών αριθμών

Ορισμός 2.1.1. **Ακολουθία** λέγεται κάθε συνάρτηση $a : \mathbb{N} \to \mathbb{R}$ (με πεδίο ορισμού το σύνολο των φυσικών αριθμών και τιμές στους πραγματικούς αριθμούς). Αντί να συμβολίζουμε τις τιμές της ακολουθίας a με $a(1), a(2), \ldots$, γράφουμε

$$a_1, a_2, a_3, \ldots$$

και λέμε ότι ο αριθμός a_n είναι ο n-οστός **όρος** της ακολουθίας. Η ίδια η ακολουθία συμβολίζεται με $\{a_n\}_{n=1}^{\infty}$, $\{a_n\}$, (a_n), $(a_1, a_2, a_3, \ldots)$ χωρίς αυτό να προκαλεί σύγχυση.

Παραδείγματα 2.1.2. (α) Έστω $c \in \mathbb{R}$. Η ακολουθία $a_n = c$, $n = 1, 2, \ldots$ λέγεται *σταθερή ακολουθία* με τιμή c.

(β) $a_n = n$. Οι πρώτοι όροι της (a_n) είναι: $a_1 = 1$, $a_2 = 2$, $a_3 = 3$.

(γ) $a_n = \frac{1}{n}$. Οι πρώτοι όροι της (a_n) είναι: $a_1 = 1$, $a_2 = \frac{1}{2}$, $a_3 = \frac{1}{3}$.

(δ) $a_n = a^n$, όπου $a \in \mathbb{R}$. Οι πρώτοι όροι της (a_n) είναι: $a_1 = a$, $a_2 = a^2$, $a_3 = a^3$.

(ε) $a_1 = 1$ και $a_{n+1} = \sqrt{1 + a_n}$, $n = 1, 2, \ldots$. Αυτή η ακολουθία ορίζεται *αναδρομικά*: αν γνωρίζουμε τον a_n τότε μπορούμε να υπολογίσουμε τον a_{n+1} χρησιμοποιώντας την $a_{n+1} = \sqrt{1 + a_n}$. Δεδομένου ότι έχει δοθεί ο πρώτος της όρος, η (a_n) είναι καλά ορισμένη (κάνοντας $n - 1$ βήματα μπορούμε να βρούμε τον a_n). Οι πρώτοι όροι της (a_n) είναι: $a_1 = 1$, $a_2 = \sqrt{2}$, $a_3 = \sqrt{1 + \sqrt{2}}$, $a_4 = \sqrt{1 + \sqrt{1 + \sqrt{2}}}$.

(στ) $a_1 = 1$, $a_2 = 1$ και $a_{n+2} = a_n + a_{n+1}$, $n = 1, 2, \ldots$. Αν γνωρίζουμε τους a_n και a_{n+1} τότε μπορούμε να υπολογίσουμε τον a_{n+2} χρησιμοποιώντας την *αναδρομική σχέση*

$a_{n+2} = a_n + a_{n+1}$. Δεδομένου ότι έχουν δοθεί οι πρώτοι δύο όροι, η (a_n) είναι καλά ορισμένη (κάνοντας $n-2$ βήματα μπορούμε να βρούμε τον a_n). Οι πρώτοι όροι της (a_n) είναι: $a_1 = 1$, $a_2 = 1$, $a_3 = 2$, $a_4 = 3$, $a_5 = 5$, $a_6 = 8$.

(ζ) $a_n = \frac{1}{n}$ αν $n = 2k$ και $a_n = \frac{1}{2}$ αν $n = 2k-1$. Για τον υπολογισμό του n–οστού όρου a_n αρκεί να γνωρίζουμε αν ο n είναι άρτιος ή περιττός: για παράδειγμα, $a_6 = \frac{1}{6}$ και $a_7 = \frac{1}{2}$.

Ορισμός 2.1.3. Έστω (a_n) και (b_n) δύο ακολουθίες πραγματικών αριθμών.

(α) Λέμε ότι $(a_n) = (b_n)$ (οι ακολουθίες είναι *ίσες*) αν $a_n = b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Δηλαδή,

$$a_1 = b_1, \quad a_2 = b_2, \quad a_3 = b_3, \ldots .$$

(β) Το *άθροισμα*, η *διαφορά*, το *γινόμενο* και το *πηλίκο* των ακολουθιών (a_n), (b_n) είναι οι ακολουθίες $(a_n + b_n)$, $(a_n - b_n)$, $(a_n b_n)$ και (a_n / b_n) αντίστοιχα (για την τελευταία πρέπει να κάνουμε την επιπλέον υπόθεση ότι $b_n \neq 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$).

Ορισμός 2.1.4 (σύνολο των όρων). Το σύνολο των όρων της ακολουθίας (a_n) είναι το

$$A = \{a_n : n \in \mathbb{N}\}.$$

Δεν θα πρέπει να συγχέει κανείς την ακολουθία $(a_n) = (a_1, a_2, \ldots)$ με το σύνολο των τιμών της. Για παράδειγμα, το σύνολο τιμών της ακολουθίας $(-1)^n = (1, -1, 1, -1, \ldots)$ είναι το δισύνολο $\{-1, 1\}$. Παρατηρήστε επίσης ότι δύο διαφορετικές ακολουθίες μπορεί να έχουν το ίδιο σύνολο τιμών (δώστε παραδείγματα).

Ορισμός 2.1.5 (τελικό τμήμα). Έστω (a_n) μια ακολουθία πραγματικών αριθμών. Κάθε ακολουθία της μορφής $(a_{m+n-1})_{n=1}^{\infty} = (a_m, a_{m+1}, a_{m+2}, \ldots)$ όπου $m \in \mathbb{N}$ λέγεται **τελικό τμήμα** της (a_n). Για παράδειγμα, οι ακολουθίες $(5, 6, 7, \ldots)$ και $(30, 31, 32, \ldots)$ είναι τελικά τμήματα της $a_n = n$.

Άσκηση 2.1.6. Έστω (a_n) μια ακολουθία πραγματικών αριθμών και έστω $(a_{m+n-1})_{n=1}^{\infty}$ ένα τελικό τμήμα της. Δείξτε ότι:

(α) κάθε τελικό τμήμα της (a_{m+n-1}) είναι τελικό τμήμα της (a_n).

(β) κάθε τελικό τμήμα της (a_n) περιέχει κάποιο τελικό τμήμα της (a_{m+n-1}).

2.2 Σύγκλιση ακολουθιών

2.2α΄ Ορισμός του ορίου

Θεωρούμε τις ακολουθίες (a_n) και (b_n) με n–οστούς όρους τους

$$a_n = \frac{1}{n} \quad \text{και} \quad b_n = (-1)^n.$$

Για «μεγάλες» τιμές του n οι όροι $1/n$ της (a_n) βρίσκονται (όλο και πιο) «κοντά» στο 0. Από την άλλη πλευρά, οι όροι $(-1)^n$ της (b_n) δεν πλησιάζουν σε κάποιον πραγματικό αριθμό. Θα λέγαμε ότι η ακολουθία (a_n) συγκλίνει (έχει όριο το 0 καθώς το n τείνει στο άπειρο) ενώ η (b_n) δεν συγκλίνει. Με άλλα λόγια, θέλουμε να εκφράσουμε αυστηρά την πρόταση:

> «η (a_n) συγκλίνει στον a αν για *μεγάλες τιμές του* n ο a_n είναι *κοντά* στον a».

Αυτό που πρέπει να κάνουμε σαφές είναι το νόημα των φράσεων «κοντά» και «μεγάλες τιμές». Για παράδειγμα, αν κάποιος θεωρεί ότι η απόσταση 1 είναι ικανοποιητικά μικρή, τότε η (a_n) έχει όλους τους όρους της κοντά στον $1/2$. Επίσης, αν κάποιος θεωρεί ότι η φράση «μεγάλες τιμές» σημαίνει «αρκετές μεγάλες τιμές», τότε η (b_n) έχει αρκετούς όρους κοντά στον 1 αλλά και αρκετούς όρους κοντά στον -1. Συμφωνούμε να λέμε ότι:

> «η (a_n) συγκλίνει στον a αν σε οσοδήποτε μικρή περιοχή του a βρίσκονται τελικά όλοι οι όροι της (a_n)».

Η έννοια της *περιοχής* ενός πραγματικού αριθμού a ορίζεται αυστηρά ως εξής: για κάθε $\varepsilon > 0$ το ανοικτό διάστημα $(a-\varepsilon, a+\varepsilon)$ με κέντρο τον a και ακτίνα ε είναι μια περιοχή του a (η ε*–περιοχή* του a). Χρησιμοποιώντας την έννοια της ε–περιοχής και την έννοια του τελικού τμήματος μιας ακολουθίας, καταλήγουμε στο εξής:

> «η (a_n) συγκλίνει στον a αν κάθε ε–περιοχή του a περιέχει κάποιο τελικό τμήμα της (a_n)».

Παρατηρώντας ότι $x \in (a-\varepsilon, a+\varepsilon)$ αν και μόνο αν $|x-a| < \varepsilon$, μπορούμε να δώσουμε τον εξής αυστηρό ορισμό.

Ορισμός 2.2.1 (όριο ακολουθίας). Έστω (a_n) μια ακολουθία πραγματικών αριθμών. Λέμε ότι η (a_n) **συγκλίνει** στον πραγματικό αριθμό a αν ισχύει το εξής:

> Για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει φυσικός $n_0 = n_0(\varepsilon)$ με την ιδιότητα: αν $n \in \mathbb{N}$ και $n \geq n_0(\varepsilon)$, τότε $|a_n - a| < \varepsilon$.

Αν η (a_n) συγκλίνει στον a, γράφουμε $\lim a_n = a$ ή $\lim\limits_{n\to\infty} a_n = a$ ή, πιο απλά, $a_n \to a$.

Παρατήρηση 2.2.2. Στον παραπάνω ορισμό, ο δείκτης n_0 εξαρτάται κάθε φορά από το ε. Όσο όμως μικρό κι αν είναι το ε, μπορούμε να βρούμε $n_0(\varepsilon)$ ώστε όλοι οι όροι a_n που έπονται του a_{n_0} να βρίσκονται«ε-κοντά» στον a. Σκεφτείτε την προσπάθεια επιλογής του $n_0(\varepsilon)$ σαν ένα επ' άπειρον παιχνίδι με έναν αντίπαλο ο οποίος επιλέγει ολοένα και μικρότερο $\varepsilon > 0$.

Για να εξοικειωθούμε με τον ορισμό θα αποδείξουμε ότι η $a_n = \frac{1}{n} \to 0$ ενώ η $b_n = (-1)^n$ δεν συγκλίνει (σε κανέναν πραγματικό αριθμό).

(α) Η $a_n = \frac{1}{n}$ συγκλίνει στο 0: Θεωρούμε τυχούσα ε–περιοχή $(-\varepsilon, \varepsilon)$ του 0. Από την Αρχιμήδεια ιδιότητα υπάρχει $n_0(\varepsilon) \in \mathbb{N}$ ώστε $\frac{1}{n_0} < \varepsilon$. Ο μικρότερος τέτοιος φυσικός αριθμός είναι ο $\left[\frac{1}{\varepsilon}\right]+1$ (εξηγήστε γιατί), όμως αυτό δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Τότε, για κάθε $n\geq n_0$ ισχύει

$$-\varepsilon<0<\frac{1}{n}\leq\frac{1}{n_0}<\varepsilon.$$

Δηλαδή, το τελικό τμήμα $\left(\frac{1}{n_0},\frac{1}{n_0+1},\frac{1}{n_0+2},\dots\right)$ της (a_n) περιέχεται στο $(-\varepsilon,\varepsilon)$. Συμφωνα με τον ορισμό, έχουμε $a_n\to 0$.

(β) Η $b_n=(-1)^n$ δεν συγκλίνει: Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει $a\in\mathbb{R}$ ώστε $(-1)^n\to a$. Διακρίνουμε δύο περιπτώσεις:

(β1) Αν $a\neq 1$ υπάρχει ε–περιοχή του a ώστε $1\notin(a-\varepsilon,a+\varepsilon)$. Για παράδειγμα, μπορούμε να επιλέξουμε $\varepsilon=\frac{|1-a|}{2}$. Αφού $b_n\to a$, υπάρχει τελικό τμήμα $(b_m,b_{m+1},\dots)$ που περιέχεται στο $(a-\varepsilon,a+\varepsilon)$. Ειδικότερα, $b_n\neq 1$ για κάθε $n\geq m$. Αυτό είναι άτοπο: αν θεωρήσουμε άρτιο $n\geq m$ τότε $b_n=(-1)^n=1$.

(β2) Αν $a\neq -1$ υπάρχει ε–περιοχή του a ώστε $-1\notin(a-\varepsilon,a+\varepsilon)$. Για παράδειγμα, μπορούμε να επιλέξουμε $\varepsilon=\frac{|1+a|}{2}$. Αφού $b_n\to a$, υπάρχει τελικό τμήμα $(b_m,b_{m+1},\dots)$ που περιέχεται στο $(a-\varepsilon,a+\varepsilon)$. Ειδικότερα, $b_n\neq -1$ για κάθε $n\geq m$. Αυτό είναι άτοπο: αν θεωρήσουμε περιττό $n\geq m$ τότε $b_n=(-1)^n=-1$.

Θεώρημα 2.2.3 (μοναδικότητα του ορίου). *Αν $a_n\to a$ και $a_n\to b$, τότε $a=b$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε ότι $a\neq b$. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας, μπορούμε να υποθέσουμε ότι $a<b$. Αν πάρουμε $\varepsilon=(b-a)/4$, τότε $a+\varepsilon<b-\varepsilon$. Δηλαδή,

$$(a-\varepsilon,a+\varepsilon)\cap(b-\varepsilon,b+\varepsilon)=\emptyset.$$

Αφού $a_n\to a$, μπορούμε να βρούμε $n_1\in\mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n\geq n_1$ να ισχύει $|a_n-a|<\varepsilon$. Ομοίως, αφού $a_n\to b$, μπορούμε να βρούμε $n_2\in\mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n\geq n_2$ να ισχύει $|a_n-b|<\varepsilon$.

Θέτουμε $n_0=\max\{n_1,n_2\}$. Τότε, για κάθε $n\geq n_0$ ισχύουν ταυτόχρονα οι

$$|a_n-a|<\varepsilon\quad\text{και}\quad|a_n-b|<\varepsilon.$$

Όμως τότε, για κάθε $n\geq n_0$ έχουμε

$$a_n\in(a-\varepsilon,a+\varepsilon)\cap(b-\varepsilon,b+\varepsilon),$$

το οποίο είναι άτοπο. □

Θεώρημα 2.2.4 (κριτήριο παρεμβολής ή κριτήριο ισοσυγκλινουσών ακολουθιών). *Θεωρούμε τρείς ακολουθίες a_n,b_n,γ_n που ικανοποιούν τα εξής:*

(α) $a_n\leq b_n\leq\gamma_n$ για κάθε $n\in\mathbb{N}$.

(β) $\lim a_n=\lim\gamma_n=\ell$.

Τότε, η (b_n) συγκλίνει και $\lim b_n=\ell$.

Απόδειξη. Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to \ell$ και $\gamma_n \to \ell$, υπάρχουν φυσικοί αριθμοί n_1, n_2 ώστε

$$|a_n - \ell| < \varepsilon \text{ αν } n \geq n_1 \quad \text{και} \quad |\gamma_n - \ell| < \varepsilon \text{ αν } n \geq n_2.$$

Ισοδύναμα,

$$\ell - \varepsilon < a_n < \ell + \varepsilon \text{ αν } n \geq n_1 \quad \text{και} \quad \ell - \varepsilon < \gamma_n < \ell + \varepsilon \text{ αν } n \geq n_2.$$

Επιλέγουμε $n_0 = \max\{n_1, n_2\}$. Αν $n \geq n_0$, τότε

$$\ell - \varepsilon < a_n \leq b_n \leq \gamma_n < \ell + \varepsilon$$

δηλαδή, αν $n \geq n_0$ έχουμε $|b_n - \ell| < \varepsilon$. Με βάση τον ορισμό, $b_n \to \ell$. □

Παρατηρήσεις 2.2.5. (α) Βεβαιωθείτε ότι έχετε καταλάβει τη διαδικασία απόδειξης: αν θέλουμε να δείξουμε ότι $t_n \to t$, πρέπει για αυθαίρετο (μικρό) $\varepsilon > 0$ – η απόδειξη ξεκινάει με την φράση «έστω $\varepsilon > 0$» – να βρούμε φυσικό n_0 (που εξαρτάται από το ε) με την ιδιότητα: $n \geq n_0(\varepsilon) \Longrightarrow |t_n - t| < \varepsilon$.

(β) Ίσως έχετε ήδη παρατηρήσει ότι οι πρώτοι m όροι ($m = 2, 10$ ή και 10^{10}) δεν επηρεάζουν τη σύγκλιση ή μη μιας ακολουθίας. Χρησιμοποιώντας την Άσκηση 2.1.6 δείξτε τα εξής:

1. Έστω $m \in \mathbb{N}$. Η ακολουθία (a_n) συγκλίνει αν και μόνο αν η ακολουθία $(b_n) = (a_{m+n-1})$ συγκλίνει, και μάλιστα $\lim_n a_n = \lim_n a_{m+n-1}$.

2. Έστω (a_n) και (b_n) δύο ακολουθίες που διαφέρουν σε πεπερασμένους το πλήθος όρους: υπάρχει $m \in \mathbb{N}$ ώστε $a_n = b_n$ για κάθε $n \geq m$. Αν η (a_n) συγκλίνει στον a τότε η (b_n) συγκλίνει κι αυτή στον a.

Ορισμός 2.2.6. Η ακολουθία (a_n) λέγεται **φραγμένη** αν μπορούμε να βρούμε κάποιον $M > 0$ με την ιδιότητα

$$|a_n| \leq M \text{ για κάθε } n \in \mathbb{N}.$$

Θεώρημα 2.2.7. *Κάθε συγκλίνουσα ακολουθία είναι φραγμένη.*

Απόδειξη. Έστω ότι $a_n \to a \in \mathbb{R}$. Παίρνουμε $\varepsilon = 1 > 0$. Μπορούμε να βρούμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε $|a_n - a| < 1$ για κάθε $n \geq n_0$. Δηλαδή,

$$\text{αν } n \geq n_0, \text{ τότε } |a_n| \leq |a_n - a| + |a| < 1 + |a|.$$

Θέτουμε

$$M = \max\{|a_1|, \dots, |a_{n_0}|, 1 + |a|\}$$

και εύκολα ελέγχουμε ότι $|a_n| \leq M$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ (διακρίνετε περιπτώσεις: $n \leq n_0$ και $n > n_0$). Άρα, η (a_n) είναι φραγμένη. □

2.2β΄ Ακολουθίες που τείνουν στο άπειρο

Ορισμός 2.2.8. Έστω (a_n) μια ακολουθία πραγματικών αριθμών.

(α) Λέμε ότι $a_n \to +\infty$ (η ακολουθία τείνει στο $+\infty$) αν για κάθε $M > 0$ (οσοδήποτε μεγάλο) υπάρχει φυσικός $n_0 = n_0(M)$ ώστε

$$\text{αν } n \geq n_0, \text{ τότε } a_n > M.$$

(β) Λέμε ότι $a_n \to -\infty$ (η ακολουθία τείνει στο $-\infty$) αν για κάθε $M > 0$ (οσοδήποτε μεγάλο) υπάρχει φυσικός $n_0 = n_0(M)$ ώστε

$$\textit{αν } n \geq n_0, \textit{ τότε } a_n < -M.$$

Παρατήρηση 2.2.9. Χρησιμοποιήσαμε τη λέξη «τείνει» στο $\pm\infty$: συμφωνούμε πως μια ακολουθία (a_n) **συγκλίνει** μόνο αν συγκλίνει σε κάποιον πραγματικό αριθμό a (ο οποίος λέγεται και **όριο** της (a_n)). Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις θα λέμε ότι η ακολουθία **αποκλίνει**.

2.2γ΄ Η άρνηση του ορισμού

Κλείνουμε αυτήν την Παράγραφο με την ακριβή διατύπωση της άρνησης του ορισμού του ορίου. Θυμηθείτε ότι:

> «η (a_n) συγκλίνει στον a αν κάθε ε–περιοχή του a περιέχει κάποιο τελικό τμήμα της (a_n)».

Επομένως, η (a_n) **δεν συγκλίνει στον** a αν υπάρχει περιοχή $(a-\varepsilon, a+\varepsilon)$ του a η οποία δεν περιέχει κανένα τελικό τμήμα της (a_n). Ισοδύναμα,

> «η (a_n) δεν συγκλίνει στον a αν υπάρχει $\varepsilon > 0$ ώστε: κάθε τελικό τμήμα $(a_m, a_{m+1}, \ldots)$ της (a_n) έχει τουλάχιστον έναν όρο που δεν ανήκει στο $(a-\varepsilon, a+\varepsilon)$».

Παρατηρήστε ότι αν $(a_m, a_{m+1}, \ldots)$ είναι ένα τελικό τμήμα της (a_n) τότε: το $(a_m, a_{m+1}, \ldots)$ δεν περιέχεται στο $(a-\varepsilon, a+\varepsilon)$ αν και μόνο αν υπάρχει $n \geq m$ ώστε $a_n \notin (a-\varepsilon, a+\varepsilon)$, δηλαδή $|a_n - a| \geq \varepsilon$. Καταλήγουμε λοιπόν στην εξής πρόταση:

> «η (a_n) δεν συγκλίνει στον a αν υπάρχει $\varepsilon > 0$ ώστε: για κάθε $m \in \mathbb{N}$ υπάρχει $n \geq m$ ώστε $|a_n - a| \geq \varepsilon$».

Άσκηση 2.2.10. Δείξτε ότι η ακολουθία (a_n) δεν συγκλίνει στον a αν και μόνο αν υπάρχει $\varepsilon > 0$ ώστε άπειροι το πλήθος όροι της (a_n) ικανοποιούν την $|a_n - a| \geq \varepsilon$.

2.3 Άλγεβρα των ορίων

Όλες οι βασικές ιδιότητες των ορίων ακολουθιών αποδεικνύονται εύκολα με βάση τον ορισμό.

Πρόταση 2.3.1. *$a_n \to a$ αν και μόνο αν $a_n - a \to 0$ αν και μόνο αν $|a_n - a| \to 0$.*

Απόδειξη. Αρκεί να γράψουμε τους τρείς ορισμούς:

(i) Έχουμε $a_n \to a$ αν για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_0$ να ισχύει $|a_n - a| < \varepsilon$.

(ii) Έχουμε $a_n - a \to 0$ αν για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_0$ να ισχύει $|(a_n - a) - 0| < \varepsilon$.

(iii) Έχουμε $|a_n - a| \to 0$ αν για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_0$ να ισχύει $\big| |a_n - a| - 0 \big| < \varepsilon$.

Παρατηρώντας ότι $|a_n - a| = |(a_n - a) - 0| = \big| |a_n - a| - 0 \big|$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ βλέπουμε ότι οι τρεις προτάσεις λένε ακριβώς το ίδιο πράγμα. □

Πρόταση 2.3.2. *$a_n \to 0$ αν και μόνο αν $|a_n| \to 0$.*

Απόδειξη. Ειδική περίπτωση της Πρότασης 2.3.1 ($a = 0$). □

Πρόταση 2.3.3. *Αν $a_n \to a$ τότε $|a_n| \to |a|$.*

Απόδειξη. Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to a$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_0$ να ισχύει $|a_n - a| < \varepsilon$. Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε

$$\big| |a_n| - |a| \big| \leq |a_n - a| < \varepsilon,$$

από την τριγωνική ανισότητα για την απόλυτη τιμή. □

Πρόταση 2.3.4. *Αν $a_n \to a$ και $b_n \to b$ τότε $a_n + b_n \to a + b$.*

Απόδειξη. Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to a$, υπάρχει $n_1 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_1$ να ισχύει

$$|a_n - a| < \frac{\varepsilon}{2}.$$

Ομοίως, αφού $b_n \to b$, υπάρχει $n_2 \in \mathbb{N}$ ώστε για κάθε $n \geq n_2$ να ισχύει

$$|b_n - b| < \frac{\varepsilon}{2}.$$

Θέτουμε $n_0 = \max\{n_1, n_2\}$. Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε ταυτόχρονα $|a_n - a| < \varepsilon/2$ και $|b_n - b| < \varepsilon/2$. Άρα, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε

$$|(a_n + b_n) - (a + b)| = |(a_n - a) + (b_n - b)| \leq |a_n - a| + |b_n - b| < \frac{\varepsilon}{2} + \frac{\varepsilon}{2} = \varepsilon.$$

Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, αυτό δείχνει ότι $a_n + b_n \to a + b$. □

Πρόταση 2.3.5. *Έστω (a_n) και (b_n) δύο ακολουθίες. Υποθέτουμε ότι η (b_n) είναι φραγμένη και ότι $a_n \to 0$. Τότε, $a_n b_n \to 0$.*

Απόδειξη. Η (b_n) είναι φραγμένη, άρα υπάρχει $M > 0$ ώστε $|b_n| \leq M$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to 0$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε

$$|a_n| = |a_n - 0| < \frac{\varepsilon}{M}$$

για κάθε $n \geq n_0$. Έπεται ότι, αν $n \geq n_0$ τότε

$$|a_n b_n| = |a_n||b_n| < \frac{\varepsilon}{M} \cdot M = \varepsilon.$$

Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, αυτό δείχνει ότι $a_n b_n \to 0$. □

Πρόταση 2.3.6. *Αν $a_n \to a$ και $t \in \mathbb{R}$ τότε $ta_n \to ta$.*

Απόδειξη. Από την $a_n \to a$ έπεται ότι $a_n - a \to 0$. Θεωρούμε την σταθερή ακολουθία $b_n = t$. Από την προηγούμενη Πρόταση έχουμε

$$ta_n - ta = t(a_n - a) = b_n(a_n - a) \to 0.$$

Συνεπώς, $ta_n \to ta$. □

Πρόταση 2.3.7. *Αν $a_n \to a$ και $b_n \to b$, τότε $a_n b_n \to ab$.*

Απόδειξη. Γράφουμε

$$a_n b_n - ab = a_n(b_n - b) + b(a_n - a).$$

Παρατηρούμε τα εξής:

(i) Η (a_n) συγκλίνει, άρα είναι φραγμένη. Αφού $b_n - b \to 0$, η Πρόταση 2.3.5 δείχνει ότι $a_n(b_n - b) \to 0$.

(ii) Αφού $a_n - a \to 0$, η Πρόταση 2.3.6 δείχνει ότι $b(a_n - a) \to 0$.

Τώρα, η Πρόταση 2.3.4 δείχνει ότι

$$a_n(b_n - b) + b(a_n - a) \to 0 + 0 = 0.$$

Δηλαδή, $a_n b_n - ab \to 0$. □

Πρόταση 2.3.8. *Έστω $k \in \mathbb{N}$, $k \geq 2$. Αν $a_n \to a$ τότε $a_n^k \to a^k$.*

Απόδειξη. Με επαγωγή ως προς k. Αν $a_n \to a$ και αν γνωρίζουμε ότι $a_n^m \to a^m$, τότε

$$a_n^{m+1} = a_n \cdot a_n^m \to a \cdot a^m = a^{m+1}$$

από την Πρόταση 2.3.7. □

Πρόταση 2.3.9. *Έστω (a_n) και (b_n) ακολουθίες με $b_n \neq 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Αν $a_n \to a$ και $b_n \to b \neq 0$, τότε $\frac{a_n}{b_n} \to \frac{a}{b}$.*

Απόδειξη. Αρκεί να δείξουμε ότι $\frac{1}{b_n} \to \frac{1}{b}$. Κατόπιν, εφαρμόζουμε την Πρόταση 2.3.7 για τις (a_n) και $\left(\frac{1}{b_n}\right)$.

Αυτό που θέλουμε να γίνει μικρό για μεγάλες τιμές του n είναι η ποσότητα

$$\left|\frac{1}{b_n} - \frac{1}{b}\right| = \frac{|b - b_n|}{|b_n||b|}.$$

Ισχυρισμός. Υπάρχει $n_1 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_1$,

$$|b_n| > \frac{|b|}{2}.$$

Για την απόδειξη αυτού του ισχυρισμού επιλέγουμε $\varepsilon = \frac{|b|}{2} > 0$ και, λόγω της $b_n \to b$, βρίσκουμε $n_1 \in \mathbb{N}$ ώστε: αν $n \geq n_1$ τότε $|b_n - b| < \frac{|b|}{2}$. Τότε, για κάθε $n \geq n_1$ ισχύει

$$\big|\,|b_n| - |b|\,\big| \leq |b_n - b| < \frac{|b|}{2}.$$

Από την τελευταία ανισότητα έπεται ότι $|b_n| > \frac{|b|}{2}$ για κάθε $n \geq n_1$.

Ο ισχυρισμός έχει την εξής συνέπεια: αν $n \geq n_1$ τότε

$$\left|\frac{1}{b_n} - \frac{1}{b}\right| \leq \frac{2|b - b_n|}{|b|^2}.$$

Τώρα μπορούμε να δείξουμε ότι $\frac{1}{b_n} \to \frac{1}{b}$. Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $b_n \to b$, υπάρχει $n_2 \in \mathbb{N}$ ώστε $|b - b_n| < \frac{\varepsilon|b|^2}{2}$ για κάθε $n \geq n_2$. Επιλέγουμε $n_0 = \max\{n_1, n_2\}$. Αν $n \geq n_0$, τότε

$$\left|\frac{1}{b_n} - \frac{1}{b}\right| \leq \frac{2|b - b_n|}{|b|^2} < \varepsilon.$$

Με βάση τον ορισμό, $\frac{1}{b_n} \to \frac{1}{b}$. □

Πρόταση 2.3.10. *Έστω $k \in \mathbb{N}$, $k \geq 2$. Αν $a_n \geq 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και αν $a_n \to a$, τότε $\sqrt[k]{a_n} \to \sqrt[k]{a}$.*

Απόδειξη. Διακρίνουμε δύο περιπτώσεις:

(α) $a_n \to 0$: Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to 0$, εφαρμόζοντας τον ορισμό για τον θετικό αριθμό $\varepsilon_1 = \varepsilon^k$ βρίσκουμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει

$$0 \leq a_n < \varepsilon^k.$$

Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει

$$0 \leq \sqrt[k]{a_n} < \sqrt[k]{\varepsilon^k} = \varepsilon.$$

Άρα, $\sqrt[k]{a_n} \to 0$.

(β) $a_n \to a > 0$: Θυμηθείτε ότι αν $x, y \geq 0$ τότε

$$|x^k - y^k| = |x-y|(x^{k-1} + x^{k-2}y + \cdots + xy^{k-2} + y^{k-1}) \geq |x-y|y^{k-1}.$$

Χρησιμοποιώντας αυτήν την ανισότητα με $x = \sqrt[k]{a_n}$ και $y = \sqrt[k]{a}$ βλέπουμε ότι

$$\left| \sqrt[k]{a_n} - \sqrt[k]{a} \right| \leq \frac{|a_n - a|}{\sqrt[k]{a^{k-1}}}.$$

Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a_n \to 0$, εφαρμόζοντας τον ορισμό για τον θετικό αριθμό $\varepsilon_1 = \sqrt[k]{a^{k-1}} \cdot \varepsilon$, βρίσκουμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει

$$|a_n - a| < \sqrt[k]{a^{k-1}} \cdot \varepsilon.$$

Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει

$$\left| \sqrt[k]{a_n} - \sqrt[k]{a} \right| \leq \frac{|a_n - a|}{\sqrt[k]{a^{k-1}}} < \varepsilon.$$

Συνεπώς, $\sqrt[k]{a_n} \to \sqrt[k]{a}$. □

Πρόταση 2.3.11. *Αν $a_n \leq b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και αν $a_n \to a$, $b_n \to b$, τότε $a \leq b$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε ότι $a > b$. Αν θέσουμε $\varepsilon = \frac{a-b}{2}$ τότε υπάρχουν $n_1, n_2 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_1$ ισχύει

$$|a_n - a| < \frac{a-b}{2} \Longrightarrow a_n > a - \frac{a-b}{2} = \frac{a+b}{2},$$

και για κάθε $n \geq n_2$ ισχύει

$$|b_n - b| < \frac{a-b}{2} \Longrightarrow b_n < b + \frac{a-b}{2} = \frac{a+b}{2}.$$

Θέτουμε $n_0 = \max\{n_1, n_2\}$. Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε

$$b_n < \frac{a+b}{2} < a_n,$$

το οποίο είναι άτοπο. □

Πρόταση 2.3.12. *Αν $m \leq a_n \leq M$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και αν $a_n \to a$, τότε $m \leq a \leq M$.*

Απόδειξη. Θεωρούμε τις σταθερές ακολουθίες $b_n = m$, $\gamma_n = M$ και εφαρμόζουμε την προηγούμενη Πρόταση. □

2.4 Βασικά όρια και βασικά κριτήρια σύγκλισης

Σε αυτή την Παράγραφο βρίσκουμε τα όρια κάποιων συγκεκριμένων ακολουθιών οι οποίες εμφανίζονται πολύ συχνά στη συνέχεια. Με τη βοήθεια αυτών των «βασικών ορίων» αποδεικνύουμε δύο πολύ χρήσιμα κριτήρια σύγκλισης ακολουθιών στο 0 ή στο $+\infty$.

2.4α΄ Βασικά όρια

Πρόταση 2.4.1. *Αν $a > 1$, τότε η ακολουθία $x_n = a^n$ τείνει στο $+\infty$.*

Απόδειξη. Αφού $a > 1$, υπάρχει $\theta > 0$ ώστε $a = 1 + \theta$. Από την ανισότητα Bernoulli παίρνουμε

$$x_n = (1+\theta)^n \geq 1 + n\theta > n\theta$$

για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Έστω τώρα $M > 0$. Από την Αρχιμήδεια ιδιότητα, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε $n_0 > M/\theta$. Τότε, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε

$$x_n > n\theta \geq n_0\theta > M.$$

Έπεται ότι $x_n \to +\infty$. □

Πρόταση 2.4.2. *Αν $0 < a < 1$, τότε η ακολουθία $x_n = a^n$ συγκλίνει στο 0.*

Απόδειξη. Έχουμε $\frac{1}{a} > 1$, άρα υπάρχει $\theta > 0$ ώστε $\frac{1}{a} = 1+\theta$. Από την ανισότητα Bernoulli παίρνουμε

$$\frac{1}{x_n} = (1+\theta)^n \geq 1 + n\theta > n\theta$$

δηλαδή

$$0 < x_n < \frac{1}{n\theta}$$

για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Από την $\frac{1}{n\theta} \to 0$ και από το κριτήριο των ισοσυγκλινουσών ακολουθιών έπεται ότι $x_n \to 0$. □

Πρόταση 2.4.3. *Αν $a > 0$, τότε η ακολουθία $x_n = \sqrt[n]{a} \to 1$.*

Απόδειξη. (α) Εξετάζουμε πρώτα την περίπτωση $a > 1$. Τότε, $\sqrt[n]{a} > 1$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Ορίζουμε

$$\theta_n = \sqrt[n]{a} - 1 = x_n - 1.$$

Παρατηρήστε ότι $\theta_n > 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Αν δείξουμε ότι $\theta_n \to 0$, τότε έχουμε το ζητούμενο: $x_n = 1 + \theta_n \to 1$.

Αφού $\sqrt[n]{a} = 1 + \theta_n$, μπορούμε να γράψουμε

$$a = (1+\theta_n)^n \geq 1 + n\theta_n > n\theta_n.$$

Έπεται ότι
$$0 < \theta_n < \frac{a}{n},$$
και από το κριτήριο των ισοσυγκλινουσών ακολουθιών συμπεραίνουμε ότι $\theta_n \to 0$. Συνεπώς, $x_n = 1 + \theta_n \to 1$.

(β) Αν $0 < a < 1$ τότε $\frac{1}{a} > 1$. Από το (α) έχουμε
$$\frac{1}{x_n} = \frac{1}{\sqrt[n]{a}} = \sqrt[n]{\frac{1}{a}} \to 1 \neq 0.$$
Συνεπώς, $x_n \to 1$.

(γ) Τέλος, αν $a = 1$ τότε $x_n = \sqrt[n]{1} = 1$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Είναι τώρα φανερό ότι $x_n \to 1$. □

Πρόταση 2.4.4. *Η ακολουθία* $x_n = \sqrt[n]{n} \to 1$.

Απόδειξη. Μιμούμαστε την απόδειξη της προηγούμενης Πρότασης. Ορίζουμε
$$\theta_n = \sqrt[n]{n} - 1 = x_n - 1.$$
Παρατηρήστε ότι $\theta_n > 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Αν δείξουμε ότι $\theta_n \to 0$, τότε έχουμε το ζητούμενο: $x_n = 1 + \theta_n \to 1$.

Αφού $\sqrt[n]{n} = 1 + \theta_n$, χρησιμοποιώντας το διωνυμικό ανάπτυγμα, μπορούμε να γράψουμε
$$n = (1+\theta_n)^n \geq 1 + n\theta_n + \binom{n}{2}\theta_n^2 > \frac{n(n-1)}{2}\theta_n^2.$$
Έπεται ότι, για $n \geq 2$,
$$0 < \theta_n < \sqrt{\frac{2}{n-1}},$$
και από το κριτήριο των ισοσυγκλινουσών ακολουθιών συμπεραίνουμε ότι $\theta_n \to 0$. Συνεπώς, $x_n = 1 + \theta_n \to 1$. □

2.4β΄ Κριτήριο της ρίζας και κριτήριο του λόγου

Πρόταση 2.4.5 (κριτήριο του λόγου). *Έστω (a_n) ακολουθία μη μηδενικών όρων ($a_n \neq 0$).*

(α) *Αν $a_n > 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και $\frac{a_{n+1}}{a_n} \to \ell > 1$, τότε $a_n \to +\infty$.*

(β) *Αν $\left|\frac{a_{n+1}}{a_n}\right| \to \ell < 1$, τότε $a_n \to 0$.*

Απόδειξη. (α) Θέτουμε $\varepsilon = \frac{\ell - 1}{2} > 0$. Αφού $\frac{a_{n+1}}{a_n} \to \ell$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$,

$$\frac{a_{n+1}}{a_n} > \ell - \varepsilon = \frac{\ell + 1}{2}.$$

Παρατηρήστε ότι $\theta := \frac{\ell+1}{2} > 1$. Τότε, $a_{n_0+1} > \theta a_{n_0}$, $a_{n_0+2} > \theta^2 a_{n_0}$, $a_{n_0+3} > \theta^3 a_{n_0}$, και γενικά, αν $n > n_0$ ισχύει (εξηγήστε γιατί)

$$a_n > \theta^{n-n_0} a_{n_0} = \frac{a_{n_0}}{\theta^{n_0}} \cdot \theta^n.$$

Αφού $\lim\limits_{n\to\infty} \theta^n = +\infty$, έπεται ότι $a_n \to +\infty$.

(β) Θέτουμε $\varepsilon = \frac{1-\ell}{2} > 0$. Αφού $\left|\frac{a_{n+1}}{a_n}\right| \to \ell$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$,

$$\left|\frac{a_{n+1}}{a_n}\right| < \ell + \varepsilon = \frac{\ell + 1}{2}.$$

Παρατηρήστε ότι $\rho := \frac{\ell+1}{2} < 1$. Τότε, $|a_{n_0+1}| < \rho |a_{n_0}|$, $|a_{n_0+2}| < \rho^2 |a_{n_0}|$, $|a_{n_0+3}| < \rho^3 |a_{n_0}|$, και γενικά, αν $n > n_0$ ισχύει (εξηγήστε γιατί)

$$|a_n| < \rho^{n-n_0} |a_{n_0}| = \frac{|a_{n_0}|}{\rho^{n_0}} \cdot \rho^n.$$

Αφού $\lim\limits_{n\to\infty} \rho^n = 0$, έπεται ότι $a_n \to 0$. □

Παρατήρηση 2.4.6. Αν $\frac{a_{n+1}}{a_n} \to 1$ τότε το κριτήριο δεν δίνει συμπέρασμα. Για παράδειγμα, $\frac{n+1}{n} \to 1$ και $n \to \infty$, όμως $\frac{1/(n+1)}{1/n} \to 1$ και $1/n \to 0$.

Εντελώς ανάλογα αποδεικνύεται η ακόλουθη Πρόταση.

Πρόταση 2.4.7. (α) *Έστω $\mu > 1$ και (a_n) ακολουθία θετικών όρων. Αν $a_{n+1} \geq \mu a_n$ για κάθε n, τότε $a_n \to +\infty$.*

(β) *Έστω $0 < \mu < 1$ και (a_n) ακολουθία με την ιδιότητα $|a_{n+1}| \leq \mu |a_n|$ για κάθε n. Τότε, $a_n \to 0$.* □

Πρόταση 2.4.8 (κριτήριο της ρίζας). *Έστω (a_n) ακολουθία με μη αρνητικούς όρους.*

(α) *Αν $\sqrt[n]{a_n} \to \rho < 1$ τότε $a_n \to 0$.*

(β) *Αν $\sqrt[n]{a_n} \to \rho > 1$ τότε $a_n \to +\infty$.*

Απόδειξη. (α) Θέτουμε $\varepsilon = \frac{1-\rho}{2} > 0$. Αφού $\sqrt[n]{a_n} \to \rho$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$,

$$\sqrt[n]{a_n} < \rho + \varepsilon = \frac{\rho + 1}{2}.$$

Παρατηρήστε ότι $\theta := \frac{\rho+1}{2} < 1$ και

$$0 \leq a_n \leq \theta^n \quad \text{για κάθε } n \geq n_0.$$

Αφού $0 < \theta < 1$, έχουμε $\lim\limits_{n\to\infty} \theta^n = 0$. Από το κριτήριο των ισοσυγκλινουσών ακολουθιών έπεται ότι $a_n \to 0$.
(β) Θέτουμε $\varepsilon = \frac{\rho-1}{2} > 0$. Αφού $\sqrt[n]{a_n} \to \rho$, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$,

$$\sqrt[n]{a_n} > \rho - \varepsilon = \frac{\rho+1}{2}.$$

Παρατηρήστε ότι $\theta := \frac{\rho+1}{2} > 1$ και

$$a_n \geq \theta^n \quad \text{για κάθε } n \geq n_0.$$

Αφού $\theta > 1$, έχουμε $\lim\limits_{n\to\infty} \theta^n = +\infty$. Έπεται ότι $a_n \to +\infty$. □

Παρατήρηση 2.4.9. Αν $\sqrt[n]{a_n} \to 1$ τότε το κριτήριο δεν δίνει συμπέρασμα. Για παράδειγμα, $\sqrt[n]{n} \to 1$ και $n \to \infty$, όμως $\sqrt[n]{1/n} \to 1$ και $1/n \to 0$.

Εντελώς ανάλογα αποδεικνύεται η εξής Πρόταση.

Πρόταση 2.4.10. *Έστω (a_n) ακολουθία με μη αρνητικούς όρους.*
(α) *Αν υπάρχει $0 < \rho < 1$ ώστε $\sqrt[n]{a_n} \leq \rho$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ τότε $a_n \to 0$.*
(β) *Αν υπάρχει $\rho > 1$ ώστε $\sqrt[n]{a_n} \geq \rho$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ τότε $a_n \to +\infty$.* □

2.5 Σύγκλιση μονότονων ακολουθιών

2.5α′ Σύγκλιση μονότονων ακολουθιών

Ορισμός 2.5.1. Έστω (a_n) μια ακολουθία πραγματικών αριθμών. Λέμε ότι η (a_n) είναι

(i) *αύξουσα*, αν $a_{n+1} \geq a_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(ii) *φθίνουσα*, αν $a_{n+1} \leq a_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(iii) *γνησίως αύξουσα*, αν $a_{n+1} > a_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(iv) *γνησίως φθίνουσα*, αν $a_{n+1} < a_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Σε καθεμία από τις παραπάνω περιπτώσεις λέμε ότι η (a_n) είναι **μονότονη**.

Παρατηρήσεις 2.5.2. (α) Εύκολα ελέγχουμε ότι αν η (a_n) είναι αύξουσα τότε

$$n \leq m \Longrightarrow a_n \leq a_m.$$

Δείξτε το με επαγωγή: σταθεροποιήστε το n και δείξτε ότι αν $a_n \leq a_m$ τότε $a_n \leq a_{m+1}$. Αντίστοιχο συμπέρασμα ισχύει για όλους τους άλλους τύπους μονοτονίας.

(β) Κάθε γνησίως αύξουσα ακολουθία είναι αύξουσα και κάθε γνησίως φθίνουσα ακολουθία είναι φθίνουσα.

(γ) Κάθε αύξουσα ακολουθία είναι κάτω φραγμένη, για παράδειγμα από τον πρώτο της όρο a_1. Συνεπώς, μια αύξουσα ακολουθία είναι φραγμένη αν και μόνο αν είναι άνω φραγμένη.

Εντελώς ανάλογα, κάθε φθίνουσα ακολουθία είναι άνω φραγμένη, για παράδειγμα από τον πρώτο της όρο a_1. Συνεπώς, μια φθίνουσα ακολουθία είναι φραγμένη αν και μόνο αν είναι κάτω φραγμένη.

Η διαίσθηση υποδεικνύει ότι αν μια ακολουθία είναι μονότονη και φραγμένη, τότε πρέπει να συγκλίνει. Για παράδειγμα, αν η (a_n) είναι αύξουσα και άνω φραγμένη, τότε οι όροι της συσσωρεύονται στο ελάχιστο άνω φράγμα του συνόλου $A = \{a_n : n \in \mathbb{N}\}$. Θα δώσουμε αυστηρή απόδειξη γι' αυτό:

Θεώρημα 2.5.3 (σύγκλιση μονότονων ακολουθιών). *Κάθε μονότονη και φραγμένη ακολουθία συγκλίνει.*

Απόδειξη. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας υποθέτουμε ότι η (a_n) είναι αύξουσα. Το σύνολο $A = \{a_n : n \in \mathbb{N}\}$ είναι μη κενό (για παράδειγμα, $a_1 \in A$) και άνω φραγμένο διότι η (a_n) είναι (άνω) φραγμένη. Από το αξίωμα της πληρότητας, υπάρχει το ελάχιστο άνω φράγμα του. Έστω $a = \sup A$. Θα δείξουμε ότι $a_n \to a$.

Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $a - \varepsilon < a$, ο $a - \varepsilon$ δεν είναι άνω φράγμα του A. Δηλαδή, υπάρχει στοιχείο του A που είναι μεγαλύτερο από τον $a - \varepsilon$. Με άλλα λόγια, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε

$$a - \varepsilon < a_{n_0}.$$

Αφού η a_n είναι αύξουσα, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε $a_{n_0} \leq a_n$ και επειδή ο a είναι άνω φράγμα του A, $a_n \leq a$. Δηλαδή, αν $n \geq n_0$ τότε

$$a - \varepsilon < a_{n_0} \leq a_n \leq a < a + \varepsilon$$

Έπεται ότι $|a_n - a| < \varepsilon$ για κάθε $n \geq n_0$. Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, συμπεραίνουμε ότι $a_n \to a$. □

Με παρόμοιο τρόπο αποδεικνύονται τα εξής:

(i) Αν η (a_n) είναι φθίνουσα και κάτω φραγμένη, τότε $a_n \to \inf\{a_n : n \in \mathbb{N}\}$.

(ii) Αν η (a_n) είναι αύξουσα και δεν είναι άνω φραγμένη, τότε τείνει στο $+\infty$.

(iii) Αν η (a_n) είναι φθίνουσα και δεν είναι κάτω φραγμένη, τότε τείνει στο $-\infty$.

Ας δούμε για παράδειγμα την απόδειξη του δεύτερου ισχυρισμού: Έστω $M > 0$. Αφού η (a_n) δεν είναι άνω φραγμένη, ο M δεν είναι άνω φράγμα του συνόλου $A = \{a_n : n \in \mathbb{N}\}$.

Συνεπώς, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε $a_{n_0} > M$. Αφού η (a_n) είναι αύξουσα, για κάθε $n \geq n_0$ έχουμε

$$a_n \geq a_{n_0} > M.$$

Αφού ο $M > 0$ ήταν τυχών, $a_n \to +\infty$. $\square$

2.5β΄ Ο αριθμός e

Χρησιμοποιώντας το θεώρημα σύγκλισης μονότονων ακολουθιών θα ορίσουμε τον αριθμό e και θα δούμε πώς μπορεί κανείς σχετικά εύκολα να επιτύχει καλές προσεγγίσεις του.

Πρόταση 2.5.4. *Η ακολουθία $a_n = \left(1+\frac{1}{n}\right)^n$ συγκλίνει σε κάποιον πραγματικό αριθμό που ανήκει στο $(2,3)$. Ορίζουμε $e := \lim\limits_{n\to\infty} \left(1+\frac{1}{n}\right)^n$.*

Απόδειξη. Θα δείξουμε ότι η (a_n) είναι γνησίως αύξουσα και άνω φραγμένη.

(α) Θέλουμε να ελέγξουμε ότι $a_n < a_{n+1}$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Παρατηρούμε ότι

$$\begin{aligned}\left(1+\frac{1}{n}\right)^n < \left(1+\frac{1}{n+1}\right)^{n+1} \quad &\iff \quad \left(\frac{n+1}{n}\right)^n < \left(\frac{n+2}{n+1}\right)^n \frac{n+2}{n+1}\\ &\iff \quad \frac{n+1}{n+2} < \left(\frac{n(n+2)}{(n+1)^2}\right)^n\\ &\iff \quad 1-\frac{1}{n+2} < \left(1-\frac{1}{(n+1)^2}\right)^n.\end{aligned}$$

Από την ανισότητα Bernoulli έχουμε

$$\left(1-\frac{1}{(n+1)^2}\right)^n > 1-\frac{n}{(n+1)^2}.$$

Αρκεί λοιπόν να ελέγξουμε ότι

$$\frac{n}{(n+1)^2} < \frac{1}{n+2},$$

το οποίο ισχύει για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(β) Για να δείξουμε ότι η (a_n) είναι άνω φραγμένη, θεωρούμε την ακολουθία $b_n = \left(1+\frac{1}{n}\right)^{n+1}$. Παρατηρήστε ότι $a_n < b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Η (b_n) είναι γνησίως φθίνουσα: για να δείξουμε ότι $b_n > b_{n+1}$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ παρατηρούμε ότι

$$\begin{aligned}\left(1+\frac{1}{n}\right)^{n+1} > \left(1+\frac{1}{n+1}\right)^{n+2} \quad &\iff \quad \left(\frac{n+1}{n}\right)^{n+1} > \left(\frac{n+2}{n+1}\right)^{n+1} \frac{n+2}{n+1}\\ &\iff \quad \frac{n+2}{n+1} < \left(\frac{(n+1)^2}{n(n+2)}\right)^{n+1}\\ &\iff \quad 1+\frac{1}{n+1} < \left(1+\frac{1}{n(n+2)}\right)^{n+1}.\end{aligned}$$

Από την ανισότητα Bernoulli έχουμε

$$\left(1+\frac{1}{n(n+2)}\right)^{n+1} > 1+\frac{n+1}{n(n+2)}.$$

Αρκεί λοιπόν να ελέγξουμε ότι

$$\frac{n+1}{n(n+2)} > \frac{1}{n+1},$$

το οποίο ισχύει για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Έπεται ότι $a_n < b_n < b_1$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Δηλαδή, $a_n < (1+1)^2 = 4$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Επίσης, η φθίνουσα ακολουθία (b_n) είναι κάτω φραγμένη: $b_n > a_n > a_1 = 2$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Από το θεώρημα σύγκλισης μονότονων ακολουθιών, οι (a_n) και (b_n) συγκλινουν. Έχουν μάλιστα το ίδιο όριο: αφού $b_n = a_n \cdot \left(1+\frac{1}{n}\right)$, συμπεραίνουμε ότι

$$\lim_{n\to\infty} b_n = \lim_{n\to\infty} a_n \cdot \lim_{n\to\infty}\left(1+\frac{1}{n}\right) = \lim_{n\to\infty} a_n.$$

Ονομάζουμε e το κοινό όριο των (a_n) και (b_n). Έχουμε ήδη δεί ότι $2 < e < 4$. Για να προσεγγίσουμε την τιμή του ορίου καλύτερα, παρατηρούμε ότι, για παράδειγμα, αν $n \geq 5$ τότε $a_5 < a_n < e < b_n < b_5$, και συνεπώς,

$$2.48832 = \left(\frac{6}{5}\right)^5 < e < \left(\frac{6}{5}\right)^6 = 2.985984.$$

Δηλαδή, $2 < e < 3$. □

2.5γ΄ Αρχή των κιβωτισμένων διαστημάτων

Μια σημαντική εφαρμογή του Θεωρήματος 2.5.3 είναι η «αρχή των κιβωτισμένων διαστημάτων»:

Θεώρημα 2.5.5. *Έστω $[a_1, b_1] \supseteq \cdots \supseteq [a_n, b_n] \supseteq [a_{n+1}, b_{n+1}] \supseteq \cdots$ μια φθίνουσα ακολουθία κλειστών διαστημάτων. Τότε,*

$$\bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n] \neq \emptyset.$$

Αν επιπλέον $b_n - a_n \to 0$, τότε το σύνολο $\bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n]$ περιέχει ακριβώς έναν πραγματικό αριθμό (είναι μονοσύνολο).

Απόδειξη. Από την $[a_n, b_n] \supseteq [a_{n+1}, b_{n+1}]$ έπεται ότι

$$a_n \leq a_{n+1} \leq b_{n+1} \leq b_n$$

για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Συνεπώς, η (a_n) είναι αύξουσα και η (b_n) είναι φθίνουσα.

Από την $[a_n, b_n] \subseteq [a_1, b_1]$ βλέπουμε ότι

$$a_1 \leq a_n \leq b_n \leq b_1$$

για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Συνεπώς, η (a_n) είναι άνω φραγμένη από τον b_1 και η (b_n) είναι κάτω φραγμένη από τον a_1.

Από το θεώρημα σύγκλισης μονότονων ακολουθιών, υπάρχουν $a, b \in \mathbb{R}$ ώστε

$$a_n \to a \quad \text{και} \quad b_n \to b.$$

Αφού $a_n \leq b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, η Πρόταση 2.3.11 δείχνει ότι $a \leq b$. Επίσης, η μονοτονία των $(a_n), (b_n)$ δίνει

$$a_n \leq a \quad \text{και} \quad b \leq b_n$$

για κάθε $n \in \mathbb{N}$, δηλαδή

$$[a, b] \subseteq \bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n],$$

όπου συμφωνούμε ότι $[a, b] = \{a\} = \{b\}$ αν $a = b$. Ειδικότερα,

$$\bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n] \neq \emptyset.$$

Ισχύει μάλιστα ότι

$$[a, b] = \bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n].$$

Πράγματι, αν $x \in \bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n]$ τότε $a_n \leq x \leq b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, άρα $a = \lim_n a_n \leq x \leq \lim_n b_n = b$. Δηλαδή, $x \in [a, b]$.

Τέλος, αν υποθέσουμε ότι $b_n - a_n \to 0$, έχουμε

$$b - a = \lim_n b_n - \lim_n a_n = \lim_n (b_n - a_n) = 0.$$

Δηλαδή, $a = b$. Άρα το σύνολο $\bigcap_{n=1}^{\infty} [a_n, b_n]$ περιέχει ακριβώς έναν πραγματικό αριθμό: τον $a (= b)$. $\square$

Παρατήρηση 2.5.6. Η υπόθεση ότι τα κιβωτισμένα διαστήματα του Θεωρήματος 2.5.5 είναι *κλειστά* δεν μπορεί να παραλειφθεί. Για παράδειγμα, θεωρήστε τα ανοικτά διαστήματα $(a_n, b_n) = \left(0, \frac{1}{n}\right)$. Έχουμε

$$(0, 1) \supseteq \left(0, \frac{1}{2}\right) \supseteq \cdots \supseteq \left(0, \frac{1}{n}\right) \supseteq \left(0, \frac{1}{n+1}\right) \supseteq \cdots,$$

όμως
$$\bigcap_{n=1}^{\infty}\left(0,\frac{1}{n}\right)=\emptyset.$$
Αλιώς, θα υπήρχε $x>0$ που θα ικανοποιούσε την $x<\frac{1}{n}$ για κάθε $n\in\mathbb{N}$. Αυτό είναι αδύνατο, λόγω της Αρχιμήδειας ιδιότητας.

2.5δ′ Αναδρομικές ακολουθίες

Κλείνουμε αυτήν την Παράγραφο με ένα παράδειγμα αναδρομικής ακολουθίας. Η τεχνική που χρησιμοποιούμε για τη μελέτη της σύγκλισης αναδρομικών ακολουθιών βασίζεται συχνά στο θεώρημα σύγκλισης μονότονων ακολουθιών.

Παράδειγμα 2.5.7. Θεωρούμε την ακολουθία (a_n) που έχει πρώτο όρο τον $a_1=1$ και ικανοποιεί την αναδρομική σχέση $a_{n+1}=\sqrt{1+a_n}$ για $n\geq 1$. Θα δείξουμε ότι η (a_n) συγκλίνει στον αριθμό $\frac{1+\sqrt{5}}{2}$.

Απόδειξη. Από τον τρόπο ορισμού της (a_n) είναι φανερό ότι όλοι οι όροι της είναι θετικοί (δείξτε το αυστηρά με επαγωγή).

Ας υποθέσουμε ότι έχουμε καταφέρει να δείξουμε ότι $a_n\to a$ για κάποιον $a\in\mathbb{R}$. Τότε,
$$a_{n+1}\to a \quad \text{και} \quad \sqrt{1+a_n}\to\sqrt{1+a}.$$
Αφού $a_{n+1}=\sqrt{1+a_n}$, από τη μοναδικότητα του ορίου ο a πρέπει να ικανοποιεί την εξίσωση $a=\sqrt{1+a}$, δηλαδή $a^2-a-1=0$. Συνεπώς,
$$a=\frac{1+\sqrt{5}}{2} \ \text{ή}\ a=\frac{1-\sqrt{5}}{2}.$$
Όμως, το όριο της (a_n), αν υπάρχει, είναι μη αρνητικό. Άρα, $a=\frac{1+\sqrt{5}}{2}$.

Μένει να δείξουμε την ύπαρξη του ορίου. Παρατηρούμε ότι $a_2=\sqrt{2}>1=a_1$. Μια ιδέα είναι λοιπόν να δείξουμε ότι είναι αύξουσα και άνω φραγμένη. Τότε, από το θεώρημα σύγκλισης μονότονων ακολουθιών, η (a_n) συγκλινει (και το όριο της είναι ο $\frac{1+\sqrt{5}}{2}$).

(α) Δείχνουμε με επαγωγή ότι $a_{n+1}\geq a_n$ για κάθε $n\in\mathbb{N}$. Έχουμε ήδη ελέγξει ότι $a_2>a_1$. Υποθέτοντας ότι $a_{m+1}\geq a_m$, παίρνουμε
$$a_{m+2}=\sqrt{1+a_{m+1}}\geq\sqrt{1+a_m}=a_{m+1},$$
δηλαδή έχουμε δείξει το επαγωγικό βήμα.

(β) Τέλος, δείχνουμε με επαγωγή ότι η (a_n) είναι άνω φραγμένη. Από τη στιγμή που έχουμε δείξει ότι η (a_n) είναι αύξουσα, θα έπρεπε να μπορούμε να δείξουμε ότι κάθε πραγματικός αριθμός μεγαλύτερος ή ίσος από το «υποψήφιο όριο» $\frac{1+\sqrt{5}}{2}$ είναι άνω φράγμα της (a_n). Για παράδειγμα, μπορούμε εύκολα να δούμε ότι $a_n<2$ για κάθε $n\in\mathbb{N}$. Έχουμε $a_1=1<2$ και αν $a_m<2$ τότε $a_{m+1}=\sqrt{1+a_m}<\sqrt{1+2}=\sqrt{3}<2$. □

2.6 Ασκήσεις

Ερωτήσεις κατανόησης

Εξετάστε αν οι παρακάτω προτάσεις είναι αληθείς ή ψευδείς (αιτιολογήστε πλήρως την απάντησή σας).

1. Κάθε φραγμένη ακολουθία συγκλίνει.

2. Κάθε συγκλίνουσα ακολουθία είναι φραγμένη.

3. Αν (a_n) είναι μια ακολουθία ακεραίων αριθμών, τότε η (a_n) συγκλίνει αν και μόνο αν είναι τελικά σταθερή.

4. Υπάρχει γνησίως φθίνουσα ακολουθία φυσικών αριθμών.

5. Κάθε συγκλίνουσα ακολουθία άρρητων αριθμών συγκλίνει σε άρρητο αριθμό.

6. Κάθε πραγματικός αριθμός είναι όριο κάποιας ακολουθίας άρρητων αριθμών.

7. Αν (a_n) είναι μια ακολουθία θετικών πραγματικών αριθμών, τότε $a_n \to 0$ αν και μόνο αν $\frac{1}{a_n} \to +\infty$.

8. Αν $a_n \to a$ τότε η (a_n) είναι μονότονη.

9. Έστω (a_n) αύξουσα ακολουθία. Αν η (a_n) δεν είναι άνω φραγμένη, τότε $a_n \to +\infty$.

10. Αν η (a_n) είναι φραγμένη και η (b_n) συγκλίνει τότε η $(a_n b_n)$ συγκλίνει.

11. Αν η $(|a_n|)$ συγκλίνει τότε και η (a_n) συγκλίνει.

12. Αν $a_n > 0$ και η (a_n) δεν είναι άνω φραγμένη, τότε $a_n \to +\infty$.

13. $a_n \to +\infty$ αν και μόνο αν για κάθε $M > 0$ υπάρχουν άπειροι όροι της (a_n) που είναι μεγαλύτεροι από M.

14. Αν η (a_n) συγκλίνει και $a_{n+2} = a_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, τότε η (a_n) είναι σταθερή.

Υπενθύμιση από τη θεωρία

1. Έστω (a_n), (b_n) δύο ακολουθίες με $a_n \to a$ και $b_n \to b$.
(α) Αν $a_n \leq b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, δείξτε ότι $a \leq b$.
(β) Αν $a_n < b_n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι $a < b$;
(γ) Αν $m \leq a_n \leq M$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, δείξτε ότι $m \leq a \leq M$.

2. Έστω (a_n) ακολουθία πραγματικών αριθμών.
(α) Δείξτε ότι $a_n \to 0$ αν και μόνο αν $|a_n| \to 0$.
(β) Δείξτε ότι αν $a_n \to a \neq 0$ τότε $|a_n| \to |a|$. Ισχύει το αντίστροφο;
(γ) Έστω $k \geq 2$. Δείξτε ότι αν $a_n \to a$ τότε $\sqrt[k]{|a_n|} \to \sqrt[k]{|a|}$.

3. (α) Έστω $\mu > 1$ και $a_n > 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. Αν $a_{n+1} \geq \mu a_n$ για κάθε n, δείξτε ότι $a_n \to +\infty$.
(β) Έστω $0 < \mu < 1$ και (a_n) ακολουθία με την ιδιότητα $|a_{n+1}| \leq \mu |a_n|$ για κάθε n. Δείξτε ότι $a_n \to 0$.
(γ) Έστω $a_n > 0$ για κάθε n, και $\frac{a_{n+1}}{a_n} \to \ell > 1$. Δείξτε ότι $a_n \to +\infty$.
(δ) Έστω $a_n \neq 0$ για κάθε n, και $\left|\frac{a_{n+1}}{a_n}\right| \to \ell < 1$. Δείξτε ότι $a_n \to 0$.

4. (α) Έστω $a > 0$. Δείξτε ότι $\sqrt[n]{a} \to 1$.
(β) Έστω (a_n) ακολουθία θετικών πραγματικών αριθμών. Αν $a_n \to a > 0$ τότε $\sqrt[n]{a_n} \to 1$. Τι μπορείτε να πείτε αν $a_n \to 0$;
(γ) Δείξτε ότι $\sqrt[n]{n} \to 1$.

Ασκήσεις – Ομάδα Α΄

1. Έστω (a_n) ακολουθία πραγματικών αριθμών με $\lim\limits_{n\to\infty} a_n = 2$. Θεωρούμε τα σύνολα

$$\begin{aligned} A_1 &= \{n \in \mathbb{N} : a_n < 2.001\} \\ A_2 &= \{n \in \mathbb{N} : a_n > 2.003\} \\ A_3 &= \{n \in \mathbb{N} : a_n < 1.98\} \\ A_4 &= \{n \in \mathbb{N} : 1.99997 < a_n < 2.0001\} \\ A_5 &= \{n \in \mathbb{N} : a_n \leq 2\}. \end{aligned}$$

Για κάθε $j = 1, \ldots, 5$ εξετάστε αν (α) το A_j είναι πεπερασμένο, (β) το $\mathbb{N} \setminus A_j$ είναι πεπερασμένο.

2. Αποδείξτε με τον ορισμό ότι οι παρακάτω ακολουθίες συγκλίνουν στο 0:

$$a_n = \frac{n}{n^3+n^2+1}, \quad b_n = \sqrt{n^2+2} - \sqrt{n^2+1}, \quad c_n = \begin{cases} \frac{1}{2^n} & \text{, αν } n = 1,4,7,10,13,\ldots \\ \frac{1}{n^2+1} & \text{, αλλιώς.} \end{cases}$$

3. Αποδείξτε με τον ορισμό ότι

$$a_n = \frac{n^2-n}{n^2+n} \to 1.$$

4. Έστω (a_n) ακολουθία πραγματικών αριθμών. Αν $\lim\limits_{n\to\infty} a_n = a > 0$, δείξτε ότι $a_n > 0$ τελικά.

5. (α) Έστω $a \in \mathbb{R}$ με $|a| < 1$. Δείξτε ότι η ακολουθία $b_n = a^n$ συγκλίνει στο 0.

(β) Για ποιές τιμές του $x \in \mathbb{R}$ συγκλίνει η ακολουθία $\left(\frac{1-x^2}{1+x^2}\right)^n$;

6. Για καθεμιά από τις παρακάτω ακολουθίες εξετάστε αν συγκλίνει, και αν ναι, βρείτε το όριό της:

$$\alpha_n = \frac{3^n}{n!}\ , \quad \beta_n = \frac{2n-1}{3n+2}\ , \quad \gamma_n = n - \sqrt{n^2 - n}\ , \quad \delta_n = \left(1 + \frac{1}{n^2}\right)^n .$$

$$\varepsilon_n = (\sqrt[n]{10} - 1)^n\ , \quad \zeta_n = \frac{n^6}{6^n}\ , \quad \eta_n = n^2 \sin\left(\frac{1}{n^3}\right) .$$

$$\theta_n = \frac{\sin n}{n}\ , \quad \kappa_n = \frac{2^n \cdot n!}{n^n}\ , \quad \nu_n = \sqrt{n + \sqrt{n}} - \sqrt{n}\ , \quad \rho_n = \left(1 + \frac{1}{2n}\right)^n .$$

$$\sigma_n = \frac{n^2}{3n^2 + n + 1}\ , \quad \tau_n = \frac{3^n \cdot n!}{n^n}\ , \quad \xi_n = \frac{\sin(n^3)}{\sqrt{n}} .$$

7. Για καθεμιά από τις παρακάτω ακολουθίες εξετάστε αν συγκλίνει, και αν ναι, βρείτε το όριό της:

$$\alpha_n = \frac{5^n + n}{6^n - n}, \qquad \beta_n = \sqrt[n]{\frac{1}{2^n} + \frac{1}{3^n}}, \qquad \gamma_n = (\sqrt[n]{n} - 1)^n\ ,$$

$$\delta_n = n^2\left(\sqrt{1 + \frac{1}{n}} - \sqrt{1 + \frac{1}{n+1}}\right), \qquad \varepsilon_n = \frac{1}{\sqrt{n}} \cos\left(n^2\right)\ ,$$

$$\lambda_n = (-1)^n \frac{n^2}{n^2+1}, \quad \mu_n = \frac{n^n}{n!}, \qquad \theta_n = \frac{(n!)^2 2^n}{(2n)!}.$$

8. Εξετάστε ως προς τη σύγκλιση τις παρακάτω ακολουθίες:

$$\begin{aligned}
a_n &= \frac{1}{\sqrt{n^2+1}} + \frac{1}{\sqrt{n^2+2}} + \cdots + \frac{1}{\sqrt{n^2+n}} \\
b_n &= \frac{1 + 2^2 + 3^3 + \cdots + n^n}{n^n} \\
\gamma_n &= \frac{1}{n!} + \frac{1}{(n+1)!} + \cdots + \frac{1}{(2n)!} \\
\delta_n &= \frac{1}{n^{2/3}} + \frac{1}{(n+1)^{2/3}} + \cdots + \frac{1}{(2n)^{2/3}}.
\end{aligned}$$

9. (α) Έστω $a_1, a_2, \ldots, a_k > 0$. Δείξτε ότι

$$b_n := \sqrt[n]{a_1^n + a_2^n + \cdots + a_k^n} \to \max\{a_1, a_2, \ldots, a_k\}.$$

(β) Υπολογίστε το όριο της ακολουθίας

$$x_n = \frac{1}{n}\sqrt[n]{1^n + 2^n + \cdots + n^n}.$$

10. Έστω $\alpha \in \mathbb{R}$. Εξετάστε αν συγκλίνει η ακολουθία $x_n = \frac{\left[n\alpha\right]}{n}$ και, αν ναι, βρείτε το όριο της.

11. Έστω $\alpha > 0$. Δείξτε ότι η ακολουθία $b_n = \frac{1+n\alpha}{(1+\alpha)^n}$ είναι φθίνουσα και προσδιορίστε το όριο της.

12. Έστω $(a_n), (b_n)$ ακολουθίες πραγματικών αριθμών. Υποθέτουμε ότι $\lim\limits_{n\to\infty} a_n = a > 0$ και $b_n \to +\infty$.

(α) Δείξτε ότι υπάρχουν $\delta > 0$ και $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει $a_n > \delta$.

(β) Δείξτε ότι $a_n b_n \to +\infty$.

13. Έστω A μη κενό και άνω φραγμένο υποσύνολο του $\mathbb{R}$. Αν $a = \sup A$, δείξτε ότι υπάρχει ακολουθία (a_n) στοιχείων του A με $\lim\limits_{n\to\infty} a_n = a$.

Αν, επιπλέον, το $\sup A$ δεν είναι στοιχείο του A, δείξτε ότι η παραπάνω ακολουθία μπορεί να επιλεγεί ώστε να είναι *γνησίως αύξουσα*.

14. Δείξτε ότι κάθε πραγματικός αριθμός είναι όριο γνησίως αύξουσας ακολουθίας ρητών αριθμών, καθώς επίσης και όριο γνησίως αύξουσας ακολουθίας άρρητων αριθμών.

15. Δείξτε ότι αν (a_n) είναι μια ακολουθία θετικών πραγματικών αριθμών με $a_n \to a > 0$, τότε

$$\inf\{a_n : n \in \mathbb{N}\} > 0.$$

16. Δείξτε ότι αν (a_n) είναι μια ακολουθία θετικών πραγματικών αριθμών με $a_n \to 0$, τότε το σύνολο $A = \{a_n : n \in \mathbb{N}\}$ έχει μέγιστο στοιχείο.

17. Δείξτε ότι η ακολουθία $y_n = \frac{1}{n+1} + \frac{1}{n+2} + \cdots + \frac{1}{2n}$ συγκλίνει σε πραγματικό αριθμό. *Υπόδειξη*: Εξετάστε πρώτα αν η (y_n) είναι μονότονη.

18. Θέτουμε $a_1 = \sqrt{6}$ και, για κάθε $n = 1, 2, \ldots$, $a_{n+1} = \sqrt{6 + a_n}$.

Εξετάστε ως προς τη σύγκλιση την ακολουθία $(a_n)_n$.

19. Ορίζουμε μια ακολουθία (a_n) με $a_1 = 1$ και

$$a_{n+1} = \frac{2a_n + 1}{a_n + 1}, \qquad n \in \mathbb{N}.$$

Εξετάστε αν συγκλίνει.

20. Ορίζουμε μια ακολουθία (α_n) με $\alpha_1 = 0$ και $\alpha_{n+1} = \frac{3\alpha_n^2+1}{2\alpha_n+2}$, $n = 1, 2, 3, \ldots$. Δείξτε ότι:
(α) Η (α_n) είναι αύξουσα.
(β) $\alpha_n \to 1$.

21. Θεωρούμε την ακολουθία (α_n) που ορίζεται από τις $\alpha_1 = 3$ και $\alpha_{n+1} = \frac{2\alpha_n+3}{5}$, $n = 1, 2, \ldots$. Δείξτε ότι η (α_n) συγκλίνει και υπολογίστε το όριο της.

22. Έστω $a > 0$. Θεωρούμε τυχόν $x_1 > 0$ και για κάθε $n \in \mathbb{N}$ ορίζουμε

$$x_{n+1} = \frac{1}{2}\left(x_n + \frac{a}{x_n}\right).$$

Δείξτε ότι η (x_n), τουλάχιστον από τον δεύτερο όρο της και πέρα, είναι φθίνουσα και κάτω φραγμένη από τον $\sqrt{a}$. Βρείτε το $\lim\limits_{n\to\infty} x_n$.

Ασκήσεις – Ομάδα Β΄

23. Έστω (a_n) ακολουθία με $a_n \to a$. Ορίζουμε μια δεύτερη ακολουθία (b_n) θέτοντας

$$b_n = \frac{a_1 + \cdots + a_n}{n}.$$

Δείξτε ότι $b_n \to a$.

24. Έστω (a_n) ακολουθία θετικών όρων με $a_n \to a > 0$. Δείξτε ότι

$$b_n := \frac{n}{\frac{1}{a_1} + \cdots + \frac{1}{a_n}} \to a \quad \text{και} \quad \gamma_n := \sqrt[n]{a_1 \cdots a_n} \to a.$$

25. Έστω (a_n) ακολουθία με $\lim\limits_{n\to\infty}(a_{n+1} - a_n) = a$. Δείξτε ότι

$$\frac{a_n}{n} \to a.$$

26. Έστω (a_n) αύξουσα ακολουθία με την ιδιότητα

$$b_n := \frac{a_1 + \cdots + a_n}{n} \to a.$$

Δείξτε ότι $a_n \to a$.

27. Δείξτε ότι: αν $a_n > 0$ και $\lim\limits_{n\to\infty} \frac{a_{n+1}}{a_n} = a$, τότε $\lim\limits_{n\to\infty} \sqrt[n]{a_n} = a$.

28. Προσδιορίστε τα όρια των ακολουθιών:

$$\begin{aligned}\alpha_n &= \left[\frac{(2n)!}{(n!)^2}\right]^{1/n}\\ \beta_n &= \frac{1}{n}[(n+1)(n+2)\cdots(n+n)]^{1/n}\\ \gamma_n &= \left[\frac{2}{1}\left(\frac{3}{2}\right)^2\left(\frac{4}{3}\right)^3\cdots\left(\frac{n+1}{n}\right)^n\right]^{1/n}\end{aligned}$$

29. Έστω (a_n) ακολουθία πραγματικών αριθμών με την ιδιότητα: για κάθε $k \in \mathbb{N}$ το σύνολο $A_k = \{n \in \mathbb{N} : |a_n| \leq k\}$ είναι πεπερασμένο. Δείξτε ότι $\lim\limits_{n\to\infty} \frac{1}{a_n} = 0$.

30. Υπολογίστε τα όρια των παρακάτω ακολουθιών:

$$a_n = \left(1 + \frac{1}{n-1}\right)^{n-1}, \quad b_n = \left(1 + \frac{2}{n}\right)^n, \quad c_n = \left(1 - \frac{1}{n}\right)^n$$

και

$$d_n = \left(1 - \frac{1}{n^2}\right)^n, \quad e_n = \left(1 + \frac{2}{3n}\right)^n.$$

31. Θεωρούμε γνωστό ότι $\lim\limits_{n\to\infty}(1 + \frac{1}{n})^n = e$. Δείξτε ότι, για κάθε ρητό αριθμό q, ισχύει:

$$\lim_{n\to\infty}\left(1 + \frac{q}{n}\right)^n = e^q .$$

32. Έστω $0 < a_1 < b_1$. Ορίζουμε αναδρομικά δύο ακολουθίες θέτοντας

$$a_{n+1} = \sqrt{a_n b_n} \quad \text{και} \quad b_{n+1} = \frac{a_n + b_n}{2}.$$

(α) Δείξτε ότι η (a_n) είναι αύξουσα και η (b_n) φθίνουσα.
(β) Δείξτε ότι οι (a_n), (b_n) συγκλίνουν και έχουν το ίδιο όριο.

33. Επιλέγουμε $x_1 = a$, $x_2 = b$ και θέτουμε

$$x_{n+2} = \frac{x_n}{3} + \frac{2x_{n+1}}{3}.$$

Δείξτε ότι η (x_n) συγκλίνει και βρείτε το όριό της. [*Υπόδειξη:* Θεωρήστε την $y_n = x_{n+1} - x_n$ και βρείτε αναδρομικό τύπο για την (y_n).]

34. Δώστε παράδειγμα δύο ακολουθιών (x_n), (y_n) με θετικούς όρους, οι οποίες ικανοποιούν τα εξής:
(α) $x_n \to +\infty$ και $y_n \to +\infty$.
(β) Η ακολουθία $\frac{x_n}{y_n}$ είναι φραγμένη αλλά δεν συγκλίνει σε κάποιον πραγματικό αριθμό.

35. Έστω (a_n), (b_n) δύο ακολουθίες πραγματικών αριθμών με $b_n \neq 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και $\lim\limits_{n\to\infty} \frac{a_n}{b_n} = 1$.

(α) Αν, επιπλέον, η (b_n) είναι φραγμένη, δείξτε ότι $\lim\limits_{n\to\infty}(a_n - b_n) = 0$.

(β) Δώστε παράδειγμα ακολουθιών για τις οποίες $\lim\limits_{n\to\infty} \frac{a_n}{b_n} = 1$ αλλά δεν ισχύει $\lim\limits_{n\to\infty}(a_n - b_n) = 0$.

36. (Λήμμα του Stoltz) Έστω (a_n) ακολουθία πραγματικών αριθμών και έστω (b_n) γνησίως αύξουσα ακολουθία πραγματικών αριθμών με $\lim\limits_{n\to\infty} b_n = +\infty$. Δείξτε ότι αν

$$\lim_{n\to\infty} \frac{a_{n+1} - a_n}{b_{n+1} - b_n} = \lambda,$$

όπου $\lambda \in \mathbb{R}$ ή $\lambda = +\infty$, τότε

$$\lim_{n\to\infty} \frac{a_n}{b_n} = \lambda.$$

37. Ορίζουμε ακολουθία (a_n) με $0 < a_1 < 1$ και $a_{n+1} = a_n(1 - a_n)$, $n = 1, 2, \ldots$. Δείξτε ότι $\lim\limits_{n\to\infty} na_n = 1$.

Κεφάλαιο 3

Συναρτήσεις

3.1 Συναρτήσεις

Έστω X και Y δύο μη κενά σύνολα. Με τον όρο *συνάρτηση από το* X *στο* Y εννοούμε μια *αντιστοίχιση* που *στέλνει* κάθε στοιχείο x του X σε ένα και μοναδικό στοιχείο y του Y. Μπορούμε να κωδικοποιήσουμε την πληροφορία ότι *το* x *απεικονίζεται στο* y χρησιμοποιώντας το διατεταγμένο ζεύγος (x, y): το πρώτο στοιχείο x του ζεύγους είναι στο X και το δεύτερο είναι το στοιχείο του Y στο οποίο αντιστοιχίζουμε το x. Οδηγούμαστε έτσι στον εξής ορισμό:

Ορισμός 3.1.1. Έστω X και Y δύο μη κενά σύνολα. Θεωρούμε το καρτεσιανό γινόμενο των X και Y:

$$X \times Y = \{(x, y) : x \in X, y \in Y\}.$$

Συνάρτηση f από το X στο Y λέγεται κάθε υποσύνολο f του $X \times Y$ το οποίο ικανοποιεί τα εξής:

(i) Για κάθε $x \in X$ υπάρχει $y \in Y$ ώστε $(x, y) \in f$. Η συνθήκη αυτή περιγράφει το γεγονός ότι απαιτούμε *κάθε* $x \in X$ να απεικονίζεται σε κάποιο $y \in Y$.

(ii) Αν $(x, y_1) \in f$ και $(x, y_2) \in f$, τότε $y_1 = y_2$. Η συνθήκη αυτή περιγράφει το γεγονός ότι απαιτούμε κάθε $x \in X$ να έχει *μονοσήμαντα ορισμένη* εικόνα $y \in Y$.

Γράφοντας $f : X \to Y$ εννοούμε ότι f είναι μια συνάρτηση από το X στο Y. Συμφωνούμε επίσης να γράφουμε $y = f(x)$ για την *εικόνα* του x μέσω της f. Δηλαδή, $y = f(x) \iff (x, y) \in f$.

Έστω $f : X \to Y$ μια συνάρτηση. Λέμε ότι το X είναι το **πεδίο ορισμού** της f και το Y είναι το **πεδίο τιμών** της f. Το **σύνολο τιμών** (ή **εικόνα**) της f είναι το σύνολο

$$f(X) = \{y \in Y : \text{υπάρχει } x \in X \text{ ώστε } f(x) = y\} = \{f(x) : x \in X\}.$$

Παραδείγματα 3.1.2. (α) Έστω $c \in \mathbb{R}$. Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = c$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$ λέγεται **σταθερή συνάρτηση**. Το σύνολο τιμών της f είναι το μονοσύνολο $f(X) = \{c\}$.

(β) Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x$. Το σύνολο τιμών της f είναι το σύνολο $f(X) = \mathbb{R}$.

(γ) Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x^2$. Το σύνολο τιμών της f είναι το σύνολο $f(X) = [0, +\infty)$.

(δ) Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = 1$ αν $x \in \mathbb{Q}$ και $f(x) = 0$ αν $x \notin \mathbb{Q}$. Το σύνολο τιμών της f είναι το σύνολο $f(X) = \{0, 1\}$.

(ε) Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \frac{1}{q}$ αν $x \neq 0$ ρητός ο οποίος γράφεται στη μορφή $x = \frac{p}{q}$ όπου $p \in \mathbb{Z}$, $q \in \mathbb{N}$, ΜΚΔ$(p, q) = 1$, και $f(x) = 0$ αν $x \notin \mathbb{Q}$ ή $x = 0$. Το σύνολο τιμών της f είναι το σύνολο $f(X) = \{0\} \cup \{1/n : n \in \mathbb{N}\}$.

Ορισμός 3.1.3. Έστω $f : X \to Y$ μια συνάρτηση. Η f λέγεται **επί** αν $f(X) = Y$, δηλαδή αν για κάθε $y \in Y$ υπάρχει $x \in X$ ώστε $f(x) = y$.

Η συνάρτηση f λέγεται **1-1** αν απεικονίζει διαφορετικά στοιχεία του X σε διαφορετικά στοιχεία του Y. Δηλαδή, αν για κάθε $x_1, x_2 \in X$ με $x_1 \neq x_2$ έχουμε $f(x_1) \neq f(x_2)$. Ισοδύναμα, για να ελέγξουμε ότι η f είναι 1-1 πρέπει να δείξουμε ότι αν $x_1, x_2 \in X$ και $f(x_1) = f(x_2)$, τότε $x_1 = x_2$.

Ορισμός 3.1.4 (σύνθεση συναρτήσεων). Έστω $f : X \to Y$ και $g : W \to Z$ δύο συναρτήσεις. Υποθέτουμε ότι $f(X) \subseteq W$, δηλαδή, η εικόνα της f περιέχεται στο πεδίο ορισμού της g. Τότε, αν $x \in X$ έχουμε $f(x) \in W$ και ορίζεται η εικόνα $g(f(x))$ του $f(x)$ μέσω της g. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε μια συνάρτηση $g \circ f : X \to Z$, θέτοντας

$$(g \circ f)(x) = g(f(x)) \qquad (x \in X).$$

Η συνάρτηση $g \circ f$ λέγεται **σύνθεση** της g με την f.

Ορισμός 3.1.5 (εικόνα και αντίστροφη εικόνα). Έστω $f : X \to Y$ μια συνάρτηση.
(α) Για κάθε $A \subseteq X$, η **εικόνα** του A μέσω της f είναι το σύνολο

$$f(A) = \{y \in Y : \text{υπάρχει } x \in A \text{ ώστε } f(x) = y\} = \{f(x) : x \in A\}.$$

(β) Για κάθε $B \subseteq Y$, η **αντίστροφη εικόνα** του B μέσω της f είναι το σύνολο

$$f^{-1}(B) = \{x \in X : f(x) \in B\}.$$

Πρόταση 3.1.6. *Έστω $f : X \to Y$ μια συνάρτηση. Ισχύουν τα εξής:*

(i) *Αν $A_1 \subseteq A_2 \subseteq X$, τότε $f(A_1) \subseteq f(A_2)$.*

(ii) *Αν $A_1, A_2 \subseteq X$, τότε $f(A_1 \cup A_2) = f(A_1) \cup f(A_2)$.*

(iii) *Αν* $A_1, A_2 \subseteq X$*, τότε* $f(A_1 \cap A_2) \subseteq f(A_1) \cap f(A_2)$*. Ο εγκλεισμός μπορεί να είναι γνήσιος. Ισχύει όμως πάντα ισότητα αν η* f *είναι 1-1.*

(iv) *Αν* $B_1 \subseteq B_2 \subseteq Y$ *τότε* $f^{-1}(B_1) \subseteq f^{-1}(B_2)$*.*

(v) *Αν* $B_1, B_2 \subseteq Y$*, τότε* $f^{-1}(B_1 \cup B_2) = f^{-1}(B_1) \cup f^{-1}(B_2)$*.*

(vi) *Αν* $B_1, B_2 \subseteq Y$*, τότε* $f^{-1}(B_1 \cap B_2) = f^{-1}(B_1) \cap f^{-1}(B_2)$*.*

(vii) *Αν* $B \subseteq Y$ *τότε* $f^{-1}(Y \setminus B) = X \setminus f^{-1}(B)$*.*

(viii) *Αν* $A \subseteq X$ *τότε* $A \subseteq f^{-1}(f(A))$*. Ο εγκλεισμός μπορεί να είναι γνήσιος. Ισχύει όμως πάντα ισότητα αν η* f *είναι 1-1.*

(ix) *Αν* $B \subseteq Y$ *τότε* $f(f^{-1}(B)) \subseteq B$*. Ο εγκλεισμός μπορεί να είναι γνήσιος. Ισχύει όμως πάντα ισότητα αν η* f *είναι επί.*

Ορισμός 3.1.7 (αντίστροφη συνάρτηση). Έστω $f : X \to Y$ μια 1-1 συνάρτηση. Μπορούμε να θεωρήσουμε τη συνάρτηση f σαν συνάρτηση από το X στο $f(X)$ (η f παίρνει τιμές στο σύνολο $f(X)$). Η $f : X \to f(X)$ είναι 1-1 και επί. Συνεπώς, για κάθε $y \in f(X)$ υπάρχει $x \in X$ ώστε $f(x) = y$, και αυτό το $x \in X$ είναι μοναδικό αφού η f είναι 1-1. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε μια συνάρτηση $f^{-1} : f(X) \to X$, ως εξής:

$$f^{-1}(y) = x, \text{ όπου } x \text{ είναι το μοναδικό } x \in X \text{ για το οποίο } f(x) = y.$$

Με άλλα λόγια,

$$f^{-1}(y) = x \iff f(x) = y.$$

Η f^{-1} είναι καλά ορισμένη συνάρτηση από το $f(X)$ στο X, η **αντίστροφη συνάρτηση** της f.

Πρόταση 3.1.8. *Έστω* $f : X \to Y$ *μια 1-1 συνάρτηση. Οι* $f^{-1} \circ f : X \to X$ *και* $f \circ f^{-1} : f(X) \to f(X)$ *ορίζονται καλά και ικανοποιούν τις:*

(α) $(f^{-1} \circ f)(x) = x$ *για κάθε* $x \in X$*.*

(β) $(f \circ f^{-1})(y) = y$ *για κάθε* $y \in f(X)$*.*

Ορισμός 3.1.9 (πράξεις και διάταξη). Έστω A ένα μη κενό σύνολο και έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και $g : A \to \mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις με πεδίο τιμών το $\mathbb{R}$. Τότε,

(i) Η συνάρτηση $f + g : A \to \mathbb{R}$ ορίζεται ως εξής: $(f + g)(x) = f(x) + g(x)$ για κάθε $x \in A$.

(ii) Η συνάρτηση $f \cdot g : A \to \mathbb{R}$ ορίζεται ως εξής: $(f \cdot g)(x) = f(x) \cdot g(x)$ για κάθε $x \in A$.

(iii) Για κάθε $t \in \mathbb{R}$ ορίζεται η συνάρτηση $tf : A \to \mathbb{R}$ με $(tf)(x) = tf(x)$ για κάθε $x \in A$.

(iv) Αν $g(x) \neq 0$ για κάθε $x \in A$, τότε ορίζεται η $\frac{f}{g} : A \to \mathbb{R}$ με $\left(\frac{f}{g}\right)(x) = \frac{f(x)}{g(x)}$ για κάθε $x \in A$.

Λέμε ότι $f \leq g$ αν $f(x) \leq g(x)$ για κάθε $x \in A$.

Ορισμός 3.1.10 (μονότονες συναρτήσεις). Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $f : A \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση. Λέμε ότι:

(i) Η f είναι **αύξουσα** αν για κάθε $x, y \in A$ με $x < y$ ισχύει $f(x) \leq f(y)$.

(ii) Η f είναι **γνησίως αύξουσα** αν για κάθε $x, y \in A$ με $x < y$ ισχύει $f(x) < f(y)$.

(iii) Η f είναι **φθίνουσα** αν για κάθε $x, y \in A$ με $x < y$ ισχύει $f(x) \geq f(y)$.

(iv) Η f είναι **γνησίως φθίνουσα** αν για κάθε $x, y \in A$ με $x < y$ ισχύει $f(x) > f(y)$.

(v) Η f είναι **μονότονη** αν είναι αύξουσα ή φθίνουσα.

(vi) Η f είναι **γνησίως μονότονη** αν είναι γνησίως αύξουσα ή γνησίως φθίνουσα.

Ορισμός 3.1.11 (φραγμένη συνάρτηση). Έστω A ένα μη κενό σύνολο και έστω $f : A \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση. Λέμε ότι:

(i) Η f είναι **άνω φραγμένη** αν υπάρχει $M \in \mathbb{R}$ ώστε για κάθε $x \in A$ να ισχύει $f(x) \leq M$.

(ii) Η f είναι **κάτω φραγμένη** αν υπάρχει $m \in \mathbb{R}$ ώστε για κάθε $x \in A$ να ισχύει $f(x) \geq m$.

(iii) Η f είναι **φραγμένη** αν είναι άνω και κάτω φραγμένη. Ισοδύναμα, αν υπάρχει $M > 0$ ώστε για κάθε $x \in A$ να ισχύει $|f(x)| \leq M$.

Ορισμός 3.1.12 (άρτια-περιττή συνάρτηση). Μια συνάρτηση $g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ λέγεται **άρτια** αν $g(-x) = g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$ και **περιττή** αν $g(-x) = -g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Για παράδειγμα, η $g_1(x) = x^2$ και η $g_2(x) = |x|$ είναι άρτιες συναρτήσεις, η $g_3(x) = x$ και η $g_4(x) = x^3$ είναι περιττές συναρτήσεις.

Ορισμός 3.1.13 (περιοδική συνάρτηση). Μια συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ λέγεται **περιοδική (με περίοδο a)** αν υπάρχει $a \neq 0$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $f(x + a) = f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Για παράδειγμα, η συνάρτηση $f(x) = x - [x]$ είναι περιοδική με περίοδο 1. Παρατηρήστε ότι: αν η f είναι περιοδική με περίοδο $a \neq 0$, τότε, για κάθε $k \in \mathbb{Z} \setminus \{0\}$, ο ka είναι επίσης περίοδος της f.

3.2 Παραδείγματα πραγματικών συναρτήσεων

3.2α΄ Ακολουθίες

Κάθε συνάρτηση $f : \mathbb{N} \to \mathbb{R}$ που έχει πεδίο ορισμού το σύνολο $\mathbb{N}$ των φυσικών αριθμών λέγεται ακολουθία (αυτός ήταν άλλωστε ο ορισμός που δώσαμε στο Κεφάλαιο 2).

3.2β′ Πολυωνυμικές συναρτήσεις

Πολυώνυμο λέγεται κάθε συνάρτηση $p : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από τύπο της μορφής

$$p(x) = a_n x^n + a_{n-1}x^{n-1} + \cdots + a_1 x + a_0$$

όπου $n \in \mathbb{N} \cup \{0\}$ και $a_0, a_1, \ldots, a_n \in \mathbb{R}$ με $a_n \neq 0$. Ο μη αρνητικός ακέραιος n είναι ο **βαθμός** του πολυωνύμου. Αν $n = 0$ και $a_0 = 0$, τότε $p \equiv 0$ και ο βαθμός του p δεν ορίζεται. Αν $n = 1$ τότε το $p(x) = a_1 x + a_0$ λέγεται **γραμμική συνάρτηση**.

3.2γ′ Ρητές συναρτήσεις

Ρητή λέγεται κάθε συνάρτηση $f : X \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από τύπο της μορφής

$$f(x) = \frac{p(x)}{q(x)} = \frac{a_n x^n + a_{n-1}x^{n-1} + \cdots + a_1 x + a_0}{b_m x^m + b_{m-1}x^{m-1} + \cdots + b_1 x + b_0}$$

όπου p, q πολυώνυμα και $b_m \neq 0$. Το πεδίο ορισμού της f είναι το σύνολο $X = \{x \in \mathbb{R} : q(x) \neq 0\}$. Παρατηρήστε ότι το πλήθος των ριζών ενός πολυωνύμου $q(x) = b_m x^m + b_{m-1}x^{m-1} + \cdots + b_1 x + b_0$, $b_m \neq 0$, είναι το πολύ ίσο με m: δείξτε το με επαγωγή ως προς τον βαθμό, χρησιμοποιώντας την παρατήρηση ότι αν ρ είναι μια ρίζα του q τότε $q(x) = (x - \rho)q_1(x)$ όπου q_1 είναι πολυώνυμο βαθμού $m - 1$.

3.2δ′ Αλγεβρικές συναρτήσεις

Αλγεβρική λέγεται κάθε συνάρτηση $f : X \to \mathbb{R}$ που ικανοποιεί εξίσωση της μορφής

$$p_0(x) + p_1(x)f(x) + \cdots + p_k(x)[f(x)]^k = 0$$

για κάθε $x \in X$, όπου $p_0, p_1, \ldots, p_k$ πολυωνυμικές συναρτήσεις και $p_k \neq 0$. Παρατηρήστε ότι κάθε ρητή συνάρτηση είναι αλγεβρική: η $f = p/q$ ικανοποιεί την εξίσωση $p(x) - q(x)f(x) = 0$ στο πεδίο ορισμού $X = \{x \in \mathbb{R} : q(x) \neq 0\}$. Υπάρχουν αλγεβρικές συναρτήσεις που δεν είναι ρητές: το απλούστερο, ίσως, παράδειγμα είναι η συνάρτηση $f(x) = \sqrt{x}$, με πεδίο ορισμού το $X = [0, +\infty)$, η οποία ικανοποιεί την $x - 1 \cdot [f(x)]^2 = 0$ (μπορείτε να εξηγήσετε γιατί δεν είναι ρητή συνάρτηση;).

3.3 Τριγωνομετρικές συναρτήσεις

Σε αυτή τη σύντομη παράγραφο δίνουμε «προκαταρκτικό ορισμό» και υπενθυμίζουμε κάποιες βασικές ταυτότητες και ανισότητες για τις τριγωνομετρικές συναρτήσεις sin (ημίτονο), cos (συνημίτονο), tan (εφαπτομένη) και cot (συνεφαπτομένη). Ο ορισμός αυτός στηρίζεται στη γεωμετρική εποπτεία και αρκετές από τις εύλογες παραδοχές που σιωπηρά κάνουμε δεν καλύπτονται αυτή τη στιγμή από τα αξιώματα των πραγματικών αριθμών (για παράδειγμα, δεν έχουμε ορίσει την έννοια του μήκους τόξου). Αυστηρός ορισμός των τριγωνομετρικών θα δοθεί σε επόμενο Κεφάλαιο.

Από το Λύκειο θυμόμαστε ότι αν θεωρήσουμε δύο κάθετους άξονες $X'OX$ και $Y'OY$ στο επίπεδο τότε, σε κάθε διατεταγμένο ζεύγος (t,s) πραγματικών αριθμών αντιστοιχεί μοναδικό σημείο $M = M(t,s)$ του επιπέδου με τετμημένη t και τεταγμένη s (αυτές είναι οι προσημασμένες προβολές του M στους δύο άξονες). Το σημείο O έχει συντεταγμένες $(0,0)$. Θεωρούμε κύκλο με κέντρο O και ακτίνα 1, ο οποίος τέμνει τους δύο άξονες στα σημεία $A' = (-1,0)$, $A = (1,0)$, $B = (0,1)$ και $B' = (0,-1)$.

Κάνουμε την παραδοχή ότι σε κάθε πραγματικό αριθμό x αντιστοιχεί ένα σημείο αυτού του κύκλου ως εξής: αν συμβολίσουμε με π το μισό του μήκους της περιφέρειας του κύκλου, στον $x = 0$ αντιστοιχεί το A, στον $x = \pi/2$ αντιστοιχεί το B, στον $x = \pi$ αντιστοιχεί το A' και γενικά, για δοσμένο x μετράμε πάνω στην περιφέρεια του κύκλου τόξο AM που έχει μήκος ίσο με $|x|$ ξεκινώντας από το A και ακολουθώντας κατεύθυνση αντίθετη προς αυτήν των δεικτών του ρολογιού αν $x > 0$ ή κατεύθυνση ίδια προς αυτήν των δεικτών του ρολογιού αν $x < 0$. Αν το σημείο $M = M(t,s)$ αντιστοιχεί στον x, ορίζουμε

$$\cos x = t, \qquad \sin x = s, \qquad \tan x = \frac{\sin x}{\cos x}, \qquad \cot x = \frac{\cos x}{\sin x}.$$

Οι δύο τελευταίοι αριθμοί ορίζονται αν $x \notin \{(2k+1)\pi/2 : k \in \mathbb{Z}\}$ ή $x \notin \{k\pi : k \in \mathbb{Z}\}$ αντίστοιχα. Παρατηρήστε ότι το ίδιο σημείο M αντιστοιχεί στους αριθμούς $x, y \in \mathbb{R}$ αν και μόνο αν ο $x - y$ είναι ακέραιο πολλαπλάσιο του 2π.

Με βάση αυτόν τον προκαταρκτικό ορισμό, και χρησιμοποιώντας το Πυθαγόρειο Θεώρημα, μπορούμε να δείξουμε όλες τις γνωστές σχέσεις ανάμεσα στις τριγωνομετρικές συναρτήσεις (υποθέτουμε ότι είναι γνωστές στον αναγνώστη):

Πρόταση 3.3.1. *Για κάθε $x \in \mathbb{R}$ ισχύουν οι*

$$|\sin x| \leq 1, \qquad |\cos x| \leq 1 \qquad \textit{και} \qquad \sin^2 x + \cos^2 x = 1$$

και

$$\sin\left(\frac{\pi}{2} - x\right) = \cos x, \qquad \cos\left(\frac{\pi}{2} - x\right) = \sin x.$$

Οι συναρτήσεις $\sin : \mathbb{R} \to [-1,1]$ και $\cos : \mathbb{R} \to [-1,1]$ είναι περιοδικές, με ελάχιστη περίοδο 2π. Η $\sin$ είναι περιττή συνάρτηση, ενώ η $\cos$ είναι άρτια.

Πρόταση 3.3.2. *Αν $0 < x < \frac{\pi}{2}$, τότε*

$$\sin x < x < \tan x := \frac{\sin x}{\cos x}.$$

Έπεται ότι, για κάθε $x \in (-\pi/2, \pi/2)$ ισχύουν οι ανισότητες

$$|\sin x| \leq |x| \leq |\tan x|$$

και ότι για κάθε $x \in \mathbb{R}$ ισχύει η

$$|\sin x| \leq |x|.$$

Πρόταση 3.3.3 (συνημίτονο και ημίτονο αθροίσματος και διαφοράς). *Για κάθε* $a, b \in \mathbb{R}$ *ισχύουν οι ταυτότητες*

$$\begin{aligned} \cos(a-b) &= \cos a\,\cos b + \sin a\,\sin b \\ \cos(a+b) &= \cos a\,\cos b - \sin a\,\sin b \\ \sin(a+b) &= \sin a\,\cos b + \cos a\,\sin b \\ \sin(a-b) &= \sin a\,\cos b - \cos a\,\sin b. \end{aligned}$$

Πρόταση 3.3.4 (συνημίτονο και ημίτονο του $2a$). *Για κάθε* $a \in \mathbb{R}$ *ισχύουν οι ταυτότητες*

$$\begin{aligned} \cos(2a) &= \cos^2 a - \sin^2 a = 2\cos^2 a - 1 = 1 - 2\sin^2 a \\ \sin(2a) &= 2\sin a\,\cos a. \end{aligned}$$

Πρόταση 3.3.5 (μετασχηματισμός αθροίσματος σε γινόμενο). *Για κάθε* $x, y \in \mathbb{R}$ *ισχύουν οι ταυτότητες*

$$\begin{aligned} \sin x + \sin y &= 2\sin\frac{x+y}{2}\cos\frac{x-y}{2} \\ \sin x - \sin y &= 2\sin\frac{x-y}{2}\cos\frac{x+y}{2} \\ \cos x + \cos y &= 2\cos\frac{x+y}{2}\cos\frac{x-y}{2} \\ \cos x - \cos y &= 2\sin\frac{x+y}{2}\sin\frac{y-x}{2}. \end{aligned}$$

3.4 Εκθετική συνάρτηση

Έστω a ένας θετικός πραγματικός αριθμός. Μπορούμε να ορίσουμε τον a^x όταν ο x είναι ρητός, ακολουθώντας τα εξής απλά βήματα:

(α) Αν $x \in \mathbb{N}$, θέτουμε $a^x = a \cdot a \cdots a$ (x φορές).

(β) Αν $x = 0$, θέτουμε $a^0 = 1$.

(γ) Αν $x \in \mathbb{Z}$ και $x < 0$, θέτουμε $a^x = \frac{1}{a^{-x}}$

Με βάση αυτούς τους ορισμούς ελέγχουμε εύκολα ότι:

$$a^{x+y} = a^x \cdot a^y, \qquad (a^x)^y = a^{xy}, \qquad a^{-x} = \frac{1}{a^x}, \qquad (ab)^x = a^x b^x$$

για κάθε $x, y \in \mathbb{Z}$ και $a, b > 0$.

(γ) Αν $x = 1/n$ για κάποιον $n \in \mathbb{N}$, θέτουμε $a^{1/n} = \sqrt[n]{a}$ (έχουμε αποδείξει την ύπαρξη και το μονοσήμαντο θετικής n-οστής ρίζας για κάθε θετικό πραγματικό αριθμό).

(ε) Αν $x = m/n$ όπου $m \in \mathbb{Z}$ και $n \in \mathbb{N}$ είναι τυχών ρητός, θέτουμε

$$a^x = \left(a^{1/n}\right)^m.$$

Εύκολα ελέγχουμε ότι αν $x = \frac{m}{n} = \frac{m_1}{n_1}$, τότε

$$\left(a^{1/n}\right)^m = \left(a^{1/n_1}\right)^{m_1}.$$

Δηλαδή, ο a^x ορίζεται και ισχύουν οι

$$a^{x+y} = a^x \cdot a^y, \qquad (a^x)^y = a^{xy}, \qquad a^{-x} = \frac{1}{a^x}, \qquad (ab)^x = a^x b^x$$

για κάθε $x, y \in \mathbb{Q}$ και $a, b > 0$.

Σε αυτή την παράγραφο δίνουμε μια σύντομη περιγραφή του «φυσιολογικού» τρόπου ορισμού της εκθετικής συνάρτησης a^x: επεκτείνουμε τον ορισμό για άρρητους εκθέτες x. Ο ορισμός του a^x, $x \notin \mathbb{Q}$ θα βασιστεί στο ακόλουθο Λήμμα:

Λήμμα 3.4.1. *Έστω $a > 0$ και (q_n) ακολουθία ρητών αριθμών με $q_n \to 0$. Τότε,*

$$a^{q_n} \to 1.$$

Απόδειξη. Αν $a = 1$ δεν έχουμε τίποτα να δείξουμε. Η περίπτωση $0 < a < 1$ ανάγεται στην $a > 1$.

Υποθέτουμε λοιπόν ότι $a > 1$. Εύκολα βλέπουμε ότι αν $q, q' \in \mathbb{Q}$ και $q < q'$ τότε $a^q < a^{q'}$.

Έστω $\varepsilon > 0$. Από τις $\sqrt[m]{a} \to 1$ και $\frac{1}{\sqrt[m]{a}} \to 1$ βλέπουμε ότι υπάρχει $k \in \mathbb{N}$ ώστε

$$1 - \varepsilon < \frac{1}{\sqrt[k]{a}} = a^{-1/k} < a^{1/k} = \sqrt[k]{a} < 1 + \varepsilon.$$

Αφού $q_n \to 0$, εφαρμόζοντας τον ορισμό του ορίου με $\varepsilon = 1/k > 0$, βρίσκουμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει $-1/k < q_n < 1/k$. Τότε, χρησιμοποιώντας τη μονοτονία της a^q, $q \in \mathbb{Q}$, παίρνουμε το εξής: για κάθε $n \geq n_0$,

$$1 - \varepsilon < a^{-1/k} < a^{q_n} < a^{1/k} < 1 + \varepsilon.$$

Δηλαδή, για κάθε $n \geq n_0$ ισχύει $|a^{q_n} - 1| < \varepsilon$. Έπεται ότι $a^{q_n} \to 1$. $\square$

Η ιδέα μας για να επεκτείνουμε τον ορισμό του a^x για άρρητο x είναι η εξής: οι ρητοί αριθμοί είναι πυκνοί στο $\mathbb{R}$, επομένως αν μας δώσουν $x \notin \mathbb{Q}$ υπάρχουν (πολλές) ακολουθίες ρητών $q_n \to x$. Θα δείξουμε ότι για κάποια από αυτές το $\lim_n a^{q_n}$ υπάρχει και θα ορίσουμε

$$a^x = \lim_n a^{q_n}.$$

Για να είναι καλός ο ορισμός, θα πρέπει αν πάρουμε μια άλλη ακολουθία ρητών αριθμών $q'_n \to x$ να υπάρχει το $\lim_n a^{q'_n}$ και να ισχύει η

$$\lim_n a^{q'_n} = \lim_n a^{q_n}.$$

Αυτό θα δείχνει ότι η τιμή a^x που ορίσαμε είναι ανεξάρτητη από την επιλογή της ακολουθίας ρητών $q_n \to x$.

Θεώρημα 3.4.2. *Έστω $x \in \mathbb{R}$ και $q_n, q'_n \in \mathbb{Q}$ με $\lim_n q_n = \lim_n q'_n = x$. Αν $a > 1$, τότε*

(i) *τα $\lim_n a^{q'_n}$ και $\lim_n a^{q_n}$ υπάρχουν.*

(ii) $\lim_n a^{q'_n} = \lim_n a^{q_n}$.

Απόδειξη. Θεωρούμε μια αύξουσα ακολουθία ρητών $r_n \to x$. Έστω q ρητός με $q > x$. Τότε $a^{r_n} < a^q$, δηλαδή η a^{r_n} είναι άνω φραγμένη. Επίσης, από την $r_n \leq r_{n+1}$ έπεται ότι $a^{r_n} \leq a^{r_{n+1}}$, δηλαδή η $\left(a^{r_n}\right)$ είναι αύξουσα. Συνεπώς, η a^{r_n} συγκλίνει.

Παίρνουμε τώρα οποιαδήποτε από τις (q_n), (q'_n). Έχουμε $q_n - r_n \to x - x = 0$, οπότε το Λήμμα 3.4.1 δείχνει ότι $a^{q_n - r_n} \to 1$. Τότε,

$$a^{q_n} = a^{q_n - r_n} a^{r_n} \to \lim_n a^{r_n}.$$

Ομοίως,

$$a^{q'_n} \to \lim_n a^{r_n}.$$

Αφού $\lim_n a^{q_n} = \lim_n a^{q'_n} = \lim_n a^{r_n}$, παίρνουμε τα (i) και (ii) ταυτόχρονα. □

Έχουμε λοιπόν ορίσει τον a^x για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Στη συνέχεια, πρέπει να αποδείξουμε διαδοχικά τα εξής (οι αποδείξεις είναι μια καλή άσκηση πάνω στη σύγκλιση ακολουθιών).

Πρόταση 3.4.3. *Έστω $a, b > 0$ και $x, y \in \mathbb{R}$. Τότε,*

$$a^{x+y} = a^x \cdot a^y, \quad (a^x)^y = a^{xy}, \quad a^{-x} = \frac{1}{a^x}, \quad (ab)^x = a^x b^x.$$

Πρόταση 3.4.4. *Έστω $a > 0$. Η $x \mapsto a^x$ είναι γνησίως αύξουσα αν $a > 1$ και γνησίως φθίνουσα αν $0 < a < 1$.*

3.5 Ασκήσεις

1. Έστω $a, b \in \mathbb{R}$ με $a < b$. Δείξτε ότι η απεικόνιση $f : [0,1] \to [a,b] : x \to a + (b-a)x$ είναι 1-1 και επί.

2. Έστω $f, g : [0,1] \to [0,1]$ με $f(x) = \frac{1-x}{1+x}$ και $g(t) = 4t(1-t)$.
(α) Να βρείτε τις $f \circ g$ και $g \circ f$.
(β) Να δείξετε ότι ορίζεται η f^{-1} αλλά δεν ορίζεται η g^{-1}.

3. Έστω $g : X \to Y$, $f : Y \to Z$ δύο συναρτήσεις που είναι 1-1 και επί. Δείξτε ότι ορίζεται η αντίστροφη συνάρτηση $(f \circ g)^{-1}$ της $f \circ g$ και ότι $(f \circ g)^{-1} = g^{-1} \circ f^{-1}$.

4. Έστω $g : X \to Y$, $f : Y \to Z$ δύο συναρτήσεις. Δείξτε ότι

(α) αν η $f \circ g$ είναι επί τότε και η f είναι επί.

(β) αν η $f \circ g$ είναι 1-1 τότε και η g είναι 1-1.

Ισχύουν τα αντίστροφα των (α) και (β);

5. Έστω $f : X \to Y$ μια συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι υπάρχουν συναρτήσεις $g : Y \to X$ και $h : Y \to X$ ώστε $f \circ g = Id_Y$ και $h \circ f = Id_X$. Δείξτε ότι $h = g$.

6. Έστω $f(x) = \frac{1}{1+x}$.

(α) Να βρεθεί το πεδίο ορισμού της f.

(β) Να βρεθεί η $f \circ f$.

(γ) Να βρεθούν τα $f(\frac{1}{x})$, $f(cx)$, $f(x+y)$, $f(x)+f(y)$.

(δ) Για ποιά $c \in \mathbb{R}$ υπάρχει $x \in \mathbb{R}$ ώστε $f(cx) = f(x)$;

(ε) Για ποιά $c \in \mathbb{R}$ η σχέση $f(cx) = f(x)$ ικανοποιείται για δύο διαφορετικές τιμές του $x \in \mathbb{R}$;

7. Αν μια συνάρτηση f είναι γνησίως αύξουσα στα διαστήματα I_1 και I_2, είναι αλήθεια ότι είναι γνησίως αύξουσα στο $I_1 \cup I_2$;

8. Έστω $f(x) = \begin{cases} x+1 & \text{αν } x \leq 1 \\ x^2+1 & \text{αν } x \geq 1 \end{cases}$. Εξετάστε αν είναι μονότονη και βρείτε την f^{-1} (αν αυτή ορίζεται).

9. Έστω $f(x) = x + 1$. Να βρεθεί μια συνάρτηση $g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ ώστε $g \circ f = f \circ g$. Είναι η g μοναδική;

10. Αποδείξτε ότι η συνάρτηση $f(x) = \frac{x}{|x|+1}$ είναι γνησίως αύξουσα και φραγμένη στο $\mathbb{R}$. Ποιό είναι το σύνολο τιμών $f(\mathbb{R})$;

11. Αν $A \subseteq \mathbb{R}$, συμβολίζουμε με $\chi_A : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ την **χαρακτηριστική συνάρτηση** του A που ορίζεται από την $\chi_A(x) = \begin{cases} 1 & \text{αν } x \in A \\ 0 & \text{αν } x \notin A \end{cases}$. Αποδείξτε ότι

(α) $\chi_{A \cap B} = \chi_A \cdot \chi_B$ (ειδικότερα $\chi_A = \chi_A^2$),

(β) $\chi_{A \cup B} = \chi_A + \chi_B - \chi_A \cdot \chi_B$,

(γ) $\chi_{\mathbb{R} \setminus A} = 1 - \chi_A$,

(δ) $A \subseteq B \iff \chi_A \leq \chi_B$ και

(ε) Αν $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι μια συνάρτηση με $f^2 = f$, τότε υπάρχει $A \subseteq \mathbb{R}$ ώστε $f = \chi_A$.

12. Μια συνάρτηση $g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ λέγεται **άρτια** αν $g(-x) = g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$ και **περιττή** αν $g(-x) = -g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι κάθε συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ γράφεται ως άθροισμα $f = f_a + f_p$ όπου f_a άρτια και f_p περιττή, και ότι αυτή η αναπαράσταση είναι μοναδική.

13. Μια συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ λέγεται **περιοδική (με περίοδο a)** αν υπάρχει $a \neq 0$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $f(x+a) = f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

(α) Δείξτε ότι η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από την $f(x) = [x]$ δεν είναι περιοδική.

(β) Εξετάστε αν η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από την $f(x) = x - [x]$ είναι περιοδική.

14. Έστω $n \in \mathbb{N}$.

(α) Δείξτε ότι η συνάρτηση

$$f(x) = [x] + \left[x + \frac{1}{n}\right] + \cdots + \left[x + \frac{n-1}{n}\right] - [nx]$$

είναι περιοδική με περίοδο $1/n$. Δηλαδή, $f\Big(x + \frac{1}{n}\Big) = f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

(β) Υπολογίστε την τιμή $f(x)$ όταν $0 \leq x < 1/n$.

(γ) Δείξτε την ταυτότητα

$$[nx] = [x] + \left[x + \frac{1}{n}\right] + \cdots + \left[x + \frac{n-1}{n}\right]$$

για κάθε $x \in \mathbb{R}$ και κάθε $n \in \mathbb{N}$.

15. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση με $f(x+y) = f(x) + f(y)$ για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$. Αποδείξτε ότι

(α) $f(0) = 0$ και $f(-x) = -f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

(β) Για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και $x_1, x_2, \ldots, x_n \in \mathbb{R}$ ισχύει

$$f(x_1 + x_2 + \cdots + x_n) = f(x_1) + f(x_2) + \cdots + f(x_n).$$

(γ) $f(\frac{1}{n}) = \frac{f(1)}{n}$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(δ) Υπάρχει $\lambda \in \mathbb{R}$ ώστε $f(q) = \lambda q$ για κάθε $q \in \mathbb{Q}$.

16. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση με $f(y) - f(x) \leq (y-x)^2$ για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$. Αποδείξτε ότι η f είναι σταθερή.

[*Υπόδειξη:* Αν $|f(b) - f(a)| = \delta > 0$ για κάποια $a < b$ στο $\mathbb{R}$, διαιρέστε το διάστημα $[a, b]$ σε n ίσα υποδιαστήματα, όπου n αρκετά μεγάλος φυσικός αριθμός.]

Κεφάλαιο 4

Συνέχεια και όρια συναρτήσεων

4.1 Ορισμός της συνέχειας

Ορισμός 4.1.1. Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$, έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Λέμε ότι η f είναι συνεχής στο x_0 αν: για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε:

$$\text{αν } x \in A \text{ και } |x - x_0| < \delta, \text{ τότε } |f(x) - f(x_0)| < \varepsilon.$$

Λέμε ότι η f είναι συνεχής στο A αν είναι συνεχής σε κάθε $x_0 \in A$.

Παρατηρήσεις 4.1.2. (α) Το δοθέν $\varepsilon > 0$ καθορίζει μια περιοχή $(f(x_0) - \varepsilon, f(x_0) + \varepsilon)$ της τιμής $f(x_0)$. Αυτό που ζητάμε είναι να μπορούμε να βρούμε μια περιοχή $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ του x_0 ώστε **κάθε** $x \in A$ που ανήκει σε αυτήν την περιοχή του x_0 να απεικονίζεται στο $(f(x_0) - \varepsilon, f(x_0) + \varepsilon)$. Δηλαδή, να ισχύει $f((x_0 - \delta, x_0 + \delta) \cap A) \subseteq (f(x_0) - \varepsilon, f(x_0) + \varepsilon)$.

Αν το παραπάνω ισχύει για κάθε $\varepsilon > 0$, τότε λέμε ότι η f είναι συνεχής στο x_0.

(β) Από τον ορισμό είναι φανερό ότι εξετάζουμε τη συνέχεια μόνο στα σημεία του πεδίου ορισμού της f.

Παραδείγματα 4.1.3. (α) $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = c$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Θα δείξουμε ότι η f είναι συνεχής σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Έστω $\varepsilon > 0$. Ζητάμε $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in \mathbb{R}$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Όμως, για κάθε $x \in \mathbb{R}$ έχουμε

$$|f(x) - f(x_0)| = |c - c| = 0 < \varepsilon.$$

Δηλαδή, μπορούμε να επιλέξουμε *οποιοδήποτε* $\delta > 0$ (για παράδειγμα, $\delta = 100$).

(β) $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Θα δείξουμε ότι η f είναι συνεχής σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Έστω $\varepsilon > 0$. Ζητάμε $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in \mathbb{R}$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε

$|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Αφού $|f(x) - f(x_0)| = |x - x_0|$, αρκεί να επιλέξουμε $\delta = \varepsilon$. Τότε,

$$|x - x_0| < \delta \quad \Longrightarrow \quad |f(x) - f(x_0)| = |x - x_0| < \delta = \varepsilon.$$

Παρατηρήστε ότι, σε αυτό το παράδειγμα, το δ εξαρτάται από το ε αλλά δεν εξαρτάται από το x_0.

(γ) $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = 2x^2 - 1$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Θα δείξουμε ότι η f είναι συνεχής σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Έστω $\varepsilon > 0$. Ζητάμε $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in \mathbb{R}$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$.

Παρατηρήστε ότι, για κάθε $x \in \mathbb{R}$,

$$|f(x) - f(x_0)| = |(2x^2 - 1) - (2x_0^2 - 1)| = |2x^2 - 2x_0^2| = 2|x + x_0| \cdot |x - x_0|.$$

Ζητάμε λοιπόν $\delta > 0$ ώστε: αν $|x - x_0| < \delta$, τότε $2|x + x_0| \cdot |x - x_0| < \varepsilon$. Δεδομένου ότι *εμείς* θα κάνουμε την επιλογή του δ, μπορούμε να υποθέσουμε από την αρχή ότι το δ θα είναι μικρότερο από 1. Τότε, αν $|x - x_0| < \delta$ θα έχουμε $|x - x_0| < 1$, και συνεπώς,

$$|x + x_0| \leq |x - x_0 + 2x_0| \leq |x - x_0| + 2|x_0| < 1 + 2|x_0|.$$

Αν, επιπλέον, $\delta < \frac{\varepsilon}{2(2|x_0|+1)}$, τότε, για κάθε $x \in \mathbb{R}$ με $|x - x_0| < \delta$ θα έχουμε

$$|f(x) - f(x_0)| = 2|x + x_0| \cdot |x - x_0| \leq 2(2|x_0| + 1)\,|x - x_0| < 2(2|x_0| + 1)\delta < \varepsilon.$$

Δηλαδή, αν επιλέξουμε

$$0 < \delta < \min\left\{1, \frac{\varepsilon}{2(2|x_0| + 1)}\right\},$$

έχουμε

$$|x - x_0| < \delta \quad \Longrightarrow \quad |f(x) - f(x_0)| < \varepsilon.$$

Παρατηρήστε ότι το δ που επιλέξαμε εξαρτάται από το δοθέν ε αλλά και από το σημείο x_0 στο οποίο εξετάζουμε τη συνέχεια της f.

4.1α΄ Η άρνηση του ορισμού

Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Υποθέτουμε ότι η f δεν είναι συνεχής στο x_0. Με βάση τη συζήτηση που έγινε μετά τον ορισμό της συνέχειας, αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάποιο ε με την εξής ιδιότητα: αν θεωρήσουμε οποιοδήποτε $\delta > 0$ και την αντίστοιχη περιοχή $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ του x_0, τότε δεν ισχύει $f((x_0 - \delta, x_0 + \delta) \cap A) \subseteq (f(x_0) - \varepsilon, f(x_0) + \varepsilon)$. Με άλλα λόγια, υπάρχει κάποιο $x \in A$ το οποίο ανήκει στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ αλλά δεν ικανοποιεί την $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Ισοδύναμα,

Για κάθε $\delta > 0$ υπάρχει $x \in A$ με $|x - x_0| < \delta$ και $|f(x) - f(x_0)| \geq \varepsilon$.

Καταλήγουμε λοιπόν στο εξής:

Η $f : A \to \mathbb{R}$ είναι ασυνεχής στο $x_0 \in A$ αν και μόνο αν υπάρχει $\varepsilon > 0$ ώστε: για κάθε $\delta > 0$ υπάρχει $x \in A$ με $|x - x_0| < \delta$ και $|f(x) - f(x_0)| \geq \varepsilon$.

Με λόγια, θα λέγαμε ότι η f είναι ασυνεχής στο x_0 αν «οσοδήποτε κοντά στο x_0 υπάρχει $x \in A$ ώστε οι τιμές $f(x)$ και $f(x_0)$ να απέχουν αρκετά».

Παράδειγμα 4.1.4. Η συνάρτηση του Dirichlet, $f(x) = \begin{cases} 1 & x \in \mathbb{Q} \\ 0 & x \notin \mathbb{Q} \end{cases}$, είναι ασυνεχής σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Επιλέγουμε $\varepsilon = \frac{1}{2} > 0$ και θα δείξουμε ότι: για κάθε $\delta > 0$ υπάρχει $x \in \mathbb{R}$ με $|x - x_0| < \delta$ αλλά $|f(x) - f(x_0)| \geq \frac{1}{2}$. Πράγματι, αν ο x_0 είναι ρητός, παρατηρούμε ότι στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ μπορούμε να βρούμε άρρητο α. Από τον ορισμό της f έχουμε

$$|f(\alpha) - f(x_0)| = |0 - 1| = 1 \geq \frac{1}{2}.$$

Αν ο x_0 είναι άρρητος, παρατηρούμε ότι στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ μπορούμε να βρούμε ρητό q. Από τον ορισμό της f έχουμε

$$|f(q) - f(x_0)| = |1 - 0| = 1 \geq \frac{1}{2}.$$

4.1β΄ Αρχή της μεταφοράς

Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Η **αρχή της μεταφοράς** δίνει έναν χαρακτηρισμό της συνέχειας της f στο x_0 μέσω ακολουθιών.

Θεώρημα 4.1.5 (αρχή της μεταφοράς). *Η $f : A \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο $x_0 \in A$ αν και μόνο αν: για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \to x_0$, η ακολουθία $(f(x_n))$ συγκλίνει στο $f(x_0)$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι η f είναι συνεχής στο x_0. Έστω $x_n \in A$ με $x_n \to x_0$. Θα δείξουμε ότι $f(x_n) \to f(x_0)$: Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού η f είναι συνεχής στο x_0, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$ (αυτός είναι ακριβώς ο ορισμός της συνέχειας της f στο x_0).

Έχουμε υποθέσει ότι $x_n \to x_0$. Άρα, γι' αυτό το $\delta > 0$ μπορούμε να βρούμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: αν $n \geq n_0$ τότε $|x_n - x_0| < \delta$ (αυτός είναι ακριβώς ο ορισμός της σύγκλισης της (x_n) στο x_0).

Συνδυάζοντας τα παραπάνω έχουμε: αν $n \geq n_0$, τότε $|x_n - x_0| < \delta$ άρα

$$|f(x_n) - f(x_0)| < \varepsilon.$$

Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, $f(x_n) \to f(x_0)$.

Για την αντίστροφη κατεύθυνση θα δουλέψουμε με απαγωγή σε άτοπο. Υποθέτουμε ότι για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \to x_0$, η ακολουθία $(f(x_n))$ συγκλίνει στο $f(x_0)$. Υποθέτουμε επίσης ότι η f δεν είναι συνεχής στο x_0 και θα καταλήξουμε σε άτοπο.

Αφού η f δεν είναι συνεχής στο x_0, υπάρχει κάποιο $\varepsilon > 0$ με την εξής ιδιότητα:

> $(*)$ Για κάθε $\delta > 0$ υπάρχει $x \in A$ το οποίο ικανοποιεί την $|x - x_0| < \delta$ αλλά $|f(x) - f(x_0)| \geq \varepsilon$.

Χρησιμοποιούμε την $(*)$ διαδοχικά με $\delta = 1, \frac{1}{2}, \ldots, \frac{1}{n}, \ldots$. Για κάθε $n \in \mathbb{N}$ έχουμε $1/n > 0$ και από την $(*)$ βρίσκουμε $x_n \in A$ με $|x_n - x_0| < 1/n$ και $|f(x_n) - f(x_0)| \geq \varepsilon$. Από το κριτήριο παρεμβολής είναι φανερό ότι $x_n \to x_0$ και από την υπόθεση που κάναμε πρέπει η ακολουθία $(f(x_n))$ να συγκλίνει στο $f(x_0)$. Αυτό όμως είναι αδύνατο αφού $|f(x_n) - f(x_0)| \geq \varepsilon$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. □

Παρατήρηση 4.1.6. Η αρχή της μεταφοράς μπορεί να χρησιμοποιηθεί με δύο διαφορετικούς τρόπους:

(i) για να δείξουμε ότι η f είναι συνεχής στο x_0 αρκεί να δείξουμε ότι «$x_n \to x_0 \implies f(x_n) \to f(x_0)$».

(ii) για να δείξουμε ότι η f δεν είναι συνεχής στο x_0 αρκεί να βρούμε μια ακολουθία $x_n \to x_0$ (στο A) ώστε $\lim_n f(x_n) \neq f(x_0)$. Πολύ συχνά, εξασφαλίζουμε την ασυνέχεια της f στο x_0 βρίσκοντας δύο ακολουθίες $x_n \to x_0$ και $y_n \to x_0$ (στο A) ώστε $\lim_n f(x_n) \neq \lim_n f(y_n)$. Αν η f ήταν συνεχής στο x_0, θα έπρεπε τα δύο όρια να είναι ίσα με $f(x_0)$, άρα και μεταξύ τους ίσα.

Απλό παράδειγμα. Η συνάρτηση του Dirichlet, $f(x) = \begin{cases} 1 & x \in \mathbb{Q} \\ 0 & x \notin \mathbb{Q} \end{cases}$, είναι ασυνεχής σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Θα δώσουμε μια δεύτερη απόδειξη, χρησιμοποιώντας την αρχή της μεταφοράς. Από την πυκνότητα των ρητών και των αρρήτων, μπορούμε να βρούμε ακολουθία (q_n) ρητών αριθμών με $q_n \to x_0$ και ακολουθία (α_n) αρρήτων αριθμών με $\alpha_n \to x_0$. Όμως, $f(q_n) = 1 \to 1$ και $f(\alpha_n) = 0 \to 0$. Από την προηγούμενη παρατήρηση συμπεραίνουμε ότι η f δεν είναι συνεχής στο x_0.

4.1γʹ Συνέχεια και πράξεις μεταξύ συναρτήσεων

Το θεώρημα που ακολουθεί δίνει τη σχέση της συνέχειας με τις συνήθεις αλγεβρικές πράξεις ανάμεσα σε συναρτήσεις. Η απόδειξή του είναι άμεση, αν χρησιμοποιήσουμε την αρχή της μεταφοράς σε συνδυασμό με τις αντίστοιχες ιδιότητες για τα όρια ακολουθιών.

Θεώρημα 4.1.7. *Έστω $f, g : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Υποθέτουμε ότι οι f, g είναι συνεχείς στο x_0. Τότε,*

(i) *Οι $f + g$ και $f \cdot g$ είναι συνεχείς στο x_0.*

(ii) *Αν επιπλέον $g(x) \neq 0$ για κάθε $x \in A$, τότε η $\frac{f}{g}$ ορίζεται στο A και είναι συνεχής στο x_0.*

Απόδειξη. Η απόδειξη όλων των ισχυρισμών είναι απλή: για παράδειγμα, για να δείξουμε ότι η $\frac{f}{g}$ είναι συνεχής στο x_0, σύμφωνα με την αρχή της μεταφοράς, αρκεί να δείξουμε ότι, για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A που συγκλίνει στο x_0, η ακολουθία $\left(\left(\frac{f}{g}\right)(x_n)\right)$ συγκλίνει στο $\left(\frac{f}{g}\right)(x_0)$. Από την υπόθεση, οι f και g είναι συνεχείς στο x_0. Από την αρχή της μεταφοράς έχουμε έχουμε $f(x_n) \to f(x_0)$ και $g(x_n) \to g(x_0)$. Αφού $g(x_n) \neq 0$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$ και $g(x_0) \neq 0$, έχουμε

$$\left(\frac{f}{g}\right)(x_n) = \frac{f(x_n)}{g(x_n)} \to \frac{f(x_0)}{g(x_0)} = \left(\frac{f}{g}\right)(x_0).$$

Η απόδειξη της συνέχειας των $f+g$ και $f\cdot g$ στο x_0 αφήνεται ως Άσκηση για τον αναγνώστη. □

Πρόταση 4.1.8 (σύνθεση συνεχών συναρτήσεων). *Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $g : B \to \mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις με $f(A) \subseteq B$. Αν η f είναι συνεχής στο x_0 και η g είναι συνεχής στο $f(x_0)$, τότε η $g \circ f : A \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο x_0.*

Απόδειξη. Έστω (x_n) ακολουθία σημείων του A με $x_n \to x_0$. Αφού η f είναι συνεχής στο x_0, η αρχή της μεταφοράς δείχνει ότι $f(x_n) \to f(x_0)$. Αφού η g είναι συνεχής στο $f(x_0) \in B$, για κάθε ακολουθία (y_n) σημείων του B με $y_n \to f(x_0)$ έχουμε $g(y_n) \to g(f(x_0))$.

Όμως, $f(x_n) \in B$ και $f(x_n) \to f(x_0)$. Συνεπώς,

$$g(f(x_n)) \to g(f(x_0)).$$

Για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \to x_0$ δείξαμε ότι

$$(g \circ f)(x_n) = g(f(x_n)) \to g(f(x_0)) = (g \circ f)(x_0).$$

Από την αρχή της μεταφοράς, η $g \circ f$ είναι συνεχής στο x_0. □

4.1δ΄ Συνέχεια των τριγωνομετρικών συναρτήσεων και της εκθετικής συνάρτησης

Η σταθερή συνάρτηση $f(x) = c$ ($c \in \mathbb{R}$) και η ταυτοτική συνάρτηση $g(x) = x$ είναι συνεχείς στο $\mathbb{R}$. Έπεται ότι οι πολυωνυμικές συναρτήσεις είναι συνεχείς στο $\mathbb{R}$ και ότι κάθε ρητή συνάρτηση είναι συνεχής σε όλα τα σημεία του πεδίου ορισμού της.

Δείχνουμε τώρα τη συνέχεια των τριγωνομετρικών συναρτήσεων και της εκθετικής συνάρτησης.

Πρόταση 4.1.9. *Οι συναρτήσεις* $\sin, \cos : \mathbb{R} \to [-1, 1]$ *είναι συνεχείς.*

Απόδειξη. Έστω $x_0 \in \mathbb{R}$. Για κάθε $x \in \mathbb{R}$ έχουμε

$$|\sin x - \sin x_0| = 2\left|\sin\frac{x - x_0}{2}\right| \cdot \left|\cos\frac{x + x_0}{2}\right| \leq 2\left|\sin\frac{x - x_0}{2}\right|.$$

Από την Πρόταση 3.3.2 έχουμε

$$\left|\sin\frac{x-x_0}{2}\right| \leq \left|\frac{x-x_0}{2}\right|.$$

Συνεπώς,

$$|\sin x - \sin x_0| \leq 2\left|\frac{x-x_0}{2}\right| = |x-x_0|.$$

Τώρα, είναι εύκολο να δούμε ότι η sin είναι συνεχής στο x_0 (πάρτε $\delta = \varepsilon$ και επαληθεύστε τον ορισμό της συνέχειας). Η cos είναι συνεχής ως σύνθεση της συνεχούς $x \mapsto \frac{\pi}{2} - x$ με την sin. Ανεξάρτητα από αυτό, μπορείτε να δώσετε απόδειξη ξεκινώντας από την ταυτότητα

$$\cos x - \cos x_0 = 2\sin\frac{x_0 - x}{2}\sin\frac{x+x_0}{2}$$

και χρησιμοποιώντας την $|\sin t| \leq |t|$. □

Πρόταση 4.1.10. *Έστω $a > 0$. Η συνάρτηση $f_a : \mathbb{R} \to (0, +\infty)$ με $f_a(x) = a^x$ είναι συνεχής.*

Απόδειξη. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $a > 1$ (αν $a = 1$ η f_a είναι σταθερή και αν $0 < a < 1$ έχουμε $f_a = \frac{1}{f_{1/a}}$).

Δείχνουμε πρώτα ότι η f_a είναι συνεχής στο 0: έστω $\varepsilon > 0$. Από τις $\sqrt[n]{a} \to 1$ και $\frac{1}{\sqrt[n]{a}} \to 1$ βλέπουμε ότι υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε

$$1 - \varepsilon < \frac{1}{\sqrt[n_0]{a}} = a^{-1/n_0} < a^{1/n_0} = \sqrt[n_0]{a} < 1 + \varepsilon.$$

Επιλέγουμε $\delta = 1/n_0 > 0$. Αφού η f_a είναι γνησίως αύξουσα, για κάθε $x \in \mathbb{R}$ με $|x| < \delta$ έχουμε

$$1 - \varepsilon < a^{-1/n_0} < a^x < a^{1/n_0} < 1 + \varepsilon,$$

δηλαδή

$$|f_a(x) - f_a(0)| = |a^x - 1| < \varepsilon.$$

Δείχνουμε τώρα τη συνέχεια της f_a στο τυχόν $x_0 \in \mathbb{R}$ χρησιμοποιώντας την αρχή της μεταφοράς: έστω (x_n) στο $\mathbb{R}$ με $x_n \to x_0$. Από τη συνέχεια της f_a στο 0 συμπεραίνουμε ότι $f_a(x_n - x_0) = a^{x_n - x_0} \to a^0 = 1$. Τότε,

$$f_a(x_n) = a^{x_n} = a^{x_0} \cdot a^{x_n - x_0} \to a^{x_0} \cdot 1 = f_a(x_0).$$

Η (x_n) ήταν τυχούσα, άρα η f_a είναι συνεχής στο x_0. □

Στο επόμενο Κεφάλαιο θα χρησιμοποιήσουμε και τη συνέχεια της συνάρτησης $a \mapsto a^x$:

Πρόταση 4.1.11. *Έστω $x \in \mathbb{R}$. Η συνάρτηση $g_x : (0, +\infty) \to (0, +\infty)$ με $g_x(a) = a^x$ είναι συνεχής.*

Απόδειξη. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $x > 0$ (αν $x = 0$ η g_x είναι σταθερή και αν $x < 0$ έχουμε $g_x = \frac{1}{g_{-x}}$).

Δείχνουμε πρώτα ότι η g_x είναι συνεχής στο 1: υπάρχει $m \in \mathbb{N}$ ώστε $|x| \leq m$. Έστω (a_n) στο $(0, +\infty)$ με $a_n \to 1$. Τότε, $a_n^m \to 1$ και $a_n^{-m} \to 1$. Από τις ταυτότητες $2\min\{x, y\} = x + y - |x - y|$ και $2\max\{x, y\} = x + y + |x - y|$ βλέπουμε ότι

$$t_n := \min\{a_n^m, a_n^{-m}\} \to 1 \quad \text{και} \quad s_n := \max\{a_n^m, a_n^{-m}\} \to 1.$$

Παρατηρήστε ότι: αν $a_n \geq 1$ τότε $a_n^{-m} \leq a_n^x \leq a_n^m$ ενώ αν $a_n \leq 1$ τότε $a_n^m \leq a_n^x \leq a_n^{-m}$. Έπεται ότι $t_n \leq a_n^x \leq s_n$ και από το κριτήριο παρεμβολής συμπεραίνουμε ότι $g_x(a_n) = a_n^x \to 1 = g_x(1)$. Αφού η (a_n) ήταν τυχούσα, η αρχή της μεταφοράς δείχνει ότι η g_x είναι συνεχής στο 1.

Δείχνουμε τώρα τη συνέχεια της g_x στο τυχόν $a_0 > 0$ χρησιμοποιώντας την αρχή της μεταφοράς: έστω (a_n) στο $(0, +\infty)$ με $a_n \to a_0$. Από τη συνέχεια της g_x στο 1 συμπεραίνουμε ότι $g_x(a_n/a_0) = a_n^x/a_0^x \to 1^x = 1$. Τότε,

$$g_x(a_n) = a_n^x = a_0^x(a_n/a_0)^x \to a_0^x \cdot 1 = g_x(a_0).$$

Η (a_n) ήταν τυχούσα, άρα η g_x είναι συνεχής στο a_0. □

4.1ε΄ Συνέχεια και τοπική συμπεριφορά

Από τον ορισμό της συνέχειας είναι φανερό ότι η συμπεριφορά μιας συνάρτησης f «μακριά» από το x_0 δεν επηρεάζει τη συνέχεια ή μη της f στο x_0.

Πρόταση 4.1.12. *Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Υποθέτουμε ότι υπάρχει $\rho > 0$ ώστε ο περιορισμός της f στο $A \cap (x_0 - \rho, x_0 + \rho)$ να είναι συνάρτηση συνεχής στο x_0. Τότε, η f είναι συνεχής στο x_0.*

Απόδειξη. Με τον όρο «περιορισμός της f» εννοούμε τη συνάρτηση $\tilde{f} : A \cap (x_0 - \rho, x_0 + \rho) \to \mathbb{R}$ με $\tilde{f}(x) = f(x)$.

Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού η $\tilde{f}$ είναι συνεχής στο x_0, υπάρχει $\delta_1 > 0$ ώστε για κάθε $x \in (A \cap (x_0 - \rho, x_0 + \rho))$ με $|x - x_0| < \delta_1$ να ισχύει $|\tilde{f}(x) - \tilde{f}(x_o)| < \varepsilon$.

Θέτουμε $\delta = \min\{\rho, \delta_1\}$. Τότε, έχουμε $\delta > 0$ και αν $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ έχουμε ταυτόχρονα $x \in A \cap (x_0 - \rho, x_0 + \rho)$ και $|x - x_0| < \delta \leq \delta_1$. Άρα,

$$|f(x) - f(x_0)| = |\tilde{f}(x) - \tilde{f}(x_o)| < \varepsilon.$$

Δηλαδή, η f είναι συνεχής στο x_0. □

Η επόμενη Πρόταση δείχνει ότι αν μια συνάρτηση $f : A \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο $x_0 \in A$, τότε είναι «τοπικά φραγμένη», δηλαδή φραγμένη σε μια περιοχή του x_0. Παρατηρήστε ότι μια συνεχής συνάρτηση f δεν είναι απαραίτητα φραγμένη σε ολόκληρο το πεδίο ορισμού της. Απλά παραδείγματα μας δίνουν οι συναρτήσεις $f(x) = x^2$ ($x \in \mathbb{R}$) και $g(x) = \frac{1}{x}$ ($x \in (0, 1)$).

Πρόταση 4.1.13. *Εστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής στο x_0. Τότε, μπορούμε να βρούμε $\delta > 0$ και $M > 0$ ώστε για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ να ισχύει $|f(x)| \leq M$.*

Απόδειξη. Εφαρμόζουμε τον ορισμό της συνέχειας της f στο x_0 με $\varepsilon = 1 > 0$. Υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < 1$. Δηλαδή, για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ έχουμε

$$|f(x)| \leq |f(x) - f(x_0)| + |f(x_0)| < 1 + |f(x_0)|.$$

Έπεται το ζητούμενο, με $M = 1 + |f(x_0)|$. □

Η τελευταία παρατήρηση είναι ότι αν μια συνάρτηση $f : A \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο $x_0 \in A$ και αν $f(x_0) \neq 0$, τότε η f διατηρεί το πρόσημο του $f(x_0)$ σε μια ολόκληρη (ενδεχομένως μικρή) περιοχή του x_0.

Πρόταση 4.1.14. *Εστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής στο x_0 και ότι $f(x_0) \neq 0$.*

(i) *Αν $f(x_0) > 0$, τότε υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $f(x) > 0$ για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$.*

(ii) *Αν $f(x_0) < 0$, τότε υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $f(x) < 0$ για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι $f(x_0) > 0$. Αφού η f είναι συνεχής στο x_0, αν θεωρήσουμε τον $\varepsilon = \frac{f(x_0)}{2} > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$ τότε

$$|f(x) - f(x_0)| < \frac{f(x_0)}{2} \Longrightarrow -\frac{f(x_0)}{2} < f(x) - f(x_0) \Longrightarrow f(x) > \frac{f(x_0)}{2} > 0.$$

Δηλαδή, $f(x) > 0$ για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$.

Υποθέτουμε τώρα ότι $f(x_0) < 0$. Αφού η f είναι συνεχής στο x_0, αν θεωρήσουμε τον $\varepsilon = -\frac{f(x_0)}{2} > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$ τότε

$$|f(x) - f(x_0)| < -\frac{f(x_0)}{2} \Longrightarrow f(x) - f(x_0) < -\frac{f(x_0)}{2} \Longrightarrow f(x) < \frac{f(x_0)}{2} < 0.$$

Δηλαδή, $f(x) < 0$ για κάθε $x \in A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$. □

4.2 Βασικά θεωρήματα για συνεχείς συναρτήσεις

Σε αυτήν την παράγραφο θα αποδείξουμε δύο θεμελιώδη και διαισθητικά αναμενόμενα θεωρήματα για συνεχείς συναρτήσεις που είναι ορισμένες σε ένα κλειστό διάστημα: το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής και το θεώρημα ύπαρξης μέγιστης και ελάχιστης τιμής. Η απόδειξη τους απαιτεί ουσιαστική χρήση του αξιώματος της πληρότητας.

4.2α′ Το θεώρημα ελάχιστης και μέγιστης τιμής

Το πρώτο βασικό θεώρημα μας λέει ότι αν $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ είναι μια συνεχής συνάρτηση, τότε η f είναι άνω φραγμένη και κάτω φραγμένη, και μάλιστα παίρνει μέγιστη και ελάχιστη τιμή.

Θεώρημα 4.2.1. *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υπάρχουν $m, M \in \mathbb{R}$ ώστε: για κάθε $x \in [a, b]$,*

$$m \leq f(x) \leq M.$$

Δηλαδή, η f είναι άνω και κάτω φραγμένη.

Απόδειξη. Θεωρούμε το σύνολο

$$A = \{y \in [a, b] : \text{ η } f \text{ είναι άνω φραγμένη στο } [a, y]\}.$$

Ισχυρισμός 1. Το A είναι μη κενό και άνω φραγμένο.

Απόδειξη. Είναι σαφές ότι ο b είναι άνω φράγμα για το A. Για να δείξουμε ότι το A είναι μη κενό, σκεφτόμαστε ως εξής: αφού η f είναι συνεχής στο a, από την Πρόταση 4.1.13 υπάρχουν $M \in \mathbb{R}$ και $0 < \delta < b - a$ ώστε $f(x) \leq M$ για κάθε $x \in [a, a + \delta)$. Αν λοιπόν $a < y < a + \delta$, τότε

$$\text{για κάθε } x \text{ με } a \leq x \leq y \text{ ισχύει } f(x) \leq M,$$

το οποίο σημαίνει ότι $y \in A$. Συνεπώς, $(a, a + \delta) \subseteq A$ (το A είναι μη κενό). □

Από το αξίωμα της πληρότητας υπάρχει ο $\xi = \sup A$.

Ισχυρισμός 2. $\xi = b$.

Απόδειξη. Ας υποθέσουμε ότι $\xi < b$. Αφού η f είναι συνεχής στο ξ, χρησιμοποιώντας την Πρόταση 4.1.13 βρίσκουμε $0 < \delta_1 < \min\{b - \xi, \xi - a\}$ και $M_1 > 0$ ώστε για κάθε $x \in (\xi - \delta_1, \xi + \delta_1)$ να έχουμε $f(x) \leq M_1$. Τώρα, στο διάστημα $(\xi - \delta_1, \xi]$ μπορούμε να βρούμε $y_1 \in A$ από τον χαρακτηρισμό του supremum. Αφού $y_1 \in A$, υπάρχει $M_2 > 0$ ώστε $f(x) \leq M_2$ για κάθε $x \in [a, y_1]$. Τότε, $f(x) \leq M := \max\{M_1, M_2\}$ για κάθε $x \in [a, \xi + \delta_1)$. Αυτό είναι άτοπο: αν επιλέξουμε $y_2 \in (\xi, \xi + \delta_1)$ τότε $y_2 \in A$ (εξηγήστε γιατί) και $y_2 > \xi = \sup A$.

Μπορούμε τώρα να δείξουμε ότι η f είναι άνω φραγμένη στο $[a, b]$. Αφού η f είναι συνεχής στο b, χρησιμοποιώντας ξανά την Πρόταση 4.1.13 βρίσκουμε $0 < \delta_2 < b - a$ και $M_3 > 0$ ώστε για κάθε $x \in (b - \delta_2, b]$ να έχουμε $f(x) \leq M_3$. Στο διάστημα $(b - \delta_2, b]$ μπορούμε να βρούμε $y_3 \in A$ από τον χαρακτηρισμό του supremum. Αφού $y_3 \in A$, υπάρχει $M_4 > 0$ ώστε $f(x) \leq M_4$ για κάθε $x \in [a, y_3]$. Τότε, $f(x) \leq M := \max\{M_3, M_4\}$ για κάθε $x \in [a, b]$.

Με τον ίδιο τρόπο δείχνουμε ότι η f είναι κάτω φραγμένη (ή, αν θέλετε, θεωρήστε την $-f$: γνωρίζετε ήδη ότι είναι άνω φραγμένη). □

Κάνοντας ένα ακόμα βήμα, δείχνουμε ότι κάθε συνεχής συνάρτηση $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ παίρνει μέγιστη και ελάχιστη τιμή στο $[a, b]$:

Θεώρημα 4.2.2. *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υπάρχουν $y_1, y_2 \in [a, b]$ ώστε $f(y_1) \leq f(x) \leq f(y_2)$ για κάθε $x \in [a, b]$.*

Απόδειξη. Από το Θεώρημα 4.2.1, η f είναι άνω φραγμένη. Συνεπώς, το σύνολο

$$A = \{f(x) : x \in [a, b]\}$$

είναι άνω φραγμένο. Έστω $\rho = \sup A$. Θέλουμε να δείξουμε ότι υπάρχει $y_2 \in [a, b]$ με $f(y_2) = \rho$.

Υποθέτουμε ότι η f δεν παίρνει μέγιστη τιμή στο $[a, b]$. Τότε, $f(x) < \rho$ για κάθε $x \in [a, b]$. Συνεπώς, μπορούμε να ορίσουμε $g : [a, b] \to \mathbb{R}$ με

$$g(x) = \frac{1}{\rho - f(x)}.$$

Η g είναι συνεχής στο $[a, b]$, οπότε είναι φραγμένη: υπάρχει $M > 0$ ώστε $g(x) \leq M$ για κάθε $x \in [a, b]$. Αυτό οδηγεί σε άτοπο ως εξής: από τον ορισμό του supremum, για κάθε $n \in \mathbb{N}$ μπορούμε να βρούμε στοιχείο του A στο $(\rho - 1/n, \rho)$. Δηλαδή, υπάρχει $x_n \in [a, b]$ για το οποίο

$$\rho - \frac{1}{n} < f(x_n) < \rho.$$

Τότε,

$$M \geq g(x_n) = \frac{1}{\rho - f(x_n)} > n.$$

Δηλαδή, το $\mathbb{N}$ είναι άνω φραγμένο από τον M, άτοπο.

Με τον ίδιο τρόπο δείχνουμε ότι η f παίρνει ελάχιστη τιμή (ή, αν θέλετε, θεωρήστε την $-f$: γνωρίζετε ήδη ότι παίρνει μέγιστη τιμή). □

4.2β΄ Το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής

Ας υποθέσουμε ότι μια συνεχής συνάρτηση $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ παίρνει ετερόσημες τιμές στα άκρα του $[a, b]$. Τότε, αυτό που περιμένει κανείς από την γραφική παράσταση της f είναι ότι για κάποιο σημείο $\xi \in (a, b)$ θα ισχύει $f(\xi) = 0$ (η καμπύλη $y = f(x)$ θα τμήσει τον οριζόντιο άξονα). Θα δώσουμε τρεις αποδείξεις: όλες χρησιμοποιούν ουσιαστικά το αξίωμα της πληρότητας. Καθεμία από αυτές «στοχεύει» σε «διαφορετική ρίζα της εξίσωσης $f(x) = 0$».

Θεώρημα 4.2.3. *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι $f(a) < 0$ και $f(b) > 0$. Τότε, υπάρχει $\xi \in (a, b)$ ώστε $f(\xi) = 0$.*

Πρώτη απόδειξη. Θα προσπαθήσουμε να «βρούμε» τη μικρότερη λύση της εξίσωσης $f(x) = 0$ στο (a, b). Ψάχνουμε δηλαδή για κάποιο $\xi \in (a, b)$ για το οποίο $f(\xi) = 0$ και $f(x) < 0$ για κάθε x με $a \leq x < \xi$.

Η ιδέα είναι ότι αυτό το ξ πρέπει να είναι το supremum του συνόλου όλων των $y \in (a,b)$ που ικανοποιούν το εξής:

$$\text{για κάθε } \ x \text{ με } a \leq x < y \ \text{ ισχύει } f(x) < 0.$$

Ορίζουμε λοιπόν

$$A = \{y \in (a,b] : \ a \leq x < y \Longrightarrow f(x) < 0\}.$$

Ισχυρισμός 1. Το A είναι μη κενό και άνω φραγμένο.

Απόδειξη. Είναι σαφές ότι ο b είναι άνω φράγμα για το A. Για να δείξουμε ότι το A είναι μη κενό, σκεφτόμαστε ως εξής: η f είναι συνεχής στο a και $f(a) < 0$. Από την Πρόταση 4.1.14, υπάρχει $0 < \delta < b-a$ ώστε η f να παίρνει αρνητικές τιμές στο $[a,b]\cap(a-\delta,a+\delta) = [a,a+\delta)$. Αν λοιπόν $a < y < a+\delta$, τότε

$$\text{για κάθε } \ x \text{ με } a \leq x < y \ \text{ ισχύει } f(x) < 0,$$

το οποίο σημαίνει ότι $y \in A$. Άρα, $(a,a+\delta) \subseteq A$ (το A είναι μη κενό). □

Από το αξίωμα της πληρότητας υπάρχει ο $\xi = \sup A$. Επίσης, $a < \xi$ διότι $(a,a+\delta) \subseteq A$.

Ισχυρισμός 2. Για τον $\xi = \sup A$ ισχύουν οι $a < \xi < b$ και $f(\xi) = 0$.

Απόδειξη. Δείχνουμε πρώτα ότι $\xi < b$: Έχουμε $f(b) > 0$ και η f είναι συνεχής στο b. Χρησιμοποιώντας την Πρόταση 4.1.14, βρίσκουμε $0 < \delta_1 < b-a$ ώστε για κάθε $x \in (b-\delta_1, b]$ να έχουμε $f(x) > 0$. Τότε, ο $b-\delta_1$ είναι άνω φράγμα του A. Πράγματι, αν $y \in A$ τότε $f(x) < 0$ για κάθε $x \in [a,y)$ και αφού $f(x) > 0$ στο $(b-\delta_1,b]$ έχουμε $y \leq b-\delta_1$. Συνεπώς,

$$a < a+\delta \leq \xi \leq b-\delta_1 < b.$$

Ειδικότερα, $a < \xi < b$.

Μένει να δείξουμε ότι $f(\xi) = 0$. Θα αποκλείσουμε τα ενδεχόμενα $f(\xi) < 0$ και $f(\xi) > 0$.

(i) Έστω ότι $f(\xi) < 0$. Από τη συνέχεια της f στο ξ, υπάρχει $0 < \delta_2 < \min\{\xi-a, b-\xi\}$ ώστε $f(x) < 0$ στο $(\xi-\delta_2, \xi+\delta_2)$ (εξηγήστε γιατί). Όμως τότε, $f(x) < 0$ στο $[a,\xi+\delta_2)$ (γιατί υπάρχει $y \in A$ με $y > \xi-\delta_2$, οπότε $f(x) < 0$ στο $[a,y)\cup(\xi-\delta_2,\xi+\delta_2) = [a,\xi+\delta_2)$). Επομένως, $\xi+\delta_2 \in A$. Αυτό είναι άτοπο αφού $\xi = \sup A$.

(ii) Έστω ότι $f(\xi) > 0$. Τότε, υπάρχει $0 < \delta_3 < \min\{\xi-a, b-\xi\}$ ώστε $f(x) > 0$ στο $(\xi-\delta_3, \xi+\delta_3)$. Αν πάρουμε $y \in A$ με $y > \xi-\delta_3$ και z με $y > z > \xi-\delta_3$, τότε

$$y \in A \Longrightarrow f(z) < 0$$

ενώ

$$z \in (\xi-\delta_3, \xi+\delta_3) \Longrightarrow f(z) > 0$$

δηλαδή οδηγούμαστε σε άτοπο. □

Με την απόδειξη του δεύτερου ισχυρισμού ολοκληρώνεται και η απόδειξη του Θεωρήματος. □

Δεύτερη απόδειξη. Θα προσπαθήσουμε να «βρούμε» τη μεγαλύτερη λύση της εξίσωσης $f(x) = 0$ στο (a, b). Ψάχνουμε δηλαδή για κάποιο $\xi \in (a, b)$ για το οποίο $f(\xi) = 0$ και $f(x) > 0$ για κάθε x με $\xi < x \leq b$.

Η ιδέα είναι ότι αυτό το ξ πρέπει να είναι το supremum του συνόλου

$$A = \{y \in [a, b] : f(y) \leq 0\}.$$

Ισχυρισμός 1. Το A είναι μη κενό και άνω φραγμένο.

Απόδειξη. Είναι σαφές ότι ο b είναι άνω φράγμα για το A. Το A είναι μη κενό: αφού $f(a) < 0$, έχουμε $a \in A$. □

Από το αξίωμα της πληρότητας υπάρχει ο $\xi = \sup A$. Επίσης, $a < \xi$. Πράγματι, στην προηγούμενη απόδειξη είδαμε ότι υπάρχει $0 < \delta < b - a$ ώστε $(a, a + \delta) \subseteq A$.

Ισχυρισμός 2. Για τον $\xi = \sup A$ ισχύουν οι $a < \xi < b$ και $f(\xi) = 0$.

Απόδειξη. Δείχνουμε πρώτα ότι $\xi < b$: Έχουμε $f(b) > 0$ και η f είναι συνεχής στο b. Χρησιμοποιώντας την Πρόταση 4.1.14, βρίσκουμε $0 < \delta_1 < b - a$ ώστε για κάθε $x \in (b - \delta_1, b]$ να έχουμε $f(x) > 0$. Τότε, ο $b - \delta_1$ είναι άνω φράγμα του A. Πράγματι, αν $y \in A$ τότε $f(y) \leq 0$, άρα $y \in [a, b - \delta_1]$. Έπεται ότι

$$\xi = \sup A \leq b - \delta_1 < b.$$

Μένει να δείξουμε ότι $f(\xi) = 0$. Θα δείξουμε ότι $f(\xi) \leq 0$ και $f(\xi) \geq 0$ χρησιμοποιώντας την αρχή της μεταφοράς.

(i) Αφού $\xi = \sup A$, υπάρχει ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \to \xi$. Έχουμε $f(x_n) \leq 0$ και η f είναι συνεχής στο ξ. Από την αρχή της μεταφοράς παίρνουμε $f(\xi) = \lim_n f(x_n) \leq 0$.

(ii) Αφού $\xi < b$, υπάρχει γνησίως φθίνουσα ακολουθία (y_n) στο $(\xi, b]$ με $y_n \to \xi$ (για παράδειγμα, η $y_n = \xi + \frac{b-\xi}{n}$). Για κάθε $n \in \mathbb{N}$ έχουμε $y_n \notin A$, και συνεπώς, $f(y_n) > 0$. Από την αρχή της μεταφοράς παίρνουμε $f(\xi) = \lim_n f(y_n) \geq 0$. □

Με την απόδειξη του δεύτερου ισχυρισμού ολοκληρώνεται και η απόδειξη του Θεωρήματος. □

Τρίτη απόδειξη. Προσπαθούμε να προσεγγίσουμε μια ρίζα x_0 της f «οπουδήποτε» ανάμεσα στα a και b, με διαδοχικές διχοτομήσεις του $[a, b]$. Η ύπαρξη της ρίζας θα εξασφαλιστεί από την αρχή των κιβωτισμένων διαστημάτων και την αρχή της μεταφοράς.

Στο πρώτο βήμα, διχοτομούμε το $[a, b]$ θεωρώντας το μέσο του $\frac{a+b}{2}$. Αν συμβεί να έχουμε $f\left(\frac{a+b}{2}\right) = 0$, θέτουμε $\xi = \frac{a+b}{2}$ και έχουμε $f(\xi) = 0$. Αλλιώς, υπάρχουν δύο ενδεχόμενα. Είτε $f(\frac{a+b}{2}) > 0$ οπότε θέτουμε $a_1 = a$ και $b_1 = \frac{a+b}{2}$, ή, $f(\frac{a+b}{2}) < 0$, οπότε θέτουμε $a_1 = \frac{a+b}{2}$ και $b_1 = b$. Σε κάθε περίπτωση, έχουμε $f(a_1) < 0$ και $f(b_1) > 0$. Παρατηρήστε επίσης ότι $a \le a_1 < b_1 \le b$ και ότι το μήκος του $[a_1, b_1]$ είναι ίσο με $\frac{b-a}{2}$.

Επαναλαμβάνουμε τη διαδικασία στο $[a_1, b_1]$. Αν $f\left(\frac{a_1+b_1}{2}\right) = 0$, θέτουμε $\xi = \frac{a_1+b_1}{2}$ και έχουμε $f(\xi) = 0$. Αλλιώς, βρίσκουμε a_2, b_2 που ικανοποιούν τις $a_1 \le a_2 < b_2 \le b_1$, $f(a_1) < 0$, $f(b_1) > 0$ και $b_2 - a_2 = \frac{b-a}{2^2}$.

Συνεχίζοντας επαγωγικά, είτε βρίσκουμε $\xi \in [a,b]$ με $f(\xi) = 0$ ή ορίζουμε ακολουθίες (a_n) και (b_n) στο $[a,b]$ με τις εξής ιδιότητες:

(i) $a \le a_1 \le a_2 \le \cdots \le a_n \le a_{n+1} < b_{n+1} \le b_n \le \cdots \le b_2 \le b_1 \le b$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(ii) $f(a_n) < 0 < f(b_n)$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(iii) $b_n - a_n = \frac{b-a}{2^n}$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

Η ακολουθία (a_n) που κατασκευάσαμε είναι αύξουσα και άνω φραγμένη και η (b_n) είναι φθίνουσα και κάτω φραγμένη. Άρα, συγκλίνουν. Από την $b_n - a_n = \frac{b-a}{2^n} \to 0$, έπεται ότι

$$\lim_{n\to\infty} a_n = \lim_{n\to\infty} b_n = \xi$$

για κάποιο $\xi \in [a,b]$. Αφού $f(a_n) < 0$ και $f(b_n) > 0$, από τη συνέχεια της f και από την αρχή της μεταφοράς παίρνουμε

$$f(\xi) = \lim_{n\to\infty} f(a_n) \le 0 \le \lim_{n\to\infty} f(b_n) = f(\xi),$$

δηλαδή, $f(\xi) = 0$. □

Σαν πόρισμα παίρνουμε το **θεώρημα ενδιάμεσης τιμής**:

Θεώρημα 4.2.4. *Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Αν $f(a) < f(b)$ και $f(a) < \rho < f(b))$, τότε υπάρχει $\xi \in (a,b)$ ώστε $f(\xi) = \rho$. Όμοια, αν $f(b) < f(a)$ και $f(b) < \rho < f(a))$, τότε υπάρχει $\xi \in (a,b)$ ώσστε $f(\xi) = \rho$.*

Απόδειξη. Θεωρούμε την $g(x) = f(x) - \rho$. Η g είναι συνεχής στο $[a,b]$ και $g(a) = f(a) - \rho < 0$, $g(b) = f(b) - \rho > 0$. Από το Θεώρημα 4.2.3 υπάρχει $\xi \in (a,b)$ με $g(\xi) = 0$, δηλαδή $f(\xi) = \rho$.

Για την άλλη περίπτωση, χρησιμοποιήστε τη συνεχή συνάρτηση $h(x) = \rho - f(x)$. □

Ορισμός 4.2.5 (διάστημα). Ένα υποσύνολο I του $\mathbb{R}$ λέγεται *διάστημα* αν για κάθε $x, y \in I$ με $x < y$ ολόκληρο το ευθύγραμμο τμήμα $[x,y]$ περιέχεται στο I.

Με άλλα λόγια, διαστήματα είναι τα ανοικτά, κλειστά ή ημιανοικτά διαστήματα και οι ανοικτές ή κλειστές ημιευθείες.

Θεώρημα 4.2.6. *Έστω I ένα διάστημα στο $\mathbb{R}$ και έστω $f : I \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Τότε, η εικόνα $f(I)$ της f είναι διάστημα.*

Απόδειξη. Έστω $u, v \in f(I)$ με $u < v$ και έστω $u < w < v$. Υπάρχουν $x, y \in I$ ώστε $f(x) = u$ και $f(y) = v$. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας μπορούμε να υποθέσουμε ότι $x < y$. Αφού το I είναι διάστημα, έχουμε $[x, y] \subseteq I$ και η $f : [x, y] \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο $[x, y]$. Αφού $f(x) = u < w < v = f(y)$, υπάρχει $z \in (x, y)$ ώστε $f(z) = w$. Αφού $z \in I$, συμπεραίνουμε ότι $w = f(z) \in f(I)$. Από τον ορισμό του διαστήματος έπεται ότι το $f(I)$ είναι διάστημα. □

Πόρισμα 4.2.7. *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υπάρχουν $m \leq M$ στο $\mathbb{R}$ ώστε $f([a, b]) = [m, M]$.*

Απόδειξη. Η f είναι συνεχής και ορίζεται στο κλειστό διάστημα $[a, b]$. Συνεπώς, η f παίρνει ελάχιστη τιμή m και μέγιστη τιμή M στο $[a, b]$. Δηλαδή, $m, M \in f([a, b])$ και $f([a, b]) \subseteq [m, M]$. Από το προηγούμενο θεώρημα, το $f([a, b])$ είναι διάστημα και περιέχει τα m, M. Άρα, $f([a, b]) \supseteq [m, M]$. Έπεται ότι $f([a, b]) = [m, M]$. □

4.2γ′ Παραδείγματα

Η συνέχεια της f αλλά και η υπόθεση ότι το πεδίο ορισμού είναι κλειστό διάστημα είναι απαραίτητες στα προηγούμενα θεωρήματα.

(α) Θεωρούμε τη συνάρτηση $f(x) = \begin{cases} 1 - |x| & x \neq 0 \\ 0 & x = 0 \end{cases}$ στο $[-1, 1]$. Η f δεν παίρνει μέγιστη τιμή στο $[-1, 1]$. Έχουμε $1 = \sup\{f(x) : x \in [-1, 1]\}$, αλλά ο 1 δεν είναι τιμή της f: παρατηρήστε ότι $0 \leq f(x) < 1$ για κάθε $x \in [-1, 1]$. Η f είναι ασυνεχής στο σημείο 0.

(β) Θεωρούμε την συνάρτηση $f(x) = \begin{cases} -1 & 0 \leq x \leq 1 \\ 1 & 1 < x \leq 2 \end{cases}$. Τότε, $f(0) < 0$ και $f(2) > 0$, αλλά δεν υπάρχει λύση της $f(x) = 0$ στο $[0, 2]$. Η f είναι ασυνεχής στο σημείο 1.

(γ) Θεωρούμε την $f(x) = 1/x$ στο $(0, 1]$. Η f είναι συνεχής στο $(0, 1]$, αλλά δεν είναι άνω φραγμένη. Το πεδίο ορισμού της f *δεν είναι κλειστό διάστημα.*

(δ) Θεωρούμε την $f(x) = x$ στο $(0, 1)$. Η f είναι συνεχής και φραγμένη στο $(0, 1)$, αλλά δεν παίρνει μέγιστη ούτε ελάχιστη τιμή. Το πεδίο ορισμού της f *δεν είναι κλειστό διάστημα.*

4.2δ′ Εφαρμογές των βασικών θεωρημάτων

Το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής χρησιμοποιείται συχνά για την απόδειξη της ύπαρξης ρίζας κάποιας εξίσωσης. Το πρώτο μας παράδειγμα είναι η «ύπαρξη n–οστής ρίζας» που είχαμε εξασφαλίσει με χρήση του αξιώματος της πληρότητας.

Θεώρημα 4.2.8. *Έστω $n \geq 2$ και έστω ρ ένας θετικός πραγματικός αριθμός. Υπάρχει μοναδικός $\xi > 0$ ώστε $\xi^n = \rho$.*

Απόδειξη. Έστω $\rho > 0$. Θεωρούμε τη συνεχή συνάρτηση $f : [0, +\infty) \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x^n$. Πρώτα θα δείξουμε ότι υπάρχει $b > 0$ ώστε $f(b) > \rho$. Διακρίνουμε τρείς περιπτώσεις:

(i) Αν $\rho < 1$, τότε $f(1) = 1^n = 1 > \rho$.

(ii) Αν $\rho > 1$, τότε $f(\rho) = \rho^n > \rho$.

(iii) Αν $\rho = 1$, τότε $f(2) = 2^n > 2 > 1$.

Δείξαμε ότι υπάρχει $b > 0$ ώστε $f(0) = 0 < \rho < f(b)$. Από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής, υπάρχει $\xi \in (0, b)$ ώστε $f(\xi) = \rho$, δηλαδή $\xi^n = \rho$.

Η μοναδικότητα είναι απλή: έχουμε δεί ότι αν $a, b > 0$ τότε $a^n = b^n$ αν και μόνο αν $a = b$. Αν λοιπόν έχουμε $\xi_1^n = \rho = \xi_2^n$ για κάποιους $\xi_1, \xi_2 > 0$, τότε $\xi_1 = \xi_2$. □

Θεώρημα 4.2.9. *Κάθε πολυώνυμο περιττού βαθμού έχει τουλάχιστον μία πραγματική ρίζα.*

Απόδειξη. Έστω $P(x) = a_m x^m + a_{m-1}x^{m-1} + \ldots + a_1 x + a_0$, όπου $a_m \neq 0$ και m περιττός. Γράφουμε $P(x) = a_m x^m + \cdots + a_1 x + a_0 = a_m x^m (1 + \Delta(x))$ όπου

$$\Delta(x) = \frac{a_{m-1}x^{m-1} + \cdots + a_1 x + a_0}{a_m x^m}.$$

Παρατηρήστε ότι αν

$$|x| > 2\frac{|a_{m-1}| + \cdots + |a_1| + |a_0|}{|a_m|} + 1$$

τότε $|x|^k \leq |x|^{m-1}$ για κάθε $k = 0, 1, \ldots, m-1$, και συνεπώς,

$$\begin{aligned} |\Delta(x)| &\leq \frac{|a_{m-1}|x^{m-1} + \cdots + |a_1|x + |a_0|}{|a_m|\,|x|^m} \\ &\leq \frac{|a_{m-1}|\,|x|^{m-1} + \cdots + |a_1|\,|x|^{m-1} + |a_0|\,|x|^{m-1}}{|a_m|\,|x|^m} \\ &= \frac{|a_{m-1}| + \cdots + |a_1| + |a_0|}{|a_m|\,|x|} \\ &< \frac{1}{2}. \end{aligned}$$

Άρα, υπάρχει $M > 0$ ώστε αν $|x| \geq M$ τότε

$$1 + \Delta(x) \geq 1 - |\Delta(x)| \geq 1 - \frac{1}{2} = \frac{1}{2} > 0.$$

Δηλαδή, αν $|x| \geq M$ τότε οι $P(x)$ και $a_m x^m$ έχουν το ίδιο πρόσημο. Έπεται ότι ο $P(-M)P(M)$ είναι ομόσημος με τον $a_m^2(-M)^m M^m = a_m^2 M^{2m}(-1)^m$, δηλαδή αρνητικός. Από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής υπάρχει $\xi \in (-M, M)$ ώστε $P(\xi) = 0$. □

Θεώρημα 4.2.10 (θεώρημα σταθερού σημείου). *Έστω $f : [0,1] \to [0,1]$ συνεχής συνάρτηση. Υπάρχει $x_0 \in [0,1]$ ώστε $f(x_0) = x_0$.*

Απόδειξη. Θέλουμε να δείξουμε ότι η καμπύλη $y = f(x)$ τέμνει την διαγώνιο $y = x$. Αρκεί να δείξουμε ότι η συνεχής συνάρτηση $h(x) = f(x) - x$ μηδενίζεται κάπου στο $[0, 1]$.

Αν $f(0) = 0$ ή $f(1) = 1$ έχουμε το ζητούμενο για $x_0 = 0$ ή $x_0 = 1$ αντίστοιχα.

Υποθέτουμε λοιπόν ότι $f(0) > 0$ και $f(1) < 1$. Τότε, $h(0) = f(0) > 0$ και $h(1) = f(1) - 1 < 0$. Από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής, υπάρχει $x_0 \in (0, 1)$ ώστε $h(x_0) = 0$. Δηλαδή, $f(x_0) = x_0$. □

4.3 Σημεία συσσώρευσης και μεμονωμένα σημεία

Ορισμός 4.3.1. Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in \mathbb{R}$. Λέμε ότι ο x_0 είναι **σημείο συσσώρευσης** του A αν για κάθε $\delta > 0$ μπορούμε να βρούμε $x \in A$ ώστε $0 < |x - x_0| < \delta$ (ισοδύναμα: $x \in (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ και $x \neq x_0$).

Δηλαδή, ο x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A αν οσοδήποτε κοντά στον x_0 μπορούμε να βρούμε στοιχεία του A διαφορετικά από τον x_0. Παρατηρήστε ότι δεν απαιτούμε από τον x_0 να είναι στοιχείο του A.

Παραδείγματα 4.3.2. (α) Αν $A = [a, b]$, τότε ο x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A αν και μόνο αν $x_0 \in [a, b]$. Αν $A = (a, b]$, τότε κάθε σημείο του A είναι σημείο συσσώρευσης του A, και υπάρχει άλλο ένα σημείο συσσώρευσης του A, το a, το οποίο δεν ανήκει στο σύνολο.

(β) Αν $A = [0, 1] \cup \{2\}$, τότε $2 \in A$ αλλά ο 2 δεν είναι σημείο συσσώρευσης του A.

(γ) Το $\mathbb{N} = \{1, 2, 3, \ldots\}$ δεν έχει κανένα σημείο συσσώρευσης.

(δ) Αν $A = \{1, \frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \ldots\}$, τότε ο 0 είναι το μοναδικό σημείο συσσώρευσης του A (και δεν ανήκει στο A).

Ορισμός 4.3.3. Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$. Λέμε ότι ο x_0 είναι **μεμονωμένο σημείο** του A αν δεν είναι σημείο συσσώρευσης του A, δηλαδή, αν υπάρχει περιοχή του x_0 η οποία δεν περιέχει άλλα σημεία του A εκτός από το x_0 (ισοδύναμα, αν υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta) = \{x_0\}$).

Η επόμενη Πρόταση δίνει χρήσιμους χαρακτηρισμούς του σημείου συσσώρευσης.

Πρόταση 4.3.4. *Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in \mathbb{R}$. Τα εξής είναι ισοδύναμα:*

(i) *Το x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A.*

(ii) *Για κάθε $\delta > 0$ υπάρχουν άπειρα το πλήθος σημεία του A στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$.*

(iii) *Υπάρχει ακολουθία (x_n) διαφορετικών ανά δύο, και διαφορετικών από το x_0, σημείων του A, η οποία συγκλίνει στο x_0.*

Απόδειξη. (i)⇒(ii) Έστω $\delta > 0$. Αφού το x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A, στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ μπορούμε να βρούμε σημεία του A διαφορετικά από το x_0. Ας υποθέσουμε ότι αυτά τα σημεία είναι πεπερασμένα το πλήθος, τα $y_1, \ldots, y_m$. Κάποιο από αυτά, ας πούμε το y_j για κάποιον $1 \leq j \leq m$, είναι το πλησιέστερο προς το x_0. Θέτουμε $\delta_1 = |x_0 - y_j|$. Τότε, $\delta_1 > 0$ (διότι $y_j \neq x_0$) και στην περιοχή $(x_0 - \delta_1, x_0 + \delta_1)$ δεν υπάρχει σημείο του A διαφορετικό από το x_0 (εξηγήστε γιατί). Αυτό είναι άτοπο, διότι το x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A.

(ii)⇒(iii) Από την υπόθεση, στο $(x_0 - 1, x_0 + 1)$ υπάρχουν άπειρα το πλήθος σημεία του A. Μπορούμε λοιπόν να βρούμε $x_1 \in A$ με $x_1 \neq x_0$ και $|x_1 - x_0| < 1$.

Ομοίως, στο $\left(x_0 - \frac{1}{2}, x_0 + \frac{1}{2}\right)$ υπάρχουν άπειρα το πλήθος σημεία του A. Μπορούμε λοιπόν να βρούμε $x_2 \in A$ με $x_2 \neq x_0, x_1$ και $|x_2 - x_0| < \frac{1}{2}$.

Συνεχίζουμε με τον ίδιο τρόπο: έστω ότι έχουμε βρεί $x_1, x_2, \ldots, x_{n-1} \in A$ διαφορετικά ανά δύο (και διαφορετικά από το x_0) ώστε $|x_k - x_0| < \frac{1}{k}$ για κάθε $k = 1, 2, \ldots, n-1$. Στο $\left(x_0 - \frac{1}{n}, x_0 + \frac{1}{n}\right)$ υπάρχουν άπειρα το πλήθος σημεία του A. Μπορούμε λοιπόν να βρούμε $x_n \in A$ με $x_n \neq x_0, x_1, \ldots, x_{n-1}$ και $|x_n - x_0| < \frac{1}{n}$.

Η ακολουθία (x_n), που ορίζεται με αυτόν τον τρόπο, συγκλίνει στο x_0 και έχει όρους που ανήκουν στο A, είναι διαφορετικοί ανά δύο και διαφορετικοί από τον x_0.

(iii)⇒(i) Υποθέτουμε ότι υπάρχει ακολουθία (x_n) διαφορετικών ανά δύο σημείων του A, η οποία συγκλίνει στο x_0. Έστω $\delta > 0$. Υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε $|x_n - x_0| < \delta$ για κάθε $n \geq n_0$. Αφού οι όροι της (x_n) είναι διαφορετικοί ανά δύο, κάποιος από αυτούς (για την ακρίβεια, άπειροι το πλήθος) είναι διαφορετικός από το x_0 και ανήκει στο $(x_0 - \delta, x_0 + \delta)$. Αφού το $\delta > 0$ ήταν τυχόν, το x_0 είναι σημείο συσσώρευσης του A. □

4.4 Ορισμός του ορίου

Ορισμός 4.4.1 (όριο συνάρτησης). Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω x_0 ένα σημείο συσσώρευσης του A. Λέμε ότι το όριο της f καθώς το x τείνει στο x_0 υπάρχει και ισούται με $\ell \in \mathbb{R}$ αν:

> Για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - \ell| < \varepsilon$.

Αν ένας τέτοιος αριθμός ℓ υπάρχει, τότε είναι μοναδικός (δείξτε το) και γράφουμε $\ell = \lim_{x \to x_0} f(x)$ ή $f(x) \to \ell$ καθώς $x \to x_0$.

Ορισμός 4.4.2. Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω x_0 ένα σημείο συσσώρευσης του A.

(α) Λέμε ότι η f τείνει στο $+\infty$ καθώς το $x \to x_0$ αν:

> Για κάθε $M > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$ τότε $f(x) > M$.

Σε αυτήν την περίπτωση, γράφουμε $\lim_{x \to x_0} f(x) = +\infty$.

(β) Λέμε ότι η f τείνει στο $-\infty$ καθώς το $x \to x_0$ αν:

> Για κάθε $M > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$ τότε $f(x) < -M$.

Σε αυτήν την περίπτωση, γράφουμε $\lim_{x\to x_0} f(x) = -\infty$.

Παρατήρηση 4.4.3. Παρατηρήστε ότι μπορούμε να εξετάσουμε την ύπαρξη ή μη του ορίου της $f : A \to \mathbb{R}$ σε κάθε σημείο συσσώρευσης x_0 του A. Το x_0 μπορεί να ανήκει ή να μην ανήκει στο A: αρκεί να υπάρχουν $x \in A$ οσοδήποτε κοντά στο x_0. Επίσης, ακόμα κι αν το x_0 ανήκει στο πεδίο ορισμού της f, η τιμή $f(x_0)$ δεν επηρεάζει την ύπαρξη ή μη του $\lim_{x\to x_0} f(x)$ ούτε και την τιμή του ορίου (αν αυτό υπάρχει).

Παραδείγματα 4.4.4. (α) $\lim_{x\to 3} x^2 = 9$.

(β) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \begin{cases} x^2 & \text{αν } x \neq 0 \\ 2 & \text{αν } x = 0 \end{cases}$. Το $\lim_{x\to 0} f(x)$ υπάρχει και είναι ίσο με 0, ενώ $f(0) = 2$.

(γ) Έστω $f : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \frac{1}{x}$. Τότε, $\lim_{x\to 0} f(x) = +\infty$. Αν θεωρήσουμε την $g : \mathbb{R} \setminus \{0\} \to \mathbb{R}$ με $g(x) = \frac{1}{x}$, τότε το όριο $\lim_{x\to 0} g(x)$ δεν υπάρχει.

Μπορείτε να αποδείξετε όλους αυτούς τους ισχυρισμούς με βάση τον ορισμό (Άσκηση). Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε την αρχή της μεταφοράς, την οποία θα συζητήσουμε παρακάτω, ώστε να αναχθείτε στα αντίστοιχα όρια ακολουθιών.

(δ) Έστω $f : [0, 1] \to \mathbb{R}$ με $f(x) = 0$ αν x άρρητος ή $x = 0$, και $f(x) = \frac{1}{q}$ αν $x = \frac{p}{q}$ με $p, q \in \mathbb{N}$ και ΜΚΔ$(p, q) = 1$. Τότε, για κάθε $x_0 \in [0, 1]$ το όριο $\lim_{x\to x_0} f(x)$ υπάρχει και ισούται με 0.

Πράγματι, έστω $x_0 \in [0, 1]$ και έστω $\varepsilon > 0$. Θέτουμε $M = M(\varepsilon) = \left[\frac{1}{\varepsilon}\right]$ και $A(\varepsilon) = \{y \in [0, 1] : y \neq x_0 \text{ και } f(y) \geq \varepsilon\}$. Αν ο y ανήκει στο $A(\varepsilon)$ τότε είναι ρητός ο οποίος γράφεται στη μορφή $y = \frac{p}{q}$ όπου $p, q \in \mathbb{N}$, $p \leq q$ και $f(y) = \frac{1}{q} \geq \varepsilon$. Το πλήθος αυτών των αριθμών είναι το πολύ ίσο με το πλήθος των ζευγαριών (p, q) φυσικών αριθμών όπου $q \leq M$ και $p \leq q$. Επομένως, δεν ξεπερνάει τον $M(M+1)/2$. Δηλαδή, το $A(\varepsilon)$ είναι πεπερασμένο σύνολο. Μπορούμε λοιπόν να γράψουμε $A(\varepsilon) = \{y_1, \ldots, y_m\}$ όπου $m = m(\varepsilon) \in \mathbb{N}$.

Ο αριθμός $\delta = \min\{|x_0 - y_1|, \ldots, |x_0 - y_m|\}$ είναι γνήσια θετικός. Έστω $x \in [0, 1]$ με $0 < |x - x_0| < \delta$. Τότε, $x \notin A(\varepsilon)$, άρα $0 \leq f(x) < \varepsilon$. Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, συμπεραίνουμε ότι $\lim_{x\to x_0} f(x) = 0$.

Ορισμός 4.4.5 (πλευρικά όρια). Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω x_0 σημείο συσσώρευσης του A ώστε για κάθε $\delta > 0$ να υπάρχουν στοιχεία του A στο $(x_0 - \delta, x_0)$ (ένα τέτοιο x_0 λέγεται σημείο συσσώρευσης του A από αριστερά). Λέμε ότι:

> (i) $\lim_{x\to x_0^-} f(x) = \ell \in \mathbb{R}$ (ο ℓ είναι το πλευρικό όριο της f καθώς το x τείνει στο x_0 από αριστερά) αν: για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε αν $x \in A$ και $x_0 - \delta < x < x_0$ τότε $|f(x) - \ell| < \varepsilon$.

Τελείως ανάλογα, έστω x_0 σημείο συσσώρευσης του A ώστε για κάθε $\delta > 0$ να υπάρχουν στοιχεία του A στο $(x_0, x_0 + \delta)$ (ένα τέτοιο x_0 λέγεται σημείο συσσώρευσης του A από δεξιά). Λέμε ότι:

(ii) $\lim_{x\to x_0^+} f(x) = \ell \in \mathbb{R}$ (ο ℓ είναι το πλευρικό όριο της f καθώς το x τείνει στο x_0 από δεξιά) αν: για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $\delta > 0$ ώστε αν $x \in A$ και $x_0 < x < x_0 + \delta$ τότε $|f(x) - \ell| < \varepsilon$.

Αφήνουμε ως άσκηση για τον αναγνώστη να δώσει αυστηρούς ορισμούς για τα εξής: $\lim_{x\to x_0^-} f(x) = +\infty$, $\lim_{x\to x_0^-} f(x) = -\infty$, $\lim_{x\to x_0^+} f(x) = +\infty$ και $\lim_{x\to x_0^+} f(x) = -\infty$.

Από τον ορισμό των πλευρικών ορίων έπεται άμεσα η ακόλουθη Πρόταση.

Πρόταση 4.4.6. *Εστω $f : A \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση και έστω $x_0 \in \mathbb{R}$ σημείο συσσώρευσης του A από αριστερά και από δεξιά. Τότε το $\lim_{x\to x_0} f(x)$ υπάρχει αν και μόνον αν τα δύο πλευρικά όρια $\lim_{x\to x_0^-} f(x)$ και $\lim_{x\to x_0^+} f(x)$ υπάρχουν και είναι ίσα.* □

Ορισμός 4.4.7. Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$. Λέμε ότι το $+\infty$ είναι σημείο συσσώρευσης του A αν για κάθε $M > 0$ μπορούμε να βρούμε $x \in A$ ώστε $x > M$. Εύκολα ελέγχουμε ότι αυτό συμβαίνει αν και μόνο αν υπάρχει ακολουθία (x_n) στο A με $x_n \to +\infty$.

Αντίστοιχα, λέμε ότι το $-\infty$ είναι σημείο συσσώρευσης του A αν για κάθε $M > 0$ μπορούμε να βρούμε $x \in A$ ώστε $x < -M$. Εύκολα ελέγχουμε ότι αυτό συμβαίνει αν και μόνο αν υπάρχει ακολουθία (x_n) στο A με $x_n \to -\infty$.

Ορισμός 4.4.8. Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω ότι το $+\infty$ είναι σημείο συσσώρευσης του A.

(α) Λέμε ότι το όριο της f καθώς το x τείνει στο $+\infty$ υπάρχει και ισούται με $\ell \in \mathbb{R}$ αν:

Για κάθε $\varepsilon > 0$ υπάρχει $M > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $x > M$, τότε $|f(x) - \ell| < \varepsilon$.

Αν ένας τέτοιος αριθμός ℓ υπάρχει, τότε είναι μοναδικός (δείξτε το) και γράφουμε $\ell = \lim_{x\to+\infty} f(x)$.

(β) Λέμε ότι η f τείνει στο $+\infty$ καθώς το $x \to +\infty$ αν:

Για κάθε $M_1 > 0$ υπάρχει $M_2 > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $x > M_2$ τότε $f(x) > M_1$.

Σε αυτήν την περίπτωση, γράφουμε $\lim_{x\to+\infty} f(x) = +\infty$.

(γ) Λέμε ότι η f τείνει στο $-\infty$ καθώς το $x \to +\infty$ αν:

Για κάθε $M_1 > 0$ υπάρχει $M_2 > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $x > M_2$ τότε $f(x) < -M_1$.

Σε αυτήν την περίπτωση, γράφουμε $\lim_{x\to+\infty} f(x) = -\infty$.

Τελείως ανάλογα, αν $f : A \to \mathbb{R}$ και αν το $-\infty$ είναι σημείο συσσώρευσης του A, μπορούμε να ορίσουμε καθεμία από τις προτάσεις $\lim_{x\to-\infty} f(x) = \ell$, $\lim_{x\to-\infty} f(x) = +\infty$ και $\lim_{x\to-\infty} f(x) = -\infty$.

4.4α′ Αρχή της μεταφοράς

Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in \mathbb{R}$ ένα σημείο συσσώρευσης του A. Η **αρχή της μεταφοράς** δίνει έναν χαρακτηρισμό της ύπαρξης του ορίου της f καθώς το x τείνει στο x_0 μέσω ακολουθιών.

Θεώρημα 4.4.9 (αρχή της μεταφοράς για το όριο). *Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω x_0 ένα σημείο συσσώρευσης του A. Τότε, $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$ αν και μόνο αν: για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$, η ακολουθία $(f(x_n))$ συγκλίνει στο ℓ.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$. Έστω $x_n \in A$ με $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$. Θα δείξουμε ότι $f(x_n) \to \ell$: Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - \ell| < \varepsilon$.

Έχουμε υποθέσει ότι $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$. Άρα, γι' αυτό το $\delta > 0$ μπορούμε να βρούμε $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε: αν $n \geq n_0$ τότε $0 < |x_n - x_0| < \delta$.

Συνδυάζοντας τα παραπάνω έχουμε: αν $n \geq n_0$, τότε $0 < |x_n - x_0| < \delta$ άρα

$$|f(x_n) - \ell| < \varepsilon.$$

Αφού το $\varepsilon > 0$ ήταν τυχόν, $f(x_n) \to \ell$.

Για την αντίστροφη κατεύθυνση θα δουλέψουμε με απαγωγή σε άτοπο. Υποθέτουμε ότι για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$, η ακολουθία $(f(x_n))$ συγκλίνει στο ℓ. Υποθέτουμε επίσης ότι δεν ισχύει η $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$ και θα καταλήξουμε σε άτοπο.

Αφού δεν ισχύει η $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$, υπάρχει κάποιο $\varepsilon > 0$ με την εξής ιδιότητα:

> $(*)$ Για κάθε $\delta > 0$ υπάρχει $x \in A$ το οποίο ικανοποιεί την $0 < |x - x_0| < \delta$ αλλά $|f(x) - \ell| \geq \varepsilon$.

Χρησιμοποιούμε την $(*)$ διαδοχικά με $\delta = 1, \frac{1}{2}, \ldots, \frac{1}{n}, \ldots$. Για κάθε $n \in \mathbb{N}$ έχουμε $1/n > 0$ και από την $(*)$ βρίσκουμε $x_n \in A$ με $0 < |x_n - x_0| < 1/n$ και $|f(x_n) - \ell| \geq \varepsilon$. Έχουμε $x_n \neq x_0$ και από το κριτήριο παρεμβολής είναι φανερό ότι $x_n \to x_0$. Από την υπόθεση που κάναμε πρέπει η ακολουθία $(f(x_n))$ να συγκλίνει στο ℓ. Αυτό όμως είναι αδύνατο αφού $|f(x_n) - \ell| \geq \varepsilon$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$. □

Παρατηρήσεις 4.4.10. (α) Η αρχή της μεταφοράς μπορεί να χρησιμοποιηθεί με δύο διαφορετικούς τρόπους:

(i) για να δείξουμε ότι $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$ αρκεί να δείξουμε ότι «$x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0 \implies f(x_n) \to \ell$».

(ii) για να δείξουμε ότι δεν ισχύει η $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$ αρκεί να βρούμε μια ακολουθία $x_n \to x_0$ (στο A), με $x_n \neq x_0$, ώστε $\lim_n f(x_n) \neq \ell$. Πολύ συχνά, εξασφαλίζουμε κάτι ισχυρότερο, ότι δεν υπάρχει το $\lim_{x\to x_0} f(x)$, βρίσκοντας δύο ακολουθίες $x_n \to x_0$ και $y_n \to x_0$ (στο A), με $x_n, y_n \neq x_0$, ώστε $\lim_n f(x_n) \neq \lim_n f(y_n)$. Αν υπήρχε το $\lim_{x\to x_0} f(x)$, θα έπρεπε τα δύο όρια να είναι μεταξύ τους ίσα.

(β) Μπορούμε να διατυπώσουμε και να αποδείξουμε αντίστοιχες μορφές της αρχής της μεταφοράς για τους υπόλοιπους τύπους ορίων ή πλευρικών ορίων που συζητήσαμε.

Το θεώρημα που ακολουθεί δίνει τη σχέση του ορίου με τις συνήθεις αλγεβρικές πράξεις ανάμεσα σε συναρτήσεις. Η απόδειξή του είναι άμεση, αν χρησιμοποιήσουμε την αρχή της μεταφοράς σε συνδυασμό με τις αντίστοιχες ιδιότητες για τα όρια ακολουθιών.

Θεώρημα 4.4.11. *Έστω $f, g : A \to \mathbb{R}$ και έστω x_0 σημείο συσσώρευσης του A. Υποθέτουμε ότι υπάρχουν τα $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$ και $\lim_{x\to x_0} g(x) = m$. Τότε,*

(i) $\lim_{x\to x_0}(f(x) + g(x)) = \ell + m$ *και* $\lim_{x\to x_0}(f(x)g(x)) = \ell \cdot m$.

(ii) *Αν επιπλέον $g(x) \neq 0$ για κάθε $x \in A$ και $\lim_{x\to x_0} g(x) = m \neq 0$, τότε η $\frac{f}{g}$ ορίζεται στο A και $\lim_{x\to x_0} \frac{f(x)}{g(x)} = \frac{\ell}{m}$.*

Απόδειξη. Η απόδειξη όλων των ισχυρισμών, με απλή χρήση της αρχής της μεταφοράς, αφήνεται ως Άσκηση για τον αναγνώστη. □

Πρόταση 4.4.12. *Έστω A ένα μη κενό υποσύνολο του $\mathbb{R}$, έστω $x_0 \in \mathbb{R}$ σημείο συσσώρευσης του A και $f : X \to \mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι το όριο $\lim_{x\to x_0} f(x)$ υπάρχει και είναι ίσο με ℓ. Έστω $g : B \to \mathbb{R}$ με $f(A) \subseteq B$ και $\ell \in B$. Αν η g είναι συνεχής στο ℓ, τότε το όριο $\lim_{x\to x_o}(g \circ f)(x)$ υπάρχει και ισούται με $g(\ell)$.*

Απόδειξη. Έστω (x_n) ακολουθία σημείων του A με $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$. Αφού $\lim_{x\to x_0} f(x) = \ell$, η αρχή της μεταφοράς δείχνει ότι $f(x_n) \to \ell$. Αφού η g είναι συνεχής στο $\ell \in B$, για κάθε ακολουθία (y_n) σημείων του B με $y_n \to \ell$ έχουμε $g(y_n) \to g(\ell)$.

Όμως, $f(x_n) \in B$ και $f(x_n) \to \ell$. Συνεπώς,

$$g(f(x_n)) \to g(\ell).$$

Για κάθε ακολουθία (x_n) σημείων του A με $x_n \neq x_0$ και $x_n \to x_0$ δείξαμε ότι

$$(g \circ f)(x_n) = g(f(x_n)) \to g(\ell).$$

Από την αρχή της μεταφοράς, συμπεραίνουμε ότι $\lim_{x\to x_o}(g \circ f)(x) = g(\ell)$. □

4.4β΄ Δύο βασικά παραδείγματα

Πρόταση 4.4.13 (βασικό όριο).

$$\lim_{x\to 0} \frac{\sin x}{x} = 1.$$

Απόδειξη. Η συνάρτηση $x \mapsto \frac{\sin x}{x}$ είναι άρτια στο $\mathbb{R} \setminus \{0\}$. Αρκεί λοιπόν να δείξουμε (εξηγήστε γιατί) ότι

$$\lim_{x\to 0^+} \frac{\sin x}{x} = 1.$$

Από την Πρόταση 3.3.2 έχουμε $\sin x < x < \tan x$ στο $\left(0, \frac{\pi}{2}\right)$. Συνεπώς,

$$\cos x < \frac{\sin x}{x} < 1$$

στο $\left(0, \frac{\pi}{2}\right)$. Αφού η cos είναι συνεχής, έχουμε $\lim\limits_{x\to 0^+} \cos x = \cos 0 = 1$. Από το κριτήριο παρεμβολής έπεται το ζητούμενο. □

Πρόταση 4.4.14. *Τα όρια* $\lim\limits_{x\to 0} \sin \frac{1}{x}$ *και* $\lim\limits_{x\to 0} \cos \frac{1}{x}$ *δεν υπάρχουν.*

Απόδειξη. Από την αρχή της μεταφοράς, αρκεί να βρούμε δύο ακολουθίες $x_n \to 0$, $y_n \to 0$ (με $x_n, y_n \neq 0$) ώστε $\lim \sin \frac{1}{x_n} \neq \lim \sin \frac{1}{y_n}$. Θεωρούμε τις ακολουθίες $x_n = \frac{1}{\pi n}$ και $y_n = \frac{1}{2\pi n + \frac{\pi}{2}}$ $(n \in \mathbb{N})$. Εύκολα ελέγχουμε ότι $\lim_n x_n = 0 = \lim_n y_n$. Όμως,

$$\sin \frac{1}{x_n} = \sin(\pi n) = 0 \to 0$$

και

$$\sin \frac{1}{y_n} = \sin\left(2\pi n + \frac{\pi}{2}\right) = 1 \to 1.$$

Τελείως ανάλογα, μπορείτε να δείξετε ότι το όριο $\lim\limits_{x\to 0} \cos \frac{1}{x}$ δεν υπάρχει. □

4.5 Σχέση ορίου και συνέχειας

Σε αυτήν την παράγραφο θα συνδέσουμε την έννοια του ορίου με την έννοια της συνέχειας. Παρατηρήστε ότι η συνέχεια ελέγχεται σε κάθε σημείο του πεδίου ορισμού μιας συνάρτησης, έχει λοιπόν νόημα να εξετάσουμε πρώτα τη συνέχεια στα μεμονωμένα σημεία του πεδίου ορισμού. Όπως δείχνει η επόμενη Πρόταση, κάθε συνάρτηση είναι συνεχής σε όλα αυτά τα σημεία.

Πρόταση 4.5.1. *Έστω* $f : A \to \mathbb{R}$ *και έστω* x_0 *ένα μεμονωμένο σημείο του* A. *Τότε, η* f *είναι συνεχής στο* x_0.

Απόδειξη. Αφού το x_0 είναι μεμονωμένο σημείο του A, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $A \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta) = \{x_0\}$. Δηλαδή, αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $x = x_0$. Θα δείξουμε ότι «αυτό το δ δουλεύει για όλα τα ε».

Έστω $\varepsilon > 0$. Αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $x = x_0$, και συνεπώς,

$$|f(x) - f(x_0)| = |f(x_0) - f(x_0)| = 0 < \varepsilon.$$

Βρήκαμε $\delta > 0$ ώστε για κάθε $x \in A$ με $|x - x_0| < \delta$ να ισχύει $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Με βάση τον ορισμό της συνέχειας, η f είναι συνεχής στο x_0. □

Αν το $x_0 \in A$ είναι και σημείο συσσώρευσης του A, τότε η σχέση ορίου και συνέχειας δίνεται από την επόμενη Πρόταση.

Πρόταση 4.5.2. *Έστω $f : A \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in A$ σημείο συσσώρευσης του A. Τότε, η f είναι συνεχής στο x_0 αν και μόνο αν $\lim_{x\to x_0} f(x) = f(x_0)$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι η f είναι συνεχής στο x_0. Έστω $\varepsilon > 0$. Υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $|x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Ειδικότερα, αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$, έχουμε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Άρα, $\lim_{x\to x_0} f(x) = f(x_0)$.

Αντίστροφα, ας υποθέσουμε ότι $\lim_{x\to x_0} f(x) = f(x_0)$. Έστω $\varepsilon > 0$. Υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $x \in A$ και $0 < |x - x_0| < \delta$, τότε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Παρατηρήστε ότι, για $x = x_0$, έχουμε ούτως ή άλλως $|f(x) - f(x_0)| = 0 < \varepsilon$. Άρα, για κάθε $x \in A$ με $|x - x_0| < \delta$, έχουμε $|f(x) - f(x_0)| < \varepsilon$. Έπεται ότι η f είναι συνεχής στο x_0. □

Παρατήρηση 4.5.3 (είδη ασυνέχειας). Ας εξετάσουμε πιο προσεκτικά τι σημαίνει η φράση: «η f δεν είναι συνεχής στο x_0», όπου x_0 είναι σημείο στο πεδίο ορισμού της $f : A \to \mathbb{R}$. Αναγκαστικά, το x_0 θα είναι σημείο συσσώρευσης του A και υποθέτουμε ότι είναι σημείο συσσώρευσης του A τόσο από αριστερά όσο και από δεξιά (διερευνήστε τι μπορεί να συμβεί στις υπόλοιπες περιπτώσεις). Υπάρχουν τρία ενδεχόμενα:

(i) Τα πλευρικά ορια της f καθώς $x \to x_0$ υπάρχουν και $\lim_{x\to x_0^-} f(x) = \ell = \lim_{x\to x_0^+} f(x)$, όμως η τιμή της f στο x_0 δεν είναι ο ℓ: δηλαδή, $f(x_0) \neq \ell$. Τότε λέμε ότι στο x_0 παρουσιάζεται άρσιμη ασυνέχεια (ή «επουσιώδης» ασυνέχεια). Η f συμπεριφέρεται άριστα γύρω από το x_0, αλλά η τιμή της στο x_0 είναι «λανθασμένη».

(ii) Τα πλευρικά όρια της f καθώς $x \to x_0$ υπάρχουν αλλά είναι διαφορετικά:
$$\lim_{x\to x_0^-} f(x) \neq \lim_{x\to x_0^+} f(x).$$
Τότε λέμε ότι στο x_0 παρουσιάζεται «ασυνέχεια α′ είδους» (ή άλμα). Η διαφορά $\lim_{x\to x_0^+} f(x) - \lim_{x\to x_0^-} f(x)$ είναι το «άλμα» της f στο x_0.

(iii) Το $\lim_{x\to x_0} f(x)$ δεν υπάρχει (για παράδειγμα, κάποιο από τα πλευρικά όρια της f καθώς $x \to x_0$ δεν υπάρχει). Τότε, λέμε ότι στο x_0 παρουσιάζεται ασυνέχεια β′ είδους (ή «ουσιώδης ασυνέχεια».)

Παρατήρηση 4.5.4 (ασυνέχειες μονότονων συναρτήσεων). Έστω I ένα διάστημα και έστω $f : I \to \mathbb{R}$ μια μονότονη συνάρτηση. Τότε τα πλευρικά όρια της f υπάρχουν σε κάθε $x_0 \in I$. Συνεπώς, αν η f είναι ασυνεχής σε κάποιο $x_0 \in I$, τότε θα παρουσιάζει άλμα στο x_0.

Απόδειξη. Υποθέτουμε ότι η f είναι αύξουσα και ότι x_0 είναι ένα εσωτερικό σημείο του I. Ορίζουμε
$$A^-(x_0) = \{f(x) : x \in I,\, x < x_0\}.$$
Το $A^-(x_0)$ είναι μη κενό και άνω φραγμένο από το $f(x_0)$. Συνεπώς, ορίζεται ο $\ell^- = \sup A^-(x_0)$. Από τον ορισμό του supremum έχουμε $\ell^- \leq f(x_0)$. Θα δείξουμε ότι $\lim_{x\to x_0^-} f(x) = \ell^-$.

Έστω $\varepsilon > 0$. Αφού ο $\ell^- - \varepsilon$ δεν είναι άνω φράγμα του συνόλου $A^-(x_0)$, υπάρχει $x < x_0$ στο I με $f(x) > \ell^- - \varepsilon$. Θέτουμε $\delta = x_0 - x$. Τότε, για κάθε $y \in (x_0 - \delta, x_0)$ έχουμε $y \in I$ (διότι το I είναι διάστημα) και

$$\ell^- - \varepsilon < f(x_0 - \delta) \leq f(y) \leq \ell^- < \ell^- + \varepsilon,$$

διότι η f είναι αύξουσα. Δηλαδή, αν $y \in (x_0 - \delta, x_0)$, τότε

$$|f(y) - \ell^-| < \varepsilon.$$

Αυτό αποδεικνύει ότι $\lim_{x \to x_0^-} f(x) = \ell^- \leq f(x_0)$, και με τον ίδιο τρόπο δείχνουμε ότι υπάρχει το $\lim_{x \to x_0^+} f(x) = \ell^+ \geq f(x_0)$, όπου

$$\ell^+ = \inf\big(\{f(x) : x \in I,\, x > x_0\}\big).$$

Αν τα δύο πλευρικά όρια διαφέρουν, τότε έχουμε ασυνέχεια α΄ είδους (άλμα), ενώ αν είναι ίσα, τότε $f(x_0) = \lim_{x \to x_0^-} f(x) = \lim_{x \to x_0^+} f(x)$, οπότε η f είναι συνεχής στο x_0.

4.6 Συνέχεια αντίστροφης συνάρτησης

Έστω I ένα διάστημα στο $\mathbb{R}$. Ξεκινάμε από την παρατήρηση ότι μια 1-1 συνάρτηση $f : I \to \mathbb{R}$ δεν είναι υποχρεωτικά μονότονη. Πάρτε για παράδειγμα την $f : (0,2) \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από την $f(x) = \begin{cases} 4-x & 0 < x < 1 \\ 2 & x = 1 \\ x-1 & 1 < x < 2 \end{cases}$. Η f είναι 1-1, όμως είναι φθίνουσα στο $(0,1)$ και αύξουσα στο $(1,2)$.

Το θεώρημα που ακολουθεί δείχνει ότι αν μια *συνεχής* συνάρτηση $f : I \to \mathbb{R}$ είναι ένα προς ένα, τότε είναι γνησίως μονότονη.

Θεώρημα 4.6.1. *Έστω $f : I \to \mathbb{R}$ συνεχής και 1-1 συνάρτηση. Τότε, η f είναι γνησίως αύξουσα ή γνησίως φθίνουσα στο I.*

Πρώτη απόδειξη. Θα κάνουμε την απόδειξη σε τρία βήματα.

Βήμα 1. Αν $a, b, c \in I$ με $a < b < c$, τότε: ή $f(a) < f(b) < f(c)$ ή $f(a) > f(b) > f(c)$.

Απόδειξη. Αφού η f είναι 1-1, οι $f(a), f(b)$ και $f(c)$ είναι διαφορετικοί ανά δύο. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $f(a) < f(b)$ (αλλιώς, θεωρούμε την $-f$). Θα δείξουμε ότι $f(a) < f(b) < f(c)$, αποκλείοντας τις περιπτώσεις $f(c) < f(a)$ και $f(a) < f(c) < f(b)$.

(i) Αν $f(c) < f(a) < f(b)$ τότε από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής υπάρχει $x \in (b, c)$ με $f(x) = f(a)$, το οποίο είναι άτοπο, αφού $a < x$ και η f είναι 1-1.

(ii) Αν $f(a) < f(c) < f(b)$ τότε από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής υπάρχει $y \in (a, b)$ με $f(y) = f(c)$, το οποίο είναι επίσης άτοπο, αφού $y < c$ και η f είναι 1-1.

Βήμα 2. Αν $a, b, c, d \in I$ με $a < b < c < d$, τότε: ή $f(a) < f(b) < f(c) < f(d)$ ή $f(a) > f(b) > f(c) > f(d)$.

Απόδειξη. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $f(a) < f(b)$. Εφαρμόζοντας το Βήμα 1 για την τριάδα a, b, c βλέπουμε ότι $f(a) < f(b) < f(c)$. Εφαρμόζοντας ξανά το Βήμα 1 για την τριάδα b, c, d βλέπουμε ότι $f(b) < f(c) < f(d)$. Δηλαδή,

$$f(a) < f(b) < f(c) < f(d).$$

Ξεκινώντας από την υπόθεση ότι $f(a) > f(b)$, δείχνουμε με τον ίδιο τρόπο ότι

$$f(a) > f(b) > f(c) > f(d).$$

Βήμα 3. Σταθεροποιούμε δύο σημεία $a < b$ στο I. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $f(a) < f(b)$. Θα δείξουμε ότι η f είναι γνησίως αύξουσα, δείχνοντας ότι αν $x, y \in I$ και $x < y$, τότε $f(x) < f(y)$.

Αν $x = a$ και $y = b$, τότε $f(x) = f(a) < f(b) = f(y)$. Αλλιώς, ανάλογα με την διάταξη των x, y στην τετράδα a, b, x, y, το Βήμα 2 (ή το Βήμα 1 αν $x = a$ ή $y = b$) δείχνει ότι η ίδια διάταξη θα ισχύει για τις εικόνες $f(x), f(y)$ στην τετράδα $f(a), f(b), f(x), f(y)$. Για παράδειγμα, αν $x < a < b < y$ τότε $f(x) < f(a) < f(b) < f(y)$, άρα $f(x) < f(y)$. Αν $a < x = b < y$ τότε $f(a) < f(x) = f(b) < f(y)$, άρα $f(x) < f(y)$. □

Δεύτερη απόδειξη. Επιλέγουμε τυχόντα σημεία $x_0 < y_0$ στο I. Έχουμε $f(x_0) \neq f(y_0)$, άρα $f(x_0) < f(y_0)$ ή $f(x_0) > f(y_0)$. Υποθέτουμε ότι $f(x_0) < f(y_0)$ και θα δείξουμε ότι η f είναι γνησίως αύξουσα (όμοια δείχνουμε ότι αν $f(x_0) > f(y_0)$ τότε η f είναι γνησίως φθίνουσα).

Έστω $x_1, y_1 \in I$ με $x_1 < y_1$. Θέλουμε να δείξουμε ότι $f(x_1) < f(y_1)$.

Θεωρούμε τις συναρτήσεις $h, g : [0, 1] \to I$ με

$$h(t) = (1 - t)x_0 + tx_1 \quad \text{και} \quad g(t) = (1 - t)y_0 + ty_1.$$

Παρατηρήστε ότι $h(t), g(t) \in I$ για κάθε $t \in [0, 1]$ (καθώς το t διατρέχει το $[0, 1]$, το $h(t)$ κινείται από το x_0 προς το x_1 και το $g(t)$ κινείται από το y_0 προς το y_1 – αφού το I είναι διάστημα, τα $h(t)$, $g(t)$ μένουν μέσα σ' αυτό).

Παρατηρήστε επίσης ότι, λόγω των $x_0 < y_0$ και $x_1 < y_1$ έχουμε

$$h(t) = (1 - t)x_0 + tx_1 < (1 - t)y_0 + ty_1 = g(t)$$

για κάθε $t \in [0, 1]$. Ορίζουμε $H(t) = f(h(t)) - f(g(t))$. Η H είναι συνεχής συνάρτηση ως διαφορά συνθέσεων συνεχών συναρτήσεων. Αφού $h(t) \neq g(t)$ και η f είναι 1-1, παίρνουμε

$$H(t) \neq 0$$

για κάθε $t \in [0, 1]$. Όμως, $H(0) = f(h(0)) - f(g(0)) = f(x_0) - f(y_0) < 0$ από την υπόθεση μας. Έπεται ότι $H(t) < 0$ για κάθε $t \in [0, 1]$: αν η H έπαιρνε κάπου θετική τιμή, τότε θα έπαιρνε και την τιμή 0 από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής (άτοπο). Έχουμε λοιπόν

$$f(h(t)) < f(g(t)) \quad \text{για κάθε} \quad t \in [0, 1].$$

Ειδικότερα, $f(h(1)) < f(g(1))$, δηλαδή $f(x_1) < f(y_1)$. □

Δεν είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς την εικόνα $f(I)$ μιας συνεχούς και 1-1 συνάρτησης $f : I \to \mathbb{R}$. Ας υποθέσουμε για παράδειγμα ότι το I είναι ένα κλειστό διάστημα $[a, b]$ και ότι η f είναι γνησίως αύξουσα (από το Θεώρημα 4.6.1 η f είναι γνησίως μονότονη). Τότε, η εικόνα της f είναι το κλειστό διάστημα $[f(a), f(b)]$. Αν το I είναι διάστημα ανοικτό σε κάποιο ή και στα δύο από τα άκρα του (ή διάστημα με άκρο κάποιο από τα $\pm\infty$), τότε, όπως είδαμε, η εικόνα $f(I)$ της f είναι κάποιο διάστημα. Ορίζουμε την **αντίστροφη** συνάρτηση $f^{-1} : f(I) \to I$ ως εξής: αν $y \in f(I)$, υπάρχει μοναδικό $x \in I$ ώστε $f(x) = y$. Θέτουμε $f^{-1}(y) = x$. Δηλαδή,

$$f^{-1}(y) = x \Longleftrightarrow f(x) = y.$$

Παρατηρήστε ότι η f^{-1} έχει την ίδια μονοτονία με την f. Για παράδειγμα, ας υποθέσουμε ότι η f είναι γνησίως αύξουσα. Έστω $y_1, y_2 \in f(I)$ με $y_1 < y_2$. Αν ήταν $f^{-1}(y_1) \geq f^{-1}(y_2)$, τότε θα είχαμε

$$f(f^{-1}(y_1)) \geq f(f^{-1}(y_2)), \quad \text{δηλαδή} \quad y_1 \geq y_2.$$

Αυτό είναι άτοπο, άρα $f^{-1}(y_1) < f^{-1}(y_2)$.

Θα δείξουμε ότι η αντίστροφη συνεχούς και 1-1 συνάρτησης είναι επίσης συνεχής.

Θεώρημα 4.6.2. *Έστω $f : I \to \mathbb{R}$ συνεχής και 1-1 συνάρτηση. Τότε, η $f^{-1} : f(I) \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής.*

Απόδειξη. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι η f είναι γνησίως αύξουσα. Έστω $y_0 \in f(I)$. Υποθέτουμε ότι το y_0 δεν είναι άκρο του $f(I)$ (οι άλλες περιπτώσεις ελέγχονται όμοια). Τότε, $y_0 = f(x_0)$ για κάποιο εσωτερικό σημείο του I.

Έστω $\varepsilon > 0$. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι $x_0 - \varepsilon, x_0 + \varepsilon \in I$ (ούτως ή άλλως, για να ελέγξουμε τη συνέχεια μας ενδιαφέρουν τα μικρά $\varepsilon > 0$). Θέλουμε να βρούμε $\delta > 0$ ώστε

$$|y - y_0| < \delta \ \text{ και } \ y \in f(I) \Longrightarrow |f^{-1}(y) - x_0| < \varepsilon.$$

Για την επιλογή του δ δουλεύουμε ως εξής: αφού $f(x_0 - \varepsilon) < y_0 = f(x_0) < f(x_0 + \varepsilon)$, υπάρχουν $\delta_1, \delta_2 > 0$ ώστε $f(x_0 - \varepsilon) = y_0 - \delta_1$ και $f(x_0 + \varepsilon) = y_0 + \delta_2$. Επιλέγουμε $\delta = \min\{\delta_1, \delta_2\} > 0$.

Αν $|y - y_0| < \delta$, τότε $f(x_0 - \varepsilon) < y < f(x_0 + \varepsilon)$. Από το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής, υπάρχει $x \in I$ ώστε $f(x) = y$. Το x είναι μοναδικό γιατί η f είναι 1-1, και

$$x_0 - \varepsilon < x < x_0 + \varepsilon$$

γιατί η f^{-1} είναι γνησίως αύξουσα. Άρα, $|f^{-1}(y) - f^{-1}(y_0)| = |x - x_0| < \varepsilon$. Δηλαδή, η f^{-1} είναι συνεχής στο y_0. □

4.6α΄ Λογαριθμική συνάρτηση

Έστω $a \in (0, +\infty)$, $a \neq 1$. Στην Παράγραφο 3.4 ορίσαμε την εκθετική συνάρτηση $f_a : \mathbb{R} \to (0, +\infty)$ με $f_a(x) = a^x$ και δείξαμε ότι είναι γνησίως αύξουσα αν $a > 1$ και γνησίως φθίνουσα αν $0 < a < 1$.

Παρατηρήστε ότι η f_a είναι επί του $(0, +\infty)$. Ας δούμε για παράδειγμα την περίπτωση $a > 1$: έστω $y > 0$. Γνωρίζουμε ότι η ακολουθία $a^n \to +\infty$ και η ακολουθία $a^{-n} \to 0$. Συνεπώς, υπάρχει $n_0 \in \mathbb{N}$ ώστε

$$a^{-n_0} < y < a^{n_0}.$$

Η f_a είναι συνεχής, οπότε, εφαρμόζοντας το θεώρημα ενδιάμεσης τιμής στο $[-n_0, n_0]$ βρίσκουμε $x \in (-n_0, n_0)$ ώστε $f_a(x) = a^x = y$.

Ορίζεται λοιπόν η αντίστροφη συνάρτηση $f_a^{-1} : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ και το Θεώρημα 4.6.2 δείχνει ότι η f_a^{-1} είναι συνεχής. Θα συμβολίζουμε την f_a^{-1} με $\log_a$ (**λογαριθμική συνάρτηση** με βάση a).

Εντελώς ανάλογα αποδεικνύεται ότι: αν $0 < a < 1$ τότε η f_a είναι επί του $(0, +\infty)$. Ορίζεται λοιπόν και πάλι η $\log_a = f_a^{-1}$ στο $(0, +\infty)$.

Συμβολισμός. Συμφωνούμε να γράφουμε exp για την f_e (την εκθετική συνάρτηση με βάση τον e) και ln για την $\log_e$ (την λογαριθμική συνάρτηση με βάση τον e). Παρατηρήστε ότι: για κάθε $a > 0$,

(i) $a^x = \exp(x \log a) = e^{x \log a}$.

(ii) $\log_a(x) = \frac{\ln x}{\ln a}$, αν $a \neq 1$.

Χρησιμοποιώντας την βασική ιδιότητα $a^{x+y} = a^x a^y$ της εκθετικής συνάρτησης, ελέγξτε ότι: αν $a \neq 1$ και $x, y > 0$, τότε

$$\log_a(xy) = \log_a(x) + \log_a(y).$$

Η μονοτονία και η συμπεριφορά των συναρτήσεων $x \mapsto a^x$ και $x \mapsto \log_a(x)$ στα «άκρα» του πεδίου ορισμού τους περιγράφονται από την επόμενη Πρόταση (η απόδειξή της είναι μια απλή άσκηση).

Πρόταση 4.6.3 (μονοτονία και συμπεριφορά στα άκρα).

(i) *Αν $0 < a < 1$, τότε η a^x είναι γνησίως φθίνουσα και*

$$\lim_{x \to -\infty} a^x = +\infty \qquad \text{και} \qquad \lim_{x \to +\infty} a^x = 0.$$

(ii) *Αν $a > 1$, τότε η a^x είναι γνησίως αύξουσα και*

$$\lim_{x \to -\infty} a^x = 0 \qquad \text{και} \qquad \lim_{x \to +\infty} a^x = +\infty.$$

(iii) *Αν $0 < a < 1$, τότε η $\log_a(x)$ είναι γνησίως φθίνουσα και*

$$\lim_{x\to 0^+} \log_a(x) = +\infty \qquad \textit{και} \qquad \lim_{x\to +\infty} \log_a(x) = -\infty.$$

(iv) *Αν $a > 1$, τότε η $\log_a(x)$ είναι γνησίως αύξουσα και*

$$\lim_{x\to 0^+} \log_a(x) = -\infty \qquad \textit{και} \qquad \lim_{x\to +\infty} \log_a(x) = +\infty.$$

4.7 Ασκήσεις

Α. Ερωτήσεις κατανόησης

Εξετάστε αν οι παρακάτω προτάσεις είναι αληθείς ή ψευδείς (αιτιολογήστε πλήρως την απάντησή σας).

1. Αν η $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής στο x_0 και $f(x_0) = 1$, τότε υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: για κάθε $x \in (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ ισχύει $f(x) > \frac{4}{5}$.

2. Η $f : \mathbb{N} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \frac{1}{x}$ είναι συνεχής.

3. Η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από τις: $f(x) = 0$ αν $x \in \mathbb{N}$ και $f(x) = 1$ αν $x \notin \mathbb{N}$, είναι συνεχής στο x_0 αν και μόνο αν $x_0 \notin \mathbb{N}$.

4. Υπάρχει $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που είναι ασυνεχής στα σημεία $0, 1, \frac{1}{2}, \ldots, \frac{1}{n}, \ldots$ και συνεχής σε όλα τα άλλα σημεία.

5. Υπάρχει $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που είναι ασυνεχής στα σημεία $1, \frac{1}{2}, \ldots, \frac{1}{n}, \ldots$ και συνεχής σε όλα τα άλλα σημεία.

6. Υπάρχει συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ που είναι συνεχής στο 0 και ασυνεχής σε όλα τα άλλα σημεία.

7. Αν η $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής σε κάθε άρρητο x, τότε είναι συνεχής σε κάθε x.

8. Αν η f είναι συνεχής στο (a, b) και $f(q) = 0$ για κάθε ρητό $q \in (a, b)$, τότε $f(x) = 0$ για κάθε $x \in (a, b)$.

9. Αν $f\left(\frac{1}{n}\right) = (-1)^n$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$, τότε η f είναι ασυνεχής στο σημείο 0.

10. Αν η $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής και $f(0) = -f(1)$ τότε υπάρχει $x_0 \in [0, 1]$ ώστε $f(x_0) = 0$.

11. Αν η $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής, τότε η f παίρνει μέγιστη και ελάχιστη τιμή στο (a, b).

12. Αν η f είναι συνεχής στο $[a, b]$ τότε η f είναι φραγμένη στο $[a, b]$.

13. Αν $\lim_{x\to 0} g(x) = 0$ τότε $\lim_{x\to 0} g(x)\sin\frac{1}{x} = 0$.

Ασκήσεις: συνέχεια συναρτήσεων – Ομάδα Α′

1. Έστω $f : X \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in X$. Αν η f είναι συνεχής στο x_0 και $f(x_0) \neq 0$, δείξτε ότι:

(α) αν $f(x_0) > 0$, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $|x - x_0| < \delta$ και $x \in X$ τότε $f(x) > \frac{f(x_0)}{2} > 0$.

(β) αν $f(x_0) < 0$, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε: αν $|x - x_0| < \delta$ και $x \in X$ τότε $f(x) < \frac{f(x_0)}{2} < 0$.

2. Έστω $f : X \to \mathbb{R}$ συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι υπάρχει $M \geq 0$ ώστε $|f(x) - f(y)| \leq M \cdot |x - y|$, για κάθε $x \in X$ και $y \in X$. Δείξτε ότι η f είναι συνεχής.

3. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνάρτηση με $|f(x)| \leq |x|$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

(α) Δείξτε ότι η f είναι συνεχής στο 0.

(β) Δώστε παράδειγμα μιας τέτοιας f που να είναι ασυνεχής σε κάθε $x \neq 0$.

4. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ και $g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $g(0) = 0$ και $|f(x)| \leq |g(x)|$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι η f είναι συνεχής στο 0.

5. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση και έστω $a_1 \in \mathbb{R}$. Ορίζουμε $a_{n+1} = f(a_n)$ για $n = 1, 2, \ldots$. Αν $a_n \to a \in \mathbb{R}$ τότε $f(a) = a$.

6. Δείξτε ότι η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \begin{cases} x & \text{αν } x \in \mathbb{Q} \\ x^3 & \text{αν } x \notin \mathbb{Q} \end{cases}$ είναι συνεχής μόνο στα σημεία $-1, 0, 1$.

7. Έστω $f, g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχείς συναρτήσεις. Δείξτε ότι:

(α) Αν $f(x) = 0$ για κάθε $x \in \mathbb{Q}$, τότε $f(y) = 0$ για κάθε $y \in \mathbb{R}$.

(β) Αν $f(x) = g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{Q}$, τότε $f(y) = g(y)$ για κάθε $y \in \mathbb{R}$.

(γ) Αν $f(x) \leq g(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{Q}$, τότε $f(y) \leq g(y)$ για κάθε $y \in \mathbb{R}$.

8. Έστω $f : [a, b] \to [a, b]$ συνεχής συνάρτηση. Να δειχθεί ότι υπάρχει $x \in [a, b]$ με $f(x) = x$.

9. Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με την εξής ιδιότητα: για κάθε $x \in [a, b]$ ισχύει $|f(x)| = 1$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή.

10. Έστω $f, g : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχείς συναρτήσεις που ικανοποιούν την $f^2(x) = g^2(x)$ για κάθε $x \in [a, b]$. Υποθέτουμε επίσης ότι $f(x) \neq 0$ για κάθε $x \in [a, b]$. Δείξτε ότι $g \equiv f$ ή $g \equiv -f$ στο $[a, b]$.

11. Έστω $f : [0, 1] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με την ιδιότητα $f(x) \in \mathbb{Q}$ για κάθε $x \in [0, 1]$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή συνάρτηση.

12. Έστω $f : (0,1) \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με την εξής ιδιότητα: $f(x) = x^2$ για κάθε ρητό $x \in (0,1)$. Να βρεθεί το $f\Big(\frac{\sqrt{2}}{2}\Big)$. Αιτιολογήστε πλήρως την απάντησή σας.

13. Έστω $f : [0,2] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $f(0) = f(2)$. Δείξτε ότι υπάρχει $x \in [0,1]$ με $f(x+1) = f(x)$.

14. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής στο $[0,1]$ και $f(0) = f(1)$. Έστω $n \in \mathbb{N}$. Δείξτε ότι υπάρχει $x \in \Big[0, 1 - \frac{1}{n}\Big]$ ώστε $f(x) = f\Big(x + \frac{1}{n}\Big)$.

15. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση και $x_1, x_2 \in [a,b]$. Δείξτε ότι για κάθε $t \in [0,1]$ υπάρχει $y_t \in [a,b]$ ώστε
$$f(y_t) = tf(x_1) + (1-t)f(x_2).$$

16. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση, και $x_1, x_2, \ldots, x_n \in [a,b]$. Δείξτε ότι υπάρχει $y \in [a,b]$ ώστε
$$f(y) = \frac{f(x_1) + f(x_2) + \cdots + f(x_n)}{n}.$$

17. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $f(x) > 0$ για κάθε $x \in [a,b]$. Δείξτε ότι υπάρχει $\xi > 0$ ώστε $f(x) \geq \xi$ για κάθε $x \in [a,b]$.

Ισχύει το συμπέρασμα αν αντικαταστήσουμε το διάστημα $[a,b]$ με το διάστημα $(a,b]$;

18. Έστω $f, g : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχείς συναρτήσεις που ικανοποιούν την $f(x) > g(x)$ για κάθε $x \in [a,b]$. Δείξτε ότι υπάρχει $\rho > 0$ ώστε $f(x) > g(x) + \rho$ για κάθε $x \in [a,b]$.

19. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής σε κάθε σημείο του $[a,b]$. Υποθέτουμε ότι για κάθε $x \in [a,b]$ υπάρχει $y \in [a,b]$ ώστε $|f(y)| \leq \frac{1}{2}|f(x)|$. Δείξτε ότι υπάρχει $x_0 \in [a,b]$ ώστε $f(x_0) = 0$.

20. Έστω $f, g : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχείς συναρτήσεις με $f(x) < g(x)$ για κάθε $x \in [a,b]$. Δείξτε ότι $\max(f) < \max(g)$.

21. Έστω $f, g : [a,b] \to [c,d]$ συνεχείς και επί συναρτήσεις. Δείξτε ότι υπάρχει $\xi \in [a,b]$ ώστε $f(\xi) = g(\xi)$.

22. Έστω $\alpha, \beta, \gamma > 0$ και $\lambda < \mu < \nu$. Δείξτε ότι η εξίσωση
$$\frac{\alpha}{x-\lambda} + \frac{\beta}{x-\mu} + \frac{\gamma}{x-\nu} = 0$$
έχει τουλάχιστον μία ρίζα σε καθένα από τα διαστήματα (λ, μ) και (μ, ν).

Ασκήσεις: όρια συναρτήσεων – Ομάδα Α΄

23. Χρησιμοποιώντας τον ορισμό του ορίου, δείξτε ότι
$$\lim_{x\to 0} \frac{\sqrt{1+x} - \sqrt{1-x}}{x} = 1 \quad \text{και} \quad \lim_{x\to+\infty} \sqrt{x}\left(\sqrt{x+a} - \sqrt{x}\right) = \frac{a}{2}, \quad a \in \mathbb{R}.$$

24. Εξετάστε αν υπάρχουν τα παρακάτω όρια και, αν ναι, υπολογίστε τα.

(α) $\lim\limits_{x\to 2}\frac{x^3-8}{x-2}$, (β) $\lim\limits_{x\to x_0}[x]$, (γ) $\lim\limits_{x\to x_0}(x-[x])$.

25. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\begin{cases} x & \text{αν } x \text{ ρητός} \\ -x & \text{αν } x \text{ άρρητος}\end{cases}$. Δείξτε ότι $\lim\limits_{x\to 0}f(x)=0$ και ότι αν $x_0\neq 0$ τότε δεν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to x_0}f(x)$.

26. Εξετάστε αν είναι συνεχείς οι ακόλουθες συναρτήσεις:

(α) $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\begin{cases} \frac{\sin x}{x} & \text{αν } x\neq 0 \\ 0 & \text{αν } x=0\end{cases}$

(β) $f_k:[-1,0]\to\mathbb{R}$ με $f_k(x)=\begin{cases} x^k\sin\frac{1}{x} & \text{αν } x\neq 0 \\ 0 & \text{αν } x=0\end{cases}$ $(k=0,1,2,\ldots)$

(γ) $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\begin{cases} \frac{1}{x}\sin\frac{1}{x^2} & \text{αν } x\neq 0 \\ 0 & \text{αν } x=0\end{cases}$

27. Δείξτε ότι αν $a,b>0$ τότε

$$\lim_{x\to 0^+}\frac{x}{a}\left[\frac{b}{x}\right]=\frac{b}{a}\quad\text{και}\quad\lim_{x\to 0^+}\frac{b}{x}\left[\frac{x}{a}\right]=0.$$

Τι γίνεται όταν $x\to 0^-$;

28. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=1$ αν $x\in\left\{\frac{1}{n}:n\in\mathbb{N}\right\}$ και 0 αλλιώς. Εξετάστε αν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to 0}f(x)$.

29. Έστω $f,g:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις. Υποθέτουμε ότι υπάρχουν τα $\lim\limits_{x\to x_0}f(x)$, $\lim\limits_{x\to x_0}g(x)$.

(α) Δείξτε ότι αν $f(x)\leq g(x)$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$, τότε $\lim\limits_{x\to x_0}f(x)\leq\lim\limits_{x\to x_0}g(x)$.

(β) Δώστε ένα παράδειγμα όπου $f(x)<g(x)$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$ ενώ $\lim\limits_{x\to x_0}f(x)=\lim\limits_{x\to x_0}g(x)$.

30. Έστω $X\subset\mathbb{R}$, $f,g:X\to\mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις και έστω $x_0\in\mathbb{R}$ ένα σημείο συσσώρευσης του X. Υποθέτουμε ότι υπάρχει $\delta>0$ ώστε η f να είναι φραγμένη στο $(x_0-\delta,x_0+\delta)\cap X$ και ότι $\lim\limits_{x\to x_0}g(x)=0$. Δείξτε ότι $\lim\limits_{x\to x_0}f(x)g(x)=0$.

31. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ περιοδική συνάρτηση με περίοδο $T>0$. Υποθέτουμε ότι υπάρχει το $\lim\limits_{x\to+\infty}f(x)=b\in\mathbb{R}$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή.

32. Έστω $P(x)=a_mx^m+\cdots+a_1x+a_0$ πολυώνυμο με την ιδιότητα $a_0a_m<0$. Δείξτε ότι η εξίσωση $P(x)=0$ έχει θετική πραγματική ρίζα.

33. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ συνεχής και φθίνουσα συνάρτηση. Δείξτε ότι η f έχει μοναδικό σταθερό σημείο: υπάρχει ακριβώς ένας πραγματικός αριθμός x_0 για τον οποίο

$$f(x_0)=x_0.$$

34. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $f(x) > 0$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$ και

$$\lim_{x\to-\infty} f(x) = \lim_{x\to+\infty} f(x) = 0.$$

Δείξτε ότι η f παίρνει μέγιστη τιμή: υπάρχει $y \in \mathbb{R}$ ώστε $f(y) \geq f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

35. (α) Έστω $g : [0, +\infty) \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Αν $g(x) \neq 0$ για κάθε $x \geq 0$ δείξτε ότι η g διατηρεί πρόσημο: ή $g(x) > 0$ για κάθε $x \geq 0$ ή $g(x) < 0$ για κάθε $x \geq 0$.

(β) Έστω $f : [0, +\infty) \to [0, +\infty)$ συνεχής συνάρτηση. Αν $f(x) \neq x$ για κάθε $x \geq 0$, δείξτε ότι $\lim\limits_{x\to+\infty} f(x) = +\infty$.

36. Υποθέτουμε ότι η $f : [a, +\infty) \to \mathbb{R}$ είναι συνεχής και ότι

$$\lim_{x\to+\infty} f(x) = +\infty.$$

Δείξτε ότι η f παίρνει ελάχιστη τιμή, δηλαδή ότι υπάρχει $x_0 \in [a, +\infty)$ με $f(x) \geq f(x_0)$ για κάθε $x \in [a, +\infty)$.

37. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Αν $\lim\limits_{x\to-\infty} f(x) = \alpha$ και $\lim\limits_{x\to+\infty} f(x) = \alpha$, τότε η f παίρνει μέγιστη ή ελάχιστη τιμή.

38. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $\lim\limits_{x\to-\infty} f(x) = -\infty$ και $\lim\limits_{x\to+\infty} f(x) = +\infty$. Δείξτε ότι $f(\mathbb{R}) = \mathbb{R}$.

39. Έστω $f : (\alpha, \beta) \to \mathbb{R}$ συνάρτηση γνησίως αύξουσα και συνεχής. Δείξτε ότι

$$f((\alpha, \beta)) = (\lim_{x\to\alpha^+} f(x), \lim_{x\to\beta^-} f(x)).$$

Ασκήσεις: συνέχεια και όρια συναρτήσεων – Ομάδα Β′

40. Αν $\alpha \in \mathbb{R}$, η συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \alpha x$ προφανώς ικανοποιεί την $f(x + y) = f(x) + f(y)$ για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$.

Αντίστροφα, δείξτε ότι αν $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι μια *συνεχής* συνάρτηση με $f(1) = \alpha$, η οποία ικανοποιεί την $f(x + y) = f(x) + f(y)$ για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$, τότε:

(α) $f(n) = n\alpha$ για κάθε $n \in \mathbb{N}$.

(β) $f(\frac{1}{m}) = \frac{\alpha}{m}$ για κάθε $m = 1, 2, \ldots$.

(γ) $f(x) = \alpha x$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

41. Μελετήστε ως προς τη συνέχεια τη συνάρτηση $f : [0,1] \to \mathbb{R}$ με

$$f(x) = \begin{cases} 0 & , x \notin \mathbb{Q} \text{ ή } x = 0 \\ \frac{1}{q} & , x = \frac{p}{q},\ p, q \in \mathbb{N},\ \text{ΜΚΔ}(p,q) = 1. \end{cases}$$

42. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής στο 0 και ότι $f(x/2) = f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή.

43. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $f(\frac{m}{2^n}) = 0$ για κάθε $m \in \mathbb{Z}$ και $n \in \mathbb{N}$. Δείξτε ότι $f(x) = 0$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

44. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με την ιδιότητα $f(x) = f\Big(x + \frac{1}{n}\Big)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$ και κάθε $n \in \mathbb{N}$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή.

45. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Ορίζουμε $A = \{x \in [a,b] : f(x) = 0\}$. Αν $A \neq \emptyset$, δείξτε ότι $\sup A \in A$ και $\inf A \in A$.

46. Έστω $a \in [0,\pi]$. Ορίζουμε ακολουθία με $a_1 = a$ και $a_{n+1} = \sin(a_n)$. Δείξτε ότι $a_n \to 0$.

47. Έστω $f : [0,1] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι υπάρχουν $x_n \in [0,1]$ ώστε $f(x_n) \to 0$. Τότε, υπάρχει $x_0 \in [0,1]$ ώστε $f(x_0) = 0$.

48. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής περιοδική συνάρτηση με περίοδο $T > 0$: δηλαδή, $f(x+T) = f(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι υπάρχει $x \in \mathbb{R}$ ώστε $f(x) = f(x+\sqrt{2})$.

49. Έστω $f : [0,+\infty) \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι υπάρχουν $a < b$ και ακολουθίες (x_n), (y_n) στο $[0,+\infty)$ με $x_n \to +\infty$, $y_n \to +\infty$ και $f(x_n) \to a$, $f(y_n) \to b$. Δείξτε ότι: για κάθε $c \in (a,b)$ υπάρχει ακολουθία (z_n) στο $[0,+\infty)$ με $z_n \to +\infty$ και $f(z_n) \to c$.

50. Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ και $x_0 \in (a,b)$. Δείξτε ότι η f είναι συνεχής στο x_0 αν και μόνο αν για κάθε *μονότονη* ακολουθία (x_n) σημείων του (a,b) με $x_n \to x_0$ ισχύει $f(x_n) \to f(x_0)$.

51. (α) Έστω $f : (a,+\infty) \to \mathbb{R}$. Αν $\lim\limits_{n\to\infty} f(a+t_n) = L$ για κάθε γνησίως φθίνουσα ακολουθία (t_n) με $t_n \to 0$, τότε $\lim\limits_{x\to a^+} f(x) = L$.

(β) Σωστό ή λάθος; Έστω $f : (a,+\infty) \to \mathbb{R}$. Αν $\lim\limits_{n\to\infty} f\left(a+\frac{1}{n}\right) = L$ τότε $\lim\limits_{x\to a^+} f(x) = L$.

52. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ γνησίως αύξουσα συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής σε κάποιο $x_0 \in (a,b)$. Δείξτε ότι το $f(x_0)$ είναι σημείο συσσώρευσης του $f([a,b])$.

53. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με την ιδιότητα $|f(x) - f(y)| \geq |x-y|$ για κάθε $x, y \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι η f είναι επί.

54. Έστω $f, g : [0,1] \to [0,1]$ συνεχείς συναρτήσεις. Υποθέτουμε ότι η f είναι αύξουσα και $g \circ f = f \circ g$. Δείξτε ότι οι f και g έχουν κοινό σταθερό σημείο: υπάρχει $y \in [0,1]$ ώστε $f(y) = y$ και $g(y) = y$. [*Υπόδειξη:* Ξέρουμε ότι υπάρχει $x_1 \in [0,1]$ με $g(x_1) = x_1$. Αν ισχύει και η $f(x_1) = x_1$, έχουμε τελειώσει. Αν όχι, θεωρήστε την ακολουθία $x_{n+1} = f(x_n)$, δείξτε ότι είναι μονότονη και ότι όλοι οι όροι της είναι σταθερά σημεία της g. Το όριό της θα είναι κοινό σταθερό σημείο των f και g (γιατί;).]

55. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ με την εξής ιδιότητα: για κάθε $x_0 \in [a,b]$ υπάρχει το $\lim_{x \to x_0} f(x)$. Τότε, η f είναι φραγμένη.

Για τις επόμενες δύο ασκήσεις δίνουμε τον εξής ορισμό: Έστω $f : X \to \mathbb{R}$. Λέμε ότι η f έχει τοπικό μέγιστο (αντίστοιχα, τοπικό ελάχιστο) στο $x_0 \in X$ αν υπάρχει $\delta > 0$ ώστε για κάθε $x \in X \cap (x_0 - \delta, x_0 + \delta)$ ισχύει η ανισότητα $f(x) \leq f(x_0)$ (αντίστοιχα, $f(x_0) \leq f(x)$).

56. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής. Υποθέτουμε ότι η f δεν έχει τοπικό μέγιστο ή ελάχιστο σε κανένα σημείο του (a,b). Δείξτε ότι η f είναι μονότονη στο (a,b).

57. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Αν η f έχει τοπικό μέγιστο σε δύο διαφορετικά σημεία x_1, x_2 του $[a,b]$, τότε υπάρχει x_3 ανάμεσα στα x_1, x_2 στο οποίο η f έχει τοπικό ελάχιστο.

Κεφάλαιο 5

Παράγωγος

5.1 Ορισμός της παραγώγου

Ορισμός 5.1.1. Έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ μια συνάρτηση και έστω $x_0 \in (a, b)$. Λέμε ότι η f είναι **παραγωγίσιμη** στο x_0 αν υπάρχει το όριο

$$f'(x_0) := \lim_{x \to x_0} \frac{f(x) - f(x_0)}{x - x_0}.$$

Το όριο $f'(x_0)$ (αν υπάρχει) λέγεται **παράγωγος** της f στο x_0. Θέτοντας $h = x - x_0$ βλέπουμε ότι, ισοδύναμα,

$$f'(x_0) = \lim_{h \to 0} \frac{f(x_0 + h) - f(x_0)}{h}$$

αν το τελευταίο όριο υπάρχει.

Σημείωση. Αν $f : I \to \mathbb{R}$ όπου I διάστημα και αν το $x_0 \in I$ είναι αριστερό ή δεξιό άκρο του I, τότε ορίζουμε την παράγωγο $f'(x_0)$ (αν υπάρχει) μέσω του πλευρικού ορίου $\lim_{x \to x_0^+} \frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}$ ή $\lim_{x \to x_0^-} \frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}$ αντίστοιχα.

Παραδείγματα 5.1.2. (α) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = c$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Η f είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$ και $f'(x_0) = 0$. Πράγματι,

$$\frac{f(x_0 + h) - f(x_0)}{h} = \frac{c - c}{h} = 0 \to 0$$

καθώς το $h \to 0$.

(β) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Η f είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$ και $f'(x_0) = 1$. Πράγματι,

$$\frac{f(x_0 + h) - f(x_0)}{h} = \frac{x_0 + h - x_0}{h} = \frac{h}{h} = 1 \to 1$$

καθώς το $h \to 0$.

(γ) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = |x|$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Η f δεν είναι παραγωγίσιμη στο 0 (και είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \neq 0$). Πράγματι,

$$\lim_{h\to 0^+} \frac{f(h)-f(0)}{h} = \lim_{h\to 0^+} \frac{|h|}{h} = \lim_{h\to 0^+} \frac{h}{h} = \lim_{h\to 0^+} 1 = 1,$$

ενώ

$$\lim_{h\to 0^-} \frac{f(h)-f(0)}{h} = \lim_{h\to 0^-} \frac{|h|}{h} = \lim_{h\to 0^-} \frac{-h}{h} = \lim_{h\to 0^-} (-1) = -1.$$

Αφού τα δύο πλευρικά όρια είναι διαφορετικά, το $\lim_{h\to 0} \frac{f(h)-f(0)}{h}$ δεν υπάρχει.

(δ) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x^2$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Η f είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$ και $f'(x_0) = 2x_0$. Πράγματι,

$$\frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h} = \frac{(x_0+h)^2 - x_0^2}{h} = \frac{2x_0h+h^2}{h} = 2x_0 + h \to 2x_0$$

καθώς το $h \to 0$.

(ε) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \sin x$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Η f είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$ και $f'(x_0) = \cos x_0$. Πράγματι,

$$\frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h} = \frac{\sin(x_0+h)-\sin x_0}{h} = \frac{1}{h}\cdot 2\sin\frac{h}{2}\cos\left(x_0+\frac{h}{2}\right) \to \cos x_0$$

καθώς το $h \to 0$, αφού $\lim_{h\to 0} \frac{\sin(h/2)}{h/2} = 1$ και $\lim_{h\to 0} \cos(x_0+h/2) = \cos x_0$. Με ανάλογο τρόπο μπορούμε να δείξουμε ότι η $g : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $g(x) = \cos x$ είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$ και $g'(x_0) = -\sin x_0$.

(στ) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \begin{cases} x^2 & \text{αν } x \in \mathbb{Q} \\ 0 & \text{αν } x \notin \mathbb{Q} \end{cases}$. Η f είναι παραγωγίσιμη στο 0: παρατηρούμε ότι

$$\frac{f(h)-f(0)}{h} = \begin{cases} h & \text{αν } h \in \mathbb{Q} \\ 0 & \text{αν } h \notin \mathbb{Q} \end{cases}$$

Έπεται ότι $\lim_{h\to 0} \frac{f(h)-f(0)}{h} = 0$. Δηλαδή, $f'(0) = 0$. Παρατηρήστε ότι η f είναι ασυνεχής σε κάθε $x_0 \neq 0$ (και είναι συνεχής στο 0).

(ζ) Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = \begin{cases} x^3 & \text{αν } x \geq 0 \\ x^2 & \text{αν } x < 0 \end{cases}$. Η f είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0 \in \mathbb{R}$. Για το σημείο 0, θεωρούμε το

$$\frac{f(h)-f(0)}{h} = \begin{cases} h^2 & \text{αν } h > 0 \\ h & \text{αν } h < 0 \end{cases}$$

Έπεται ότι το όριο $\lim_{h\to 0} \frac{f(h)-f(0)}{h}$ υπάρχει και είναι ίσο με 0. Δηλαδή, $f'(0) = 0$. Εύκολα ελέγχουμε ότι $f'(x_0) = 3x_0^2$ αν $x_0 > 0$ και $f'(x_0) = 2x_0$ αν $x_0 < 0$.

Θεώρημα 5.1.3. *Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ και έστω $x_0\in(a,b)$. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0, τότε η f είναι συνεχής στο x_0.*

Απόδειξη. Για $x\neq x_0$ γράφουμε

$$f(x)-f(x_0)=\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}\cdot(x-x_0).$$

Αφού

$$\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}=f'(x_0)\quad\text{και}\quad\lim_{x\to x_0}(x-x_0)=0,$$

συμπεραίνουμε ότι $\lim_{x\to x_0}(f(x)-f(x_0))=0$, και συνεπώς, $\lim_{x\to x_0}f(x)=f(x_0)$. Αυτό αποδεικνύει ότι η f είναι συνεχής στο x_0. □

Παρατήρηση 5.1.4. Το αντίστροφο δεν ισχύει: αν η f είναι συνεχής στο x_0, τότε δεν είναι απαραίτητα παραγωγίσιμη στο x_0. Για παράδειγμα, η $f(x)=|x|$ είναι συνεχής στο 0 αλλά δεν είναι παραγωγίσιμη στο 0.

5.2 Κανόνες παραγώγισης

Χρησιμοποιώντας τις αντίστοιχες ιδιότητες των ορίων, μπορούμε να αποδείξουμε τους βασικούς «κανόνες παραγώγισης» σε σχέση με τις άλγεβρικές πράξεις μεταξύ συναρτήσεων.

Θεώρημα 5.2.1. *Έστω $f,g:(a,b)\to\mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις και έστω $x_0\in(a,b)$. Υποθέτουμε ότι οι f,g είναι παραγωγίσιμες στο x_0. Τότε:*

(α) *Η $f+g$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και $(f+g)'(x_0)=f'(x_0)+g'(x_0)$.*

(β) *Για κάθε $t\in\mathbb{R}$, η $t\cdot f$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και $(t\cdot f)'(x_0)=t\cdot f'(x_0)$.*

(γ) *Η $f\cdot g$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και $(f\cdot g)'(x_0)=f'(x_0)g(x_0)+f(x_0)g'(x_0)$.*

(δ) *Αν $g(x)\neq 0$ για κάθε $x\in(a,b)$, τότε η $\frac{f}{g}$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και*

$$\left(\frac{f}{g}\right)'(x_0)=\frac{f'(x_0)g(x_0)-f(x_0)g'(x_0)}{(g(x_0))^2}.$$

Απόδειξη. Ας δούμε για παράδειγμα την απόδειξη του (γ): γράφουμε

$$\begin{aligned}\frac{(f\cdot g)(x_0+h)-(f\cdot g)(x_0)}{h} &= f(x_0+h)\frac{g(x_0+h)-g(x_0)}{h}\\ &\quad+g(x_0)\frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h}\end{aligned}$$

για $h\neq 0$ (κοντά στο 0).

Έχουμε $\lim_{h\to 0}\frac{g(x_0+h)-g(x_0)}{h} = g'(x_0)$ και $\lim_{h\to 0}\frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h} = f'(x_0)$. Επίσης, η f είναι παραγωγίσιμη, άρα και συνεχής, στο x_0. Συνεπώς, $\lim_{h\to 0} f(x_0+h) = f(x_0)$. Αφήνοντας το $h\to 0$, και χρησιμοποιώντας τις βασικές ιδιότητες των ορίων, παίρνουμε το ζητούμενο.

Για το (δ) αρκεί να δείξουμε ότι η $1/g$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και έχει παράγωγο ίση με $-\frac{g'(x_0)}{g(x_0)^2}$ (και να εφαρμόσουμε το (γ)). Παρατηρήστε ότι

$$\begin{aligned}\lim_{h\to 0}\frac{1}{h}\left(\frac{1}{g(x_0+h)}-\frac{1}{g(x_0)}\right) &= \lim_{h\to 0}\left(\frac{g(x_0)-g(x_0+h)}{h}\cdot\frac{1}{g(x_0+h)g(x_0)}\right)\\ &= -g'(x_0)\cdot\frac{1}{g(x_0)^2},\end{aligned}$$

όπου χρησιμοποιήσαμε το γεγονός ότι $\lim_{h\to 0} g(x_0+h) = g(x_0)$, που ισχύει λογω της συνέχειας της g στο x_0. □

Άμεσες συνέπειες του προηγούμενου θεωρήματος είναι οι εξής:

(i) Κάθε πολυωνυμική συνάρτηση είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0\in\mathbb{R}$. Πιο συγκεκριμένα, αν $p(x) = a_m x^m + a_{m-1}x^{m-1}+\cdots+a_1x+a_0$, τότε

$$p'(x) = ma_m x^{m-1} + (m-1)a_{m-1}x^{m-2}+\cdots+a_1.$$

(ii) Κάθε ρητή συνάρτηση είναι παραγωγίσιμη σε κάθε σημείο του πεδίου ορισμού της.

5.2α΄ Κανόνας της αλυσίδας

Πρόταση 5.2.2 (παρατήρηση του Καραθεοδωρή). *Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ και έστω $x_0\in(a,b)$. Η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0 αν και μόνον αν υπάρχει συνάρτηση $\phi:(a,b)\to\mathbb{R}$ που είναι συνεχής στο x_0 και ικανοποιεί την $\phi(x)=\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}$ για κάθε $x\in(a,b)\setminus\{x_0\}$. Τότε, $f'(x_0)=\phi(x_0)$.*

Απόδειξη. Υποθέτουμε πρώτα ότι η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0. Ορίζουμε $\phi:(a,b)\to\mathbb{R}$ ως εξής:

$$\phi(x) = \begin{cases}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0} & \text{αν } x\neq x_0\\ f'(x_0) & \text{αν } x = x_0\end{cases}$$

Η ϕ είναι συνεχής στο x_0: πράγματι,

$$\lim_{x\to x_0}\phi(x) = \lim_{x\to x_0}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0} = f'(x_0) = \phi(x_0).$$

Αντίστροφα, υποθέτουμε ότι υπάρχει $\phi:(a,b)\to\mathbb{R}$ όπως στην Πρόταση. Αφού η ϕ είναι συνεχής στο x_0, έχουμε $\lim_{x\to x_0}\phi(x)=\phi(x_0)$. Δηλαδή, υπάρχει το

$$\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0} = \lim_{x\to x_0}\phi(x) = \phi(x_0).$$

Από τον ορισμό της παραγώγου, η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και $f'(x_0)=\phi(x_0)$. □

Θεώρημα 5.2.3 (κανόνας της αλυσίδας). *Έστω $f:(a,b)\to(c,d)$ και $g:(c,d)\to\mathbb{R}$ δύο συναρτήσεις. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο $x_0\in(a,b)$ και η g είναι παραγωγίσιμη στο $f(x_0)$, τότε η $g\circ f$ είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και*

$$(g\circ f)'(x_0)=g'(f(x_0))\cdot f'(x_0).$$

Απόδειξη. Θέλουμε να δείξουμε ότι το όριο

$$\lim_{x\to x_0}\frac{g(f(x))-g(f(x_0)}{x-x_0}$$

υπάρχει και είναι ίσο με $g'(f(x_0))\cdot f'(x_0)$. Θέτουμε $y_0=f(x_0)\in(c,d)$ και θεωρούμε τη συνάρτηση

$$\psi:(c,d)\to\mathbb{R}\quad \text{όπου}\quad \psi(y)=\begin{cases}\frac{g(y)-g(y_0)}{y-y_0} & \text{αν}\ \ y\neq y_0\\ g'(y_0) & \text{αν}\ \ y=y_0\end{cases}$$

Η ψ είναι συνεχής στο y_0, διότι η g είναι παραγωγίσιμη στο y_0.

Έστω $x\in(a,b)\setminus\{x_0\}$. Αν $f(x)\neq f(x_0)$, τότε

$$\psi(f(x))=\frac{g(f(x))-g(f(x_0))}{f(x)-f(x_0)},$$

άρα έχουμε

$$(*)\qquad \frac{g(f(x))-g(f(x_0))}{x-x_0}=\psi(f(x))\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}.$$

Αν για το x ισχύει $f(x)=f(x_0)$ τότε η $(*)$ εξακολουθεί να ισχύει (τα δύο μέλη μηδενίζονται). Δηλαδή, η $(*)$ ισχύει για κάθε $x\in(a,b)\setminus\{x_0\}$.

Παρατηρούμε ότι το όριο $\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}$ υπάρχει και ισούται με $f'(x_0)$. Επίσης, η f είναι συνεχής στο x_0 και η ψ είναι συνεχής στο $y_0=f(x_0)$, άρα η σύνθεσή τους $\psi\circ f$ είναι συνεχής στο x_0. Συνεπώς, το όριο $\lim_{x\to x_0}\psi(f(x))$ υπάρχει και ισούται με $\psi(y_0)=g'(y_0)=g'(f(x_0))$. Επιστρέφοντας στην $(*)$ και παίρνοντας το όριο καθώς το $x\to x_0$, βλέπουμε ότι

$$\lim_{x\to x_0}\frac{g(f(x))-g(f(x_0))}{x-x_0}=\psi(f(x_0))\cdot f'(x_0)=g'(f(x_0))\cdot f'(x_0),$$

δηλαδή το ζητούμενο. □

5.2β΄ Παράγωγος αντίστροφης συνάρτησης.

Θεώρημα 5.2.4. *Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ μια $1-1$ και συνεχής συνάρτηση. Υποθέτουμε οτι η f είναι παραγωγίσιμη στο $x_0\in(a,b)$ και ότι $f'(x_0)\neq 0$. Τότε, η f^{-1} είναι παραγωγίσιμη στο $f(x_0)$ και*

$$(f^{-1})'(f(x_0))=\frac{1}{f'(x_0)}.$$

Απόδειξη. Από το Θεώρημα 4.6.1 γνωρίζουμε ότι η f είναι γνησίως μονότονη και χωρίς περιορισμό της γενικότητας μπορούμε να υποθέσουμε ότι η f είναι γνησίως αύξουσα. Η $f'(x_0)$ υπάρχει, δηλαδή

$$\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0}=f'(x_0).$$

Επιπλέον έχουμε υποθέσει οτι $f'(x_0)\neq 0$, άρα

$$\lim_{x\to x_0}\frac{x-x_0}{f(x)-f(x_0)}=\frac{1}{f'(x_0)}.$$

Έστω $\varepsilon>0$. Μπορούμε να βρούμε $\delta>0$ ώστε $[x_0-\delta,x_0+\delta]\subset(a,b)$ και αν $0<|x-x_0|<\delta$ τότε

$$(*)\qquad \left|\frac{x-x_0}{f(x)-f(x_0)}-\frac{1}{f'(x_0)}\right|<\varepsilon.$$

Θέτουμε

$$y_1=f\left(x_0-\delta\right)\quad \text{και}\quad y_2=f\left(x_0+\delta\right).$$

Τότε, το (y_1,y_2) είναι ένα ανοιχτό διάστημα που περιέχει το $f(x_0)$, άρα υπάρχει $\delta_1>0$ ώστε

$$(f(x_0)-\delta_1,f(x_0)+\delta_1)\subseteq(y_1,y_2)=\left(f\left(x_0-\delta\right),f\left(x_0+\delta\right)\right).$$

Έστω y που ικανοποιεί την $0<|y-f(x_0)|<\delta_1$. Τότε, $y=f(x)$ για κάποιο $x\in(a,b)$ με $0<|x-x_0|<\delta$. Άρα,

$$\frac{f^{-1}(y)-f^{-1}(f(x_0))}{y-f(x_0)}=\frac{x-x_0}{f(x)-f(x_0)},$$

οπότε η $(*)$ δίνει

$$\left|\frac{f^{-1}(y)-f^{-1}(f(x_0))}{y-f(x_0)}-\frac{1}{f'(x_0)}\right|<\varepsilon.$$

Αφου το $\varepsilon>0$ ήταν τυχόν, έπεται οτι

$$\lim_{y\to f(x_0)}\frac{f^{-1}(y)-f^{-1}(f(x_0))}{y-f(x_0)}=\frac{1}{f'(x_0)}.$$

Δηλαδή, η f^{-1} είναι παραγωγίσιμη στο $f(x_0)$ και $(f^{-1})'(f(x_0))=\frac{1}{f'(x_0)}$. □

Παρατήρηση 5.2.5. Αν $f'(x_0)=0$ τότε η $(f^{-1})'(y_0)$ δεν υπάρχει. Αλλιώς, από τον κανόνα της αλυσίδας η παράγωγος της σύνθεσης $f^{-1}\circ f$ στο x_0 θα υπήρχε, και θα είχαμε

$$(f^{-1}\circ f)'(x_0)=(f^{-1})'(f(x_0))\cdot f'(x_0)=0.$$

Όμως, $(f^{-1}\circ f)(x)=x$, άρα $(f^{-1}\circ f)'(x_0)=1$, οπότε οδηγούμαστε σε άτοπο.

5.2γ΄ Παράγωγοι ανώτερης τάξης

Ορισμός 5.2.6. Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμη σε κάθε $x\in(a,b)$. Η **παράγωγος συνάρτηση** της f είναι η συνάρτηση $f':(a,b)\to\mathbb{R}$ με $x\mapsto f'(x)$. Αν η συνάρτηση f' είναι παραγωγίσιμη στο (a,b), τότε η παράγωγος συνάρτηση της f' ορίζεται στο (a,b), λέγεται **δεύτερη παράγωγος** της f, και συμβολίζεται με f''.

Επαγωγικά, αν έχει οριστεί η n-οστή παράγωγος $f^{(n)}:(a,b)\to\mathbb{R}$ της f και είναι παραγωγίσιμη συνάρτηση στο (a,b), τότε η παράγωγος της $f^{(n)}$, ορίζεται στο (a,b), λέγεται **η** $(n+1)$**–τάξης παράγωγος** της f στο (a,b) και συμβολίζεται με $f^{(n+1)}$.

Μια συνάρτηση που έχει παράγωγο τάξης n λέγεται n φορές παραγωγίσιμη. Μια συνάρτηση $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ λέγεται **απεριόριστα παραγωγίσιμη** στο σημείο $x_0\in(a,b)$ αν η $f^{(n)}(x_0)$ υπάρχει για κάθε $n\in\mathbb{N}$.

Παράδειγμα 5.2.7. Κάθε πολυωνυμική συνάρτηση $p(x)=a_mx^m+\cdots+a_1x+a_0$ είναι απεριόριστα παραγωγίσιμη σε κάθε σημείο $x_0\in\mathbb{R}$. Οι συντελεστές του πολυωνύμου p «υπολογίζονται» από τις

$$a_k=\frac{p^{(k)}(0)}{k!},\qquad k=0,1,\dots,m.$$

Η απόδειξη γίνεται με διαδοχικές παραγωγίσεις και υπολογισμό της $p^{(k)}(0)$. Αν $k>m$, τότε η $p^{(k)}$ είναι μηδενίζεται σε κάθε $x_0\in\mathbb{R}$.

5.3 Παράγωγος εκθετικής και λογαριθμικής συνάρτησης

Σε αυτή τη σύντομη παράγραφο αποδεικνύουμε ότι η εκθετική συνάρτηση $\exp(x)=e^x$ είναι παραγωγίσιμη. Στη συνέχεια, χρησιμοποιώντας το γενικό μας αποτέλεσμα για την παράγωγο αντίστροφης συνάρτησης, βρίσκουμε την παράγωγο της λογαριθμικής συνάρτησης ln. Οι τύποι για τις παραγώγους των υπόλοιπων εκθετικών και λογαριθμικών συναρτήσεων προκύπτουν με απλή εφαρμογή του κανόνα της αλυσίδας.

Πρόταση 5.3.1. *Η εκθετική συνάρτηση* $\exp:\mathbb{R}\to(0,+\infty)$ *με* $\exp(x)=e^x$ *είναι παραγωγίσιμη και*

$$\exp'(x)=\exp(x)$$

για κάθε $x\in\mathbb{R}$.

Απόδειξη. Δείχνουμε πρώτα ότι

$$\lim_{t\to 0}\frac{e^t-1}{t}=1.$$

Ξεκινάμε από δύο ανισότητες που συναντήσαμε στις Ασκήσεις του Κεφαλαίου 1: αν $a\geq -1$ τότε $(1+a)^n\geq 1+na$ (ανισότητα Bernoulli) και αν $0\leq a<1/n$ τότε $(1+a)^n<\frac{1}{1-na}$ (δείξτε την με επαγωγή ως προς n). Έστω s ρητός αριθμός στο $(0,1)$. Μπορούμε να γράφουμε $a = p/q$, όπου $p < q$ φυσικοί αριθμοί. Γνωρίζουμε ότι $e > \left(1+\frac{1}{q}\right)^q$, οπότε χρησιμοποιώντας την πρώτη ανισότητα βλέπουμε ότι

$$e^s > \left(1+\frac{1}{q}\right)^{qs} = \left(1+\frac{1}{q}\right)^p \geq 1+\frac{p}{q} = 1+s.$$

Επίσης, αφού $1/q < 1/p$, από την δεύτερη ανισότητα βλέπουμε ότι

$$\left(1+\frac{1}{kq}\right)^{kp} < \frac{1}{1-p/q} = \frac{1}{1-s}$$

για κάθε $k \in \mathbb{N}$, άρα

$$e^s = \left[\lim_{k\to\infty}\left(1+\frac{1}{kq}\right)^{kq}\right]^{p/q} = \lim_{k\to\infty}\left(1+\frac{1}{kq}\right)^{kp} \leq \frac{1}{1-s}.$$

Με άλλα λόγια,

$$(*) \qquad 1+s \leq e^s \leq \frac{1}{1-s}$$

για κάθε $s \in (0,1)\cap\mathbb{Q}$. Έστω τώρα $t \in (0,1)$. Θεωρώντας ακολουθία (s_n) στο $(0,1)\cap\mathbb{Q}$ με $s_n \to t$, και χρησιμοποιώντας την αρχή της μεταφοράς για τις τρεις συναρτήσεις στην $(*)$, συμπεραίνουμε ότι

$$1+t \leq e^t \leq \frac{1}{1-t}$$

για κάθε $t \in (0,1)$. Ισοδύναμα, μπορούμε να γράψουμε

$$0 \leq \frac{e^t-1}{t} - 1 \leq \frac{t}{1-t},$$

και αφήνοντας το $t \to 0^+$ παίρνουμε

$$\lim_{t\to 0^+}\frac{e^t-1}{t} = 1.$$

Για το όριο καθώς $t \to 0^-$ θέτουμε $u = -t$ και έχουμε

$$\frac{e^t-1}{t} = \frac{e^{-u}-1}{-u} = e^{-u}\frac{e^u-1}{u} \to 1\cdot 1 = 1,$$

όπου χρησιμοποιήσαμε το προηγούμενο όριο και τη συνέχεια της εκθετικής συνάρτησης στο 0.

Έστω τώρα $x \in \mathbb{R}$: έχουμε

$$\frac{e^{x+t} - e^x}{t} = \frac{e^x e^t - e^x}{t} = e^x \frac{e^t - 1}{t} \to e^x \cdot 1 = e^x$$

καθώς το $t \to 0^+$, άρα η exp είναι παραγωγίσιμη στο x και $(\exp)'(x) = \exp(x)$. □

Στο προηγούμενο Κεφάλαιο είδαμε ότι η $\exp : \mathbb{R} \to (0, +\infty)$ είναι συνάρτηση γνησίως αύξουσα και επί. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε την αντίστροφή της, η οποία συμβολίζεται με ln. Δηλαδή, $\ln : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ και $\ln y = x$ αν και μόνο αν $e^x = y$.

Πρόταση 5.3.2. *Η λογαριθμική συνάρτηση* $\ln : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ *είναι παραγωγίσιμη και*

$$\ln'(y) = \frac{1}{y}$$

για κάθε $y > 0$.

Απόδειξη. Είδαμε ότι η exp είναι παραγωγίσιμη και $\exp'(x) = \exp(x) \neq 0$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$. Έπεται ότι η ln είναι παραγωγίσιμη στο $(0, +\infty)$ και

$$\ln'(y) = \frac{1}{\exp'(x)} = \frac{1}{\exp(x)},$$

όπου $\exp(x) = y$. Με άλλα λόγια, $\ln'(y) = \frac{1}{y}$ για κάθε $y \in (0, +\infty)$. □

5.4 Αντίστροφες τριγωνομετρικές συναρτήσεις

(α) Τόξο ημιτόνου

Η συνάρτηση $\sin : \mathbb{R} \to [-1, 1]$ είναι περιοδική, με ελάχιστη θετική περίοδο ίση με 2π. Ο περιορισμός της στο $[-\pi/2, \pi/2]$ είναι μια γνησίως αύξουσα συνάρτηση με σύνολο τιμών το $[-1, 1]$. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε την αντίστροφή της, η οποία λέγεται **τόξο ημιτόνου** και συμβολίζεται με arcsin.

Δηλαδή, $\arcsin : [-1, 1] \to [-\pi/2, \pi/2]$ και $\arcsin y = x$ αν και μόνο αν $x \in [-\pi/2, \pi/2]$ και $\sin x = y$.

Παρατηρώντας ότι η sin είναι παραγωγίσιμη στο $[-\pi/2, \pi/2]$ και $\sin'(x) = \cos x \neq 0$ αν $x \in (-\pi/2, \pi/2)$, συμπεραίνουμε ότι η arcsin είναι παραγωγίσιμη στο $(-1, 1)$ και

$$\arcsin'(y) = \frac{1}{\sin'(x)} = \frac{1}{\cos x},$$

όπου $x \in (-\pi/2, \pi/2)$ και $\sin x = y$. Χρησιμοποιώντας την $\sin^2 x + \cos^2 x = 1$ και το γεγονός ότι $\cos x > 0$, βλέπουμε ότι

$$\cos x = \sqrt{1 - \sin^2 x} = \sqrt{1 - y^2},$$

δηλαδή

$$\arcsin'(y) = \frac{1}{\sqrt{1-y^2}}, \qquad y \in (-1,1).$$

(β) Τόξο συνημιτόνου

Η συνάρτηση $\cos : \mathbb{R} \to [-1,1]$ είναι περιοδική, με ελάχιστη θετική περίοδο ίση με 2π. Ο περιορισμός της στο $[0,\pi]$ είναι μια γνησίως φθίνουσα συνάρτηση με σύνολο τιμών το $[-1,1]$. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε την αντίστροφή της, η οποία λέγεται **τόξο συνημιτόνου** και συμβολίζεται με arccos.

Δηλαδή, $\arccos : [-1,1] \to [0,\pi]$ και $\arccos y = x$ αν και μόνο αν $x \in [0,\pi]$ και $\cos x = y$.

Παρατηρώντας ότι η cos είναι παραγωγίσιμη στο $[0,\pi]$ και $\cos'(x) = -\sin x \neq 0$ αν $x \in (0,\pi)$, συμπεραίνουμε ότι η arccos είναι παραγωγίσιμη στο $(-1,1)$ και

$$\arccos'(y) = \frac{1}{\cos'(x)} = -\frac{1}{\sin x},$$

όπου $x \in (0,\pi)$ και $\cos x = y$. Χρησιμοποιώντας την $\sin^2 x + \cos^2 x = 1$ και το γεγονός ότι $\sin x > 0$, βλέπουμε ότι

$$\sin x = \sqrt{1-\cos^2 x} = \sqrt{1-y^2},$$

δηλαδή

$$\arccos'(y) = -\frac{1}{\sqrt{1-y^2}}, \qquad y \in (-1,1).$$

(γ) Τόξο εφαπτομένης

Η συνάρτηση $\tan : (-\pi/2,\pi/2) \to \mathbb{R}$ είναι γνησίως αύξουσα και επί. Μπορούμε λοιπόν να ορίσουμε την αντίστροφή της, η οποία λέγεται **τόξο εφαπτομένης** και συμβολίζεται με arctan.

Δηλαδή, $\arctan : \mathbb{R} \to (-\pi/2,\pi/2)$ και $\arctan y = x$ αν και μόνο αν $x \in (-\pi/2,\pi/2)$ και $\tan x = y$.

Παρατηρώντας ότι η tan είναι παραγωγίσιμη στο $(-\pi/2,\pi/2)$ και $\tan'(x) = 1/\cos^2 x = 1+\tan^2 x \neq 0$ αν $x \in (-\pi/2,\pi/2)$, συμπεραίνουμε ότι η arctan είναι παραγωγίσιμη στο $\mathbb{R}$ και

$$\arctan'(y) = \frac{1}{\tan'(x)} = \frac{1}{1+\tan^2 x},$$

όπου $\tan x = y$. Έπεται ότι

$$\arctan'(y) = \frac{1}{1+y^2}, \qquad y \in \mathbb{R}.$$

5.5 Κρίσιμα σημεία

Σκοπός μας στις επόμενες Παραγράφους είναι να αποδείξουμε τα κύρια θεωρήματα του Διαφορικού Λογισμού και να δούμε πώς εφαρμόζονται στη μελέτη συναρτήσεων που ορίζονται σε κάποιο διάστημα I της πραγματικής ευθείας. Θα ξεκινήσουμε με κάποια παραδείγματα που δείχνουν ότι η μονοτονία ή η ύπαρξη κάποιου τοπικού ακρότατου μιας παραγωγίσιμης συνάρτησης δίνουν κάποιες πληροφορίες για την παράγωγο. Το μοναδικό εργαλείο που θα χρησιμοποιήσουμε είναι ο ορισμός της παραγώγου.

Λήμμα 5.5.1. *Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση. Αν η f είναι αύξουσα στο (a,b) τότε $f'(x) \geq 0$ για κάθε $x \in (a,b)$.*

Απόδειξη. Έστω $x \in (a,b)$. Υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $(x-\delta, x+\delta) \subset (a,b)$. Αν λοιπόν $|h| < \delta$ τότε η f ορίζεται στο $x+h$.

Αφού η f είναι παραγωγίσιμη στο x, έχουμε

$$f'(x) = \lim_{h\to 0^+} \frac{f(x+h)-f(x)}{h} = \lim_{h\to 0^-} \frac{f(x+h)-f(x)}{h}.$$

Έστω $0 < h < \delta$. Αφού η f είναι αύξουσα στο (a,b) έχουμε $f(x+h) \geq f(x)$. Συνεπώς,

$$\frac{f(x+h)-f(x)}{h} \geq 0 \quad \text{άρα} \quad f'(x) = \lim_{h\to 0^+} \frac{f(x+h)-f(x)}{h} \geq 0.$$

Παρατηρήστε ότι δείξαμε το ζητούμενο χωρίς να κοιτάξουμε τι γίνεται για αρνητικές τιμές του h (ελέγξτε όμως ότι αν $-\delta < h < 0$ τότε η κλίση $\frac{f(x+h)-f(x)}{h}$ είναι πάλι μη αρνητική, οπότε οδηγούμαστε στο ίδιο συμπέρασμα). □

Παρατήρηση 5.5.2. Αν υποθέσουμε ότι η παραγωγίσιμη συνάρτηση $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ είναι *γνησίως αύξουσα*, δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η f' είναι *γνησίως θετική* στο (a,b). Για παράδειγμα, η $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x^3$ είναι γνησίως αύξουσα στο $\mathbb{R}$, όμως $f'(x) = 3x^2$, άρα *υπάρχει* σημείο στο οποίο η παράγωγος μηδενίζεται: $f'(0) = 0$. Το Λήμμα 5.5.1 μας εξασφαλίζει φυσικά ότι $f' \geq 0$ παντού στο $\mathbb{R}$.

Παρατήρηση 5.5.3. Το αντίστροφο ερώτημα διατυπώνεται ως εξής: αν $f'(x) \geq 0$ για κάθε $x \in (a,b)$ τότε είναι σωστό ότι η f είναι αύξουσα στο (a,b); Η απάντηση είναι «ναι», αυτή είναι μία από τις βασικές συνέπειες του θεωρήματος μέσης τιμής (βλέπε §5.6). Χρησιμοποιώντας μόνο τον ορισμό της παραγώγου, μπορούμε να δείξουμε κάτι πολύ ασθενέστερο:

Λήμμα 5.5.4. *Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι η f είναι παραγωγίσιμη στο $x_0 \in (a,b)$ και $f'(x_0) > 0$. Τότε, υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $(x_0-\delta, x_0+\delta) \subseteq (a,b)$ και*

(α) *$f(x) > f(x_0)$ για κάθε $x \in (x_0, x_0+\delta)$.*

(β) *$f(x) < f(x_0)$ για κάθε $x \in (x_0-\delta, x_0)$.*

Απόδειξη. Έχουμε υποθέσει ότι $\lim\limits_{x\to x_0} \frac{f(x)-f(x_0)}{x-x_0} = f'(x_0) > 0$. Εφαρμόζοντας τον $\varepsilon - \delta$ ορισμό του ορίου με $\varepsilon = \frac{f'(0)}{2} > 0$, βρίσκουμε $\delta > 0$ ώστε: αν $0 < |x - x_0| < \delta$ τότε $x \in (a, b)$ και
$$\frac{f(x) - f(x_0)}{x - x_0} > f'(x_0) - \varepsilon = \frac{f'(x_0)}{2} > 0.$$
Έπεται ότι:

(α) Για κάθε $x \in (x_0, x_0 + \delta)$ έχουμε
$$f(x) - f(x_0) > \frac{f'(x_0)}{2}(x - x_0) > 0 \text{ άρα } f(x) > f(x_0).$$
(β) Για κάθε $x \in (x_0 - \delta, x_0)$ έχουμε
$$f(x) - f(x_0) < \frac{f'(x_0)}{2}(x - x_0) < 0 \text{ άρα } f(x) < f(x_0). \qquad \square$$
Παρατηρήστε ότι τα (α) και (β) δεν δείχνουν ότι η f είναι αύξουσα στο $(x_0, x_0 + \delta)$ ή στο $(x_0 - \delta, x_0)$. $\square$

Ορισμός 5.5.5. Έστω $f : I \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in I$. Λέμε ότι η f έχει *τοπικό μέγιστο* στο x_0 αν υπάρχει $\delta > 0$ ώστε:
$$\text{αν } x \in I \text{ και } |x - x_0| < \delta \text{ τότε } f(x_0) \geq f(x).$$
Ομοίως, λέμε ότι η f έχει *τοπικό ελάχιστο* στο x_0 αν υπάρχει $\delta > 0$ ώστε:
$$\text{αν } x \in I \text{ και } |x - x_0| < \delta \text{ τότε } f(x_0) \leq f(x).$$
Αν η f έχει τοπικό μέγιστο ή τοπικό ελάχιστο στο x_0 τότε λέμε ότι η f έχει *τοπικό ακρότατο* στο σημείο x_0.

Αυτό που χρειαστήκαμε για την απόδειξη του Λήμματος 5.5.1 ήταν η ύπαρξη της $f'(x)$ (ο ορισμός της παραγώγου) και το γεγονός ότι (λόγω μονοτονίας) η ελάχιστη τιμή της f στο $[x, x+\delta)$ ήταν η $f(x)$. Επαναλαμβάνοντας λοιπόν το ίδιο ουσιαστικά επιχείρημα παίρνουμε την ακόλουθη Πρόταση (Fermat).

Θεώρημα 5.5.6 (Fermat). *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι η f έχει τοπικό ακρότατο σε κάποιο $x_0 \in (a, b)$ και ότι η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0. Τότε,*
$$f'(x_0) = 0.$$
Απόδειξη. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας υποθέτουμε οτι η f έχει τοπικό μέγιστο στο x_0. Υπάρχει $\delta > 0$ ώστε $(x_0-\delta, x_0+\delta) \subseteq (a, b)$ και $f(x_0+h) \leq f(x_0)$ για κάθε $h \in (-\delta, \delta)$.

Αν $0 < h < \delta$ τότε
$$\frac{f(x_0 + h) - f(x_0)}{h} \leq 0, \quad \text{άρα} \quad \lim_{h\to 0^+} \frac{f(x_0 + h) - f(x_0)}{h} \leq 0.$$

Συνεπώς, $f'(x_0) \le 0$.

Αν $-\delta < h < 0$ τότε

$$\frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h} \ge 0, \quad \text{άρα} \quad \lim_{h\to 0^-} \frac{f(x_0+h)-f(x_0)}{h} \ge 0.$$

Συνεπώς, $f'(x_0) \ge 0$.

Από τις δύο ανισότητες έπεται ότι $f'(x_0) = 0$. □

Ορισμός 5.5.7. *Έστω $f : I \to \mathbb{R}$. Ένα εσωτερικό σημείο x_0 του I λέγεται κρίσιμο σημείο για την f αν $f'(x_0) = 0$.*

Παράδειγμα 5.5.8. Τα κρίσιμα σημεία μιας συνάρτησης είναι πολύ χρήσιμα όταν θέλουμε να βρούμε τη μέγιστη ή την ελάχιστη τιμή της. Έστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Γνωρίζουμε ότι η f παίρνει μέγιστη τιμή $\max(f)$ και ελάχιστη τιμή $\min(f)$ στο $[a,b]$. Αν $x_0 \in [a,b]$ και $f(x_0) = \max(f)$ ή $f(x_0) = \min(f)$, τότε αναγκαστικά συμβαίνει κάποιο από τα παρακάτω:

(i) $x_0 = a$ ή $x_0 = b$ (άκρο του διαστήματος).

(ii) $x_0 \in (a,b)$ και $f'(x_0) = 0$ (κρίσιμο σημείο).

(iii) $x_0 \in (a,b)$ και η f δεν είναι παραγωγίσιμη στο x_0.

Δεδομένου ότι, στην πράξη, το πλήθος των σημείων που ανήκουν σε αυτές τις «τρεις ομάδες» είναι σχετικά μικρό, μπορούμε με απλό υπολογισμό και σύγκριση μερικών τιμών της συνάρτησης να απαντήσουμε στο ερώτημα.

Παράδειγμα: Να βρεθεί η μέγιστη τιμή της συνάρτησης $f(x) = x^3 - x$ στο $[-1,2]$.

Η f είναι παραγωγίσιμη στο $(-1,2)$, με παράγωγο $f'(x) = 3x^2 - 1$. Τα σημεία στα οποία μηδενίζεται η παράγωγος είναι τα $x_1 = -\frac{1}{\sqrt{3}}$ και $x_2 = \frac{1}{\sqrt{3}}$ τα οποία ανήκουν στο $(-1,2)$. Άρα, τα σημεία στα οποία μπορεί να παίρνει μέγιστη ή ελάχιστη τιμή η f είναι τα άκρα του διαστήματος και τα δύο κρίσιμα σημεία:

$$x_0 = -1, \quad x_1 = -\frac{1}{\sqrt{3}}, \quad x_2 = \frac{1}{\sqrt{3}}, \quad x_3 = 2.$$

Οι αντίστοιχες τιμές είναι:

$$f(-1) = 0, \quad f(-1/\sqrt{3}) = \frac{2}{3\sqrt{3}}, \quad f(1/\sqrt{3}) = -\frac{2}{3\sqrt{3}}, \quad f(2) = 6.$$

Συγκρίνοντας αυτές τις τέσσερις τιμές βλέπουμε ότι $\max(f) = f(2) = 6$ και $\min(f) = f(1/\sqrt{3}) = -2/(3\sqrt{3})$. □

5.6 Θεώρημα Μέσης Τιμής

Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ μια σταθερή συνάρτηση. Δηλαδή, υπάρχει $c \in \mathbb{R}$ ώστε $f(x) = c$ για κάθε $x \in [a, b]$. Γνωρίζουμε ότι $f'(x) = 0$ για κάθε $x \in (a, b)$. Αντίστροφα, ας υποθέσουμε ότι $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ είναι μια συνεχής συνάρτηση, παραγωγίσιμη στο (a, b), με την ιδιότητα $f'(x) = 0$ για κάθε $x \in (a, b)$. Είναι σωστό ότι η f είναι σταθερή στο $[a, b]$;

Το ερώτημα αυτό είναι παρόμοιας φύσης με εκείνο της Παρατήρησης 5.5.3: αν μια παραγωγίσιμη συνάρτηση έχει παντού μη αρνητική παράγωγο, είναι σωστό ότι είναι αύξουσα; Είναι λογικό να περιμένουμε ότι η απάντηση είναι «ναι» στα δύο αυτά ερωτήματα. Σκεφτείτε ένα κινητό: $f(x)$ είναι η προσημασμένη απόσταση από την αρχική θέση τη χρονική στιγμή x και $f'(x)$ είναι η ταχύτητα τη χρονική στιγμή x. Αν η ταχύτητα είναι συνεχώς μηδενική, το κινητό «μένει ακίνητο» και η απόσταση παραμένει σταθερή. Αν η ταχύτητα είναι παντού μη αρνητική, το κινητό «απομακρύνεται από την αρχική του θέση» και η απόσταση αυξάνει με την πάροδο του χρόνου.

Για την αυστηρή όμως απόδειξη αυτών των δύο ισχυρισμών, θα χρειαστεί να συνδυάσουμε την έννοια της παραγώγου με τα βασικά θεωρήματα για συνεχείς συναρτήσεις σε κλειστά διαστήματα. Το βασικό τεχνικό βήμα είναι η απόδειξη του «θεωρήματος μέσης τιμής».

Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση. Υποθέτουμε οτι η f είναι παραγωγίσιμη στο (a, b): δηλαδή, για κάθε $x \in (a, b)$ ορίζεται καλά η εφαπτομένη του γραφήματος της f στο $(x, f(x))$. Θεωρούμε την ευθεία (ℓ) που περνάει από τα σημεία $A = (a, f(a))$ και $B = (b, f(b))$. Αν τη μετακινήσουμε παράλληλα προς τον εαυτό της, κάποια από τις παράλληλες θα εφάπτεται στο γράφημα της f σε κάποιο σημείο $(x_0, f(x_0))$, $x_0 \in (a, b)$. Η κλίση της εφαπτομένης θα πρέπει να ισούται με την κλίση της ευθείας (ℓ). Δηλαδή,

$$f'(x_0) = \frac{f(b) - f(a)}{b - a}.$$

Στο πρώτο μέρος αυτής της παραγράφου δίνουμε αυστηρή απόδειξη αυτού του ισχυρισμού (Θεώρημα Μέσης Τιμής). Αποδεικνύουμε πρώτα μια ειδική περίπτωση: το θεώρημα του Rolle.

Θεώρημα 5.6.1 (Rolle). *Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι η f είναι συνεχής στο $[a, b]$ και παραγωγίσιμη στο (a, b). Υποθέτουμε επιπλέον ότι $f(a) = f(b)$. Τότε, υπάρχει $x_0 \in (a, b)$ ώστε*

$$f'(x_0) = 0.$$

Απόδειξη. Εξετάζουμε πρώτα την περίπτωση που η f είναι σταθερή στο $[a, b]$, δηλαδή $f(x) = f(a) = f(b)$ για κάθε $x \in [a, b]$. Τότε, $f'(x) = 0$ για κάθε $x \in (a, b)$ και οποιοδήποτε από αυτά τα x μπορεί να παίξει το ρόλο του x_0.

Έστω λοιπόν ότι η f δεν είναι σταθερή στο $[a, b]$. Τότε, υπάρχει $x_1 \in (a, b)$ ώστε $f(x_1) \neq f(a)$ και χωρίς περιορισμό της γενικότητας μπορούμε να υποθέσουμε ότι $f(x_1) >$

$f(a)$. Η f είναι συνεχής στο $[a,b]$, άρα παίρνει μέγιστη τιμή: υπάρχει $x_0 \in [a,b]$ ώστε

$$f(x_0) = \max\{f(x) : x \in [a,b]\} \geq f(x_1) > f(a).$$

Ειδικότερα, $x_0 \neq a, b$. Δηλαδή, το x_0 βρίσκεται στο ανοικτό διάστημα (a,b). Η f έχει (ολικό) μέγιστο στο x_0 και είναι παραγωγίσιμη στο x_0. Από το Θεώρημα 5.5.6 (Fermat) συμπεραίνουμε ότι $f'(x_0) = 0$. □

Το θεώρημα μέσης τιμής είναι άμεση συνέπεια του θεωρήματος του Rolle.

Θεώρημα 5.6.2 (θεώρημα μέσης τιμής). *Εστω $f : [a,b] \to \mathbb{R}$ συνεχής στο $[a,b]$ και παραγωγίσιμη στο (a,b). Τότε, υπάρχει $x_0 \in (a,b)$ ώστε*

$$f'(x_0) = \frac{f(b) - f(a)}{b - a}.$$

Απόδειξη. Θα αναχθούμε στο Θεώρημα του Rolle ως εξής. Θεωρούμε τη γραμμική συνάρτηση $h : [a,b] \to \mathbb{R}$ που παίρνει τις ίδιες τιμές με την f στα σημεία a και b. Δηλαδή,

$$h(x) = f(a) + \frac{f(b) - f(a)}{b - a}(x - a).$$

Ορίζουμε μια συνάρτηση $g : [a,b] \to \mathbb{R}$ με

$$g(x) = f(x) - h(x) = f(x) - f(a) - \frac{f(b) - f(a)}{b - a}(x - a).$$

Η g είναι συνεχής στο $[a,b]$, παραγωγίσιμη στο (a,b) και από τον τρόπο επιλογής της h έχουμε

$$g(a) = f(a) - h(a) = 0 \quad \text{και} \quad g(b) = f(b) - h(b) = 0.$$

Σύμφωνα με το θεώρημα του Rolle, υπάρχει $x_0 \in (a,b)$ ώστε $g'(x_0) = 0$. Όμως,

$$g'(x) = f'(x) - \frac{f(b) - f(a)}{b - a}$$

στο (a,b). Άρα, το x_0 ικανοποιεί το ζητούμενο. □

Παρατήρηση 5.6.3. Η υπόθεση ότι η f είναι συνεχής στο *κλειστό διάστημα* $[a,b]$ χρησιμοποιήθηκε στην απόδειξη και είναι απαραίτητη. Θεωρήστε, για παράδειγμα, την $f : [0,1] \to \mathbb{R}$ με $f(x) = x$ αν $0 \leq x < 1$ και $f(1) = 0$. Η f είναι παραγωγίσιμη (άρα, συνεχής) στο $(0,1)$ και έχουμε $f(0) = f(1) = 0$. Όμως δεν υπάρχει $x \in (0,1)$ που να ικανοποιεί την $f'(x) = \frac{f(1)-f(0)}{1-0} = 0$, αφού $f'(x) = 1$ για κάθε $x \in (0,1)$. Το πρόβλημα είναι στο σημείο 1: η f είναι ασυνεχής στο 1, δηλαδή δεν είναι συνεχής στο $[0,1]$.

Το θεώρημα μέσης τιμής μας επιτρέπει να απαντήσουμε στα ερωτήματα που συζητήσαμε στην αρχή της παραγράφου.

Θεώρημα 5.6.4. *Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση.*

(i) *Αν $f'(x) \geq 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι αύξουσα στο (a,b).*

(ii) *Αν $f'(x) > 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι γνησίως αύξουσα στο (a,b).*

(iii) *Αν $f'(x) \leq 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι φθίνουσα στο (a,b).*

(iv) *Αν $f'(x) < 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι γνησίως φθίνουσα στο (a,b).*

(v) *Αν $f'(x) = 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι σταθερή στο (a,b).*

Απόδειξη. Θα δείξουμε έναν από τους πρώτους τέσσερις ισχυρισμούς: υποθέτουμε ότι $f'(x) \geq 0$ στο (a,b), και θα δείξουμε ότι αν $a < x < y < b$ τότε $f(x) \leq f(y)$. Θεωρούμε τον περιορισμό της f στο $[x,y]$. Η f είναι συνεχής στο $[x,y]$ και παραγωγίσιμη στο (x,y), οπότε εφαρμόζοντας το θεώρημα μέσης τιμής βρίσκουμε $\xi \in (x,y)$ που ικανοποιεί την

$$f'(\xi) = \frac{f(y) - f(x)}{y - x}.$$

Αφού $f'(\xi) \geq 0$ και $y - x > 0$, έχουμε $f(y) - f(x) \geq 0$. Δηλαδή, $f(x) \leq f(y)$.

Για τον τελευταίο ισχυρισμό παρατηρήστε ότι αν $f' = 0$ στο (a,b) τότε $f' \geq 0$ και $f' \leq 0$ στο (a,b). Άρα, η f είναι ταυτόχρονα αύξουσα και φθίνουσα: αν $x < y$ στο (a,b) τότε $f(x) \leq f(y)$ και $f(x) \geq f(y)$, δηλαδή $f(x) = f(y)$. Έπεται ότι η f είναι σταθερή. □

Μια παραλλαγή (και γενίκευση) του θεωρήματος Μέσης Τιμής είναι το θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy:

Θεώρημα 5.6.5 (θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy). *Έστω $f, g : [a,b] \to \mathbb{R}$, συνεχείς στο $[a,b]$ και παραγωγίσιμες στο (a,b). Τότε, υπάρχει $x_0 \in (a,b)$ ώστε*

$$(*) \qquad [f(b) - f(a)]\, g'(x_0) = [g(b) - g(a)]\, f'(x_0).$$

Σημείωση: Παρατηρήστε πρώτα ότι το θεώρημα μέσης τιμής είναι ειδική περίπτωση του θεωρήματος που θέλουμε να δείξουμε: αν $g(x) = x$ τότε $g'(x) = 1$ και η $(*)$ παίρνει τη μορφή

$$[f(b) - f(a)] \cdot 1 = (b - a)\, f'(x).$$

Η ύπαρξη κάποιου $x_0 \in (a,b)$ το οποίο ικανοποιεί αυτήν την ισότητα είναι ακριβώς ο ισχυρισμός του θεωρήματος μέσης τιμής.

Θυμηθείτε τώρα την ιδέα της απόδειξης του θεωρήματος μέσης τιμής. Εφαρμόσαμε το θεώρημα του Rolle για τη συνάρτηση

$$f(x) - f(a) - \frac{f(b) - f(a)}{b - a}(x - a).$$

Ισοδύναμα (πολλαπλασιάστε την προηγούμενη συνάρτηση με $b-a$) θα μπορούσαμε να έχουμε πάρει την

$$[f(x)-f(a)]\,(b-a)-[f(b)-f(a)]\,(x-a).$$

Θα θεωρήσουμε λοιπόν συνάρτηση αντίστοιχη με αυτήν, «αντικαθιστώντας την x με την $g(x)$».

Απόδειξη. Θεωρούμε τη συνάρτηση $h:[a,b]\to\mathbb{R}$ με

$$h(x)=[f(x)-f(a)]\,(g(b)-g(a))-[f(b)-f(a)]\,(g(x)-g(a)).$$

Η h είναι συνεχής στο $[a,b]$ και παραγωγίσιμη στο (a,b) (γιατί οι f και g έχουν τις ίδιες ιδιότητες). Εύκολα ελέγχουμε ότι

$$h(a)=0=h(b).$$

Μπορούμε λοιπόν να εφαρμόσουμε το θεώρημα του Rolle: υπάρχει $x_0\in(a,b)$ ώστε $h'(x_0)=0$. Αφού

$$h'(x_0)=f'(x_0)\,(g(b)-g(a))-g'(x_0)\,(f(b)-f(a)),$$

παίρνουμε την $(*)$. □

Παρατήρηση 5.6.6. Το ενδιαφέρον σημείο στην $(*)$ είναι ότι οι παράγωγοι $f'(x_0)$ και $g'(x_0)$ «υπολογίζονται στο ίδιο σημείο» x_0.

Πολύ συχνά, το θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy διατυπώνεται ως εξής.

Πόρισμα 5.6.7. *Εστω $f,g:[a,b]\to\mathbb{R}$, συνεχείς στο $[a,b]$ και παραγωγίσιμες στο (a,b). Υποθέτουμε επιπλέον ότι*

(α) *οι f' και g' δεν έχουν κοινή ρίζα στο (a,b).*

(β) $g(b)-g(a)\neq 0$.

Τότε υπάρχει $x_0\in(a,b)$ ώστε

$$\frac{f(b)-f(a)}{g(b)-g(a)}=\frac{f'(x_0)}{g'(x_0)}.$$

Απόδειξη. Από το θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy, υπάρχει $x_0\in(a,b)$ ώστε

$$(f(b)-f(a))g'(x_0)=(g(b)-g(a))f'(x_0).$$

Παρατηρούμε ότι $g'(x_0)\neq 0$: αν είχαμε $g'(x_0)=0$, τότε θα ήταν $(g(b)-g(a))f'(x_0)=0$ και, αφού από την υπόθεσή μας $g(b)-g(a)\neq 0$, θα έπρεπε να έχουμε $f'(x_0)=0$. Δηλαδή οι f' και g' θα είχαν κοινή ρίζα. Μπορούμε λοιπόν να διαιρέσουμε τα δύο μέλη της ισότητας με $(g(b)-g(a))g'(x_0)$ και να πάρουμε το ζητούμενο. □

5.7 Απροσδιόριστες μορφές

Το θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy χρησιμοποιείται στην απόδειξη των «κανόνων του L' Hospital» για όρια της μορφής $\frac{0}{0}$ ή $\frac{\infty}{\infty}$. Τυπικά παραδείγματα της κατάστασης που θα συζητήσουμε σε αυτή την παράγραφο είναι τα εξής: θέλουμε να εξετάσουμε αν υπάρχει το όριο

$$\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)}{g(x)}$$

όπου f,g είναι δύο συναρτήσεις παραγωγίσιμες δεξιά και αριστερά από το x_0, με $g(x)\neq 0$ αν x κοντά στο x_0 και $x\neq x_0$ και

$$\lim_{x\to x_0} f(x)=\lim_{x\to x_0} g(x)=0$$

ή

$$\lim_{x\to x_0} f(x)=\lim_{x\to x_0} g(x)=+\infty.$$

Τότε λέμε ότι έχουμε *απροσδιόριστη μορφή* $\frac{0}{0}$ (ή $\frac{\infty}{\infty}$ αντίστοιχα) στο x_0.

Οι κανόνες του l'Hospital μας επιτρέπουν συχνά να βρούμε τέτοια όρια (αν υπάρχουν) με τη βοήθεια των παραγώγων των f και g. Τυπικό θεώρημα αυτού του είδους είναι το εξής.

Θεώρημα 5.7.1. *Έστω $f,g:(a,x_0)\cup(x_0,b)\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμες συναρτήσεις με τις εξής ιδιότητες:*

(α) $g(x)\neq 0$ *και* $g'(x)\neq 0$ *για κάθε* $x\in(a,x_0)\cup(x_0,b)$.

(β) $\lim_{x\to x_0} f(x)=\lim_{x\to x_0} g(x)=0$.

Αν υπάρχει το $\lim_{x\to x_0}\frac{f'(x)}{g'(x)}=\ell\in\mathbb{R}$, *τότε υπάρχει το* $\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)}{g(x)}$ *και*

$$\lim_{x\to x_0}\frac{f(x)}{g(x)}=\ell=\lim_{x\to x_0}\frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Απόδειξη. Ορίζουμε τις f και g στο x_0 θέτοντας $f(x_0)=g(x_0)=0$. Αφού

$$\lim_{x\to x_0} f(x)=\lim_{x\to x_0} g(x)=0,$$

οι f και g γίνονται τώρα συνεχείς στο (a,b). Θα δείξουμε ότι

$$\lim_{x\to x_0^+}\frac{f(x)}{g(x)}=\ell=\lim_{x\to x_0^+}\frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Έχουμε

$$\frac{f(x)}{g(x)}=\frac{f(x)-f(x_0)}{g(x)-g(x_0)}$$

για κάθε $x \in (x_0, b)$. Οι f', g' δεν έχουν κοινή ρίζα στο (x_0, x) γιατί η g' δεν μηδενίζεται πουθενά. Επίσης $g(x) \neq 0$, δηλαδή $g(x) - g(x_0) \neq 0$. Εφαρμόζοντας λοιπόν το θεώρημα μέσης τιμής του Cauchy μπορούμε για κάθε $x \in (x_0, b)$ να βρούμε $\xi_x \in (x_0, x)$ ώστε

$$\frac{f(x)}{g(x)} = \frac{f'(\xi_x)}{g'(\xi_x)}.$$

Έστω τώρα ότι $\lim_{x \to x_0} \frac{f'(x)}{g'(x)} = \ell$ και έστω $\varepsilon > 0$. Μπορούμε να βρούμε $\delta > 0$ ώστε: αν $x_0 < y < x_0 + \delta$ τότε

$$\left| \frac{f'(y)}{g'(y)} - \ell \right| < \varepsilon.$$

Συνδυάζοντας τις παραπάνω σχέσεις βλέπουμε ότι αν $x_0 < x < x_0 + \delta$ τότε

$$\left| \frac{f(x)}{g(x)} - \ell \right| = \left| \frac{f'(\xi_x)}{g'(\xi_x)} - \ell \right| < \varepsilon$$

(γιατί $x_0 < \xi_x < x < x_0 + \delta$). Άρα,

$$\lim_{x \to x_0^+} \frac{f(x)}{g(x)} = \ell = \lim_{x \to x_0^+} \frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Με ανάλογο τρόπο δείχνουμε ότι $\lim_{x \to x_0^-} \frac{f(x)}{g(x)} = \ell$. □

Ο αντίστοιχος κανόνας όταν $x_0 = +\infty$ είναι ο εξής.

Θεώρημα 5.7.2. *Έστω $f, g : (a, +\infty) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμες συναρτήσεις με τις εξής ιδιότητες:*

(α) *$g(x) \neq 0$ και $g'(x) \neq 0$ για κάθε $x > a$.*

(β) $\lim_{x \to +\infty} f(x) = \lim_{x \to +\infty} g(x) = 0$.

Αν υπάρχει το $\lim_{x \to +\infty} \frac{f'(x)}{g'(x)} = \ell \in \mathbb{R}$ τότε υπάρχει το $\lim_{x \to +\infty} \frac{f(x)}{g(x)}$ και

$$\lim_{x \to +\infty} \frac{f(x)}{g(x)} = \ell = \lim_{x \to +\infty} \frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Απόδειξη. Ορίζουμε $f_1, g_1 : \left(0, \frac{1}{a}\right) \to \mathbb{R}$ με

$$f_1(x) = f\left(\frac{1}{x}\right) \quad \text{και} \quad g_1(x) = g\left(\frac{1}{x}\right).$$

Οι f_1, g_1 είναι παραγωγίσιμες και

$$\frac{f_1'(x)}{g_1'(x)} = \frac{-\frac{1}{x^2} f'\left(\frac{1}{x}\right)}{-\frac{1}{x^2} g'\left(\frac{1}{x}\right)} = \frac{f'\left(\frac{1}{x}\right)}{g'\left(\frac{1}{x}\right)}.$$

Έχουμε $\lim\limits_{x\to 0^+} f_1(x) = \lim\limits_{x\to+\infty} f(x) = 0$ και $\lim\limits_{x\to 0^+} g_1(x) = \lim\limits_{x\to+\infty} g(x) = 0$ (γιατί;). Επίσης, $g_1 \neq 0$ και $g_1' \neq 0$ στο $(0, 1/a)$. Τέλος,

$$\lim_{x\to 0^+} \frac{f_1'(x)}{g_1'(x)} = \lim_{x\to 0^+} \frac{f'\left(\frac{1}{x}\right)}{g'\left(\frac{1}{x}\right)} = \lim_{x\to+\infty} \frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Άρα, εφαρμόζεται το Θεώρημα 5.7.1 για τις f_1, g_1 και έχουμε

$$\lim_{x\to 0^+} \frac{f_1(x)}{g_1(x)} = \lim_{x\to 0^+} \frac{f_1'(x)}{g_1'(x)} = \lim_{x\to+\infty} \frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

Αφού

$$\lim_{x\to+\infty} \frac{f(x)}{g(x)} = \lim_{x\to 0^+} \frac{f_1(x)}{g_1(x)},$$

έπεται το ζητούμενο. □

Υπάρχουν αρκετές ακόμα περιπτώσεις απροσδιόριστων μορφών για τις οποίες μπορούμε να διατυπώσουμε κατάλληλο «κανόνα του l'Hospital». Δεν θα δώσουμε άλλες αποδείξεις, ας δούμε όμως τη διατύπωση ενός κανόνα για απροσδιόριστη μορφή $\frac{\infty}{\infty}$.

Θεώρημα 5.7.3. *Έστω $f, g : (a, b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμες συναρτήσεις με τις εξής ιδιότητες:*

(α) $g(x) \neq 0$ *και* $g'(x) \neq 0$ *για κάθε* $x \in (a, b)$.

(β) $\lim\limits_{x\to a^+} f(x) = \lim\limits_{x\to a^+} g(x) = +\infty$.

Αν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to a^+} \frac{f'(x)}{g'(x)} = \ell \in \mathbb{R}$, *τότε υπάρχει το* $\lim\limits_{x\to a^+} \frac{f(x)}{g(x)}$ *και*

$$\lim_{x\to a^+} \frac{f(x)}{g(x)} = \lim_{x\to a^+} \frac{f'(x)}{g'(x)}.$$

5.8 Ιδιότητα Darboux για την παράγωγο

Ορισμός 5.8.1. Λέμε ότι μια συνάρτηση $f : I \to \mathbb{R}$ έχει την *ιδιότητα Darboux* (ιδιότητα της ενδιάμεσης τιμής) αν: για κάθε $x < y$ στο I με $f(x) \neq f(y)$ και για κάθε πραγματικό αριθμό ρ ανάμεσα στους $f(x)$ και $f(y)$ μπορούμε να βρούμε $z \in (x, y)$ ώστε $f(z) = \rho$. Από το Θεώρημα Ενδιάμεσης Τιμής έπεται ότι κάθε συνεχής συνάρτηση $f : I \to \mathbb{R}$ έχει την ιδιότητα Darboux.

Θα δείξουμε ότι η παράγωγος μιας παραγωγίσιμης συνάρτησης έχει πάντα την ιδιότητα Darboux (αν και δεν είναι πάντα συνεχής συνάρτηση).

Θεώρημα 5.8.2. *Έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση. Τότε, η f' έχει την ιδιότητα Darboux.*

Απόδειξη. Έστω $x < y \in (a,b)$ με $f'(x) \neq f'(y)$. Χωρίς περιορισμό της γενικότητας μπορούμε να υποθέσουμε ότι $f'(x) < f'(y)$. Υποθέτουμε ότι $f'(x) < \rho < f'(y)$ και θα βρούμε $z \in (x,y)$ ώστε $f'(z) = \rho$.

Θεωρούμε τη συνάρτηση $g : (a,b) \to \mathbb{R}$ που ορίζεται από την $g(t) = f(t) - \rho t$. Τότε, η g είναι παραγωγίσιμη στο (a,b) και $g'(t) = f'(t) - \rho$. Άρα, έχουμε $g'(x) < 0 < g'(y)$ και ζητάμε $z \in (x,y)$ με την ιδιότητα $g'(z) = 0$.

Ισχυρισμός. *Υπάρχουν $x_1, y_1 \in (x,y)$ ώστε $g(x_1) < g(x)$ και $g(y_1) < g(y)$.*

Απόδειξη του ισχυρισμού. Η g είναι παραγωγίσιμη στο x, δηλαδή

$$\lim_{h\to 0^+} \frac{g(x+h) - g(x)}{h} = g'(x) < 0.$$

Επιλέγοντας $\varepsilon = -\frac{g'(x)}{2} > 0$ βλέπουμε ότι υπάρχει $0 < \delta_1 < y - x$ ώστε

$$\frac{g(x+h) - g(x)}{h} < g'(x) + \varepsilon = \frac{g'(x)}{2} < 0$$

για κάθε $0 < h < \delta_1$. Παίρνοντας $x_1 = x + \frac{\delta_1}{2}$ έχουμε $x_1 \in (x,y)$ και $g(x_1) < g(x)$. Όμοια, η g είναι παραγωγίσιμη στο y, δηλαδή

$$\lim_{h\to 0^-} \frac{g(y+h) - g(y)}{h} = g'(y) > 0.$$

Επιλέγοντας $\varepsilon = \frac{g'(y)}{2} > 0$ βλέπουμε ότι υπάρχει $0 < \delta_1 < y - x$ ώστε

$$\frac{g(y+h) - g(y)}{h} > g'(y) - \varepsilon = \frac{g'(y)}{2} > 0$$

για κάθε $-\delta_1 < h < 0$. Παίρνοντας $y_1 = y - \frac{\delta_1}{2}$ έχουμε $y_1 \in (x,y)$ και $g(y_1) < g(y)$. □

Συνέχεια της απόδειξης του Θεωρήματος 5.8.2. Η g είναι παραγωγίσιμη στο (a,b), άρα συνεχής στο $[x,y]$. Επομένως, η g παίρνει ελάχιστη τιμή στο $[x,y]$: υπάρχει $x_0 \in [x,y]$ με την ιδιότητα $g(x_0) \leq g(t)$ για κάθε $t \in [x,y]$.

Από τον Ισχυρισμό βλέπουμε ότι η g δεν παίρνει ελάχιστη τιμή στο x ούτε στο y. Άρα, $x_0 \in (x,y)$. Αφού η g είναι παραγωγίσιμη στο x_0, το Θεώρημα 5.5.6 (Fermat) μας εξασφαλίζει ότι $g'(x_0) = 0$. Έπεται το ζητούμενο, με $z = x_0$. □

5.9 Γεωμετρική σημασία της δεύτερης παραγώγου

Στην §5.5 είδαμε ότι ο μηδενισμός της παραγώγου σε ένα σημείο x_0 δεν είναι ικανή συνθήκη για την ύπαρξη τοπικού ακρότατου στο x_0. Η συνάρτηση $f(x) = x^3$ δεν έχει ακρότατο στο $x_0 = 0$, όμως $f'(x_0) = 0$. Κοιτάζοντας τη δεύτερη παράγωγο στα σημεία μηδενισμού της πρώτης παραγώγου μπορούμε πολλές φορές να συμπεράνουμε αν ένα κρίσιμο σημείο είναι όντως σημείο ακρότατου.

Θεώρημα 5.9.1. *Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση και έστω $x_0\in(a,b)$ με $f'(x_0)=0$.*
(α) Αν υπάρχει η $f''(x_0)$ και $f''(x_0)>0$, τότε έχουμε τοπικό ελάχιστο στο x_0.
(β) Αν υπάρχει η $f''(x_0)$ και $f''(x_0)<0$, τότε έχουμε τοπικό μέγιστο στο x_0.

Σημείωση: Αν $f''(x_0)=0$ ή αν δεν υπάρχει η $f''(x_0)$, τότε πρέπει να εξετάσουμε τι συμβαίνει με άλλο τρόπο.

Απόδειξη. Θα δείξουμε μόνο το (α). Έχουμε

$$0<f''(x_0)=\lim_{x\to x_0}\frac{f'(x)-f'(x_0)}{x-x_0}=\lim_{x\to x_0}\frac{f'(x)}{x-x_0}.$$

Επομένως, μπορούμε να βρούμε $\delta>0$ ώστε:

(i) Αν $x_0<x<x_0+\delta$, τότε $f'(x)>0$.

(ii) Αν $x_0-\delta<x<x_0$ τότε $f'(x)<0$.

Έστω $y\in(x_0-\delta,x_0+\delta)$.

(i) Αν $x_0<y<x_0+\delta$, τότε εφαρμόζοντας το θεώρημα μέσης τιμής στο $[x_0,y]$ βρίσκουμε $x\in(x_0,y)$ ώστε
$$f(y)-f(x)=f'(x)(y-x_0)>0.$$

(ii) Αν $x_0-\delta<y<x_0$, τότε εφαρμόζοντας το θεώρημα μέσης τιμής στο $[y,x_0]$ βρίσκουμε $x\in(y,x_0)$ ώστε
$$f(y)-f(x)=f'(x)(y-x_0)>0.$$

Δηλαδή, $f(y)\leq f(x_0)$ για κάθε $y\in(x_0-\delta,x_0+\delta)$. Άρα, η f έχει τοπικό ελάχιστο στο x_0. □

5.9α′ Κυρτές και κοίλες συναρτήσεις

Σε επόμενο Κεφάλαιο θα ασχοληθούμε συστηματικά με τις κυρτές και τις κοίλες συναρτήσεις $f:I\to\mathbb{R}$. Σε αυτή την υποπαράγραφο αποδεικνύουμε κάποιες απλές προτάσεις για παραγωγίσιμες συναρτήσεις, οι οποίες μας βοηθάνε να «σχεδιάσουμε τη γραφική τους παράσταση».

Θεωρούμε μια παραγωγίσιμη συνάρτηση $f:(a,b)\to\mathbb{R}$. Αν $x_0\in(a,b)$, η «εξίσωση της εφαπτομένης» του γραφήματος της f στο $(x_0,f(x_0))$ είναι η

$$y=f(x_0)+f'(x_0)(x-x_0).$$

Λέμε ότι η f είναι *κυρτή* στο (a,b) αν για κάθε $x_0\in(a,b)$ έχουμε

$$(*)\qquad f(x)\geq f(x_0)+f'(x_0)(x-x_0)$$

για κάθε $x \in (a,b)$. Δηλαδή, αν το γράφημα $\{(x,f(x)) : a < x < b\}$ βρίσκεται πάνω από την εφαπτομένη. Λέμε ότι η f είναι *γνησίως κυρτή* στο (a,b) αν για κάθε $x \neq x_0$ η ανισότητα στην $(*)$ είναι γνήσια.

Λέμε ότι η f είναι *κοίλη* στο (a,b) αν για κάθε $x_0 \in (a,b)$ έχουμε

$$(**) \qquad f(x) \leq f(x_0) + f'(x_0)(x - x_0)$$

για κάθε $x \in (a,b)$. Δηλαδή, αν το γράφημα $\{(x,f(x)) : a < x < b\}$ βρίσκεται κάτω από την εφαπτομένη. Λέμε ότι η f είναι *γνησίως κοίλη* στο (a,b) αν για κάθε $x \neq x_0$ η ανισότητα στην $(**)$ είναι γνήσια.

Τέλος, λέμε ότι η f έχει *σημείο καμπής* στο σημείο $x_0 \in (a,b)$ αν υπάρχει $\delta > 0$ ώστε η f να είναι γνησίως κυρτή στο $(x_0 - \delta, x_0)$ και γνησίως κοίλη στο $(x_0, x_0 + \delta)$ ή γνησίως κοίλη στο $(x_0 - \delta, x_0)$ και γνησίως κυρτή στο $(x_0, x_0 + \delta)$.

Θεώρημα 5.9.2. *Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση.*
(α) Αν η f' είναι (γνησίως) αύξουσα στο (a,b), τότε η f είναι (γνησίως) κυρτή στο (a,b).
(β) Αν η f' είναι (γνησίως) φθίνουσα στο (a,b), τότε η f είναι (γνησίως) κοίλη στο (a,b).

Απόδειξη. Έστω $x_0 \in (a,b)$ και έστω $x \in (a,b)$. Υποθέτουμε πρώτα ότι $x > x_0$. Από το θεώρημα μέσης τιμής, υπάρχει $\xi_x \in (x_0, x)$ με την ιδιότητα

$$f(x) - f(x_0) = (x - x_0)f'(\xi_x).$$

Αφού $x_0 < \xi_x$ έχουμε $f'(\xi_x) \geq f'(x_0)$, και αφού $x - x_0 > 0$ βλέπουμε ότι

$$f(x) - f(x_0) = (x - x_0)f'(\xi_x) \geq (x - x_0)f'(x_0).$$

Υποθέτουμε τώρα ότι $x < x_0$. Από το θεώρημα μέσης τιμής, υπάρχει $\xi_x \in (x, x_0)$ με την ιδιότητα

$$f(x) - f(x_0) = (x - x_0)f'(\xi_x).$$

Αφού $\xi_x < x_0$ έχουμε $f'(\xi_x) \leq f'(x_0)$, και αφού $x - x_0 < 0$ βλέπουμε ότι

$$f(x) - f(x_0) = (x - x_0)f'(\xi_x) \geq (x - x_0)f'(x_0).$$

Σε κάθε περίπτωση, ισχύει η $(*)$. Ελέγξτε ότι αν η f' υποτεθεί γνησίως αύξουσα στο (a,b) τότε παίρνουμε γνήσια ανισότητα στην $(*)$.

(β) Με τον ίδιο τρόπο. □

Η δεύτερη παράγωγος (αν υπάρχει) μπορεί να μας δώσει πληροφορία για το αν η f είναι κυρτή ή κοίλη.

Θεώρημα 5.9.3. *Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ δύο φορές παραγωγίσιμη συνάρτηση.*
(α) Αν $f''(x) > 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι γνησίως κυρτή στο (a,b).
(β) Αν $f''(x) < 0$ για κάθε $x \in (a,b)$, τότε η f είναι γνησίως κοίλη στο (a,b).

Απόδειξη. (α) Αφου $f'' > 0$ στο (a, b), η f' είναι γνησίως αύξουσα στο (a, b) (Θεώρημα 5.6.4). Από το Θεώρημα 5.9.2 έπεται το ζητούμενο.

(β) Με τον ίδιο τρόπο. □

Τέλος, δίνουμε μια αναγκαία συνθήκη για να είναι το x_0 σημείο καμπής της f.

Θεώρημα 5.9.4. *Έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ δύο φορές παραγωγίσιμη συνάρτηση και έστω $x_0 \in (a, b)$. Αν η f έχει σημείο καμπής στο x_0, τότε $f''(x_0) = 0$.*

Απόδειξη. Θεωρούμε τη συνάρτηση $g(x) = f(x) - f(x_0) - f'(x_0)(x - x_0)$. Η g δεν έχει τοπικό μέγιστο ή ελάχιστο στο x_0: έχουμε $g(x_0) = 0$ και $g > 0$ αριστερά του x_0, $g < 0$ δεξιά του x_0 – ή το αντίστροφο.

Επίσης, $g'(x_0) = 0$ και $g''(x_0) = f''(x_0)$. Αν ήταν $g''(x_0) > 0$ ή $g''(x_0) < 0$ τότε από το Θεώρημα 5.9.1 η g θα είχε ακρότατο στο x_0, άτοπο. Άρα, $f''(x_0) = 0$. □

Σημείωση. Η συνθήκη του Θεωρήματος 5.9.4 δεν είναι ικανή. Η $f(x) = x^4$ δεν έχει σημείο καμπής στο $x_0 = 0$. Είναι γνησίως κυρτή στο $\mathbb{R}$. Όμως $f''(x) = 12x^2$, άρα $f''(0) = 0$.

Παράδειγμα. Μελετήστε τη συνάρτηση $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ με

$$f(x) = \frac{1}{x^2 + 1}.$$

Η f είναι παραγωγίσιμη στο $\mathbb{R}$, με

$$f'(x) = -\frac{2x}{(x^2 + 1)^2}.$$

Άρα, η f είναι γνησίως αύξουσα στο $(-\infty, 0)$ και γνησίως φθίνουσα στο $(0, +\infty)$. Παίρνει μέγιστη τιμή στο 0: $f(0) = 1$, και $\lim_{x \to \pm\infty} f(x) = 0$. Η δεύτερη παράγωγος της f ορίζεται παντού και είναι ίση με

$$f''(x) = \frac{2(3x^2 - 1)}{(x^2 + 1)^3}.$$

Άρα, $f'' > 0$ στα $\left(-\infty, -\frac{1}{\sqrt{3}}\right)$ και $\left(\frac{1}{\sqrt{3}}, \infty\right)$, ενώ $f'' < 0$ στο $\left(-\frac{1}{\sqrt{3}}, \frac{1}{\sqrt{3}}\right)$. Έπεται ότι η f έχει σημείο καμπής στα $\pm\frac{1}{\sqrt{3}}$ και είναι: γνησίως κυρτή στα $\left(-\infty, -\frac{1}{\sqrt{3}}\right)$ και $\left(\frac{1}{\sqrt{3}}, \infty\right)$, γνησίως κοίλη στο $\left(-\frac{1}{\sqrt{3}}, \frac{1}{\sqrt{3}}\right)$. Αυτές οι πληροφορίες είναι αρκετές για να σχεδιάσουμε «αρκετά πιστά» τη γραφική παράσταση της f.

5.9β′ Ασύμπτωτες

1. Έστω $f:(a,+\infty)\to\mathbb{R}$.
(α) Λέμε ότι η ευθεία $y=\beta$ είναι *οριζόντια ασύμπτωτη* της f στο $+\infty$ αν

$$\lim_{x\to+\infty} f(x)=\beta.$$

Παράδειγμα: η $f:(1,+\infty)\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\frac{x+1}{x-1}$ έχει οριζόντια ασύμπτωτη την $y=1$.
(β) Λέμε ότι η ευθεία $y=\alpha x+\beta$ ($\alpha\neq 0$) είναι *πλάγια ασύμπτωτη* της f στο $+\infty$ αν

$$\lim_{x\to+\infty}(f(x)-(\alpha x+\beta))=0.$$

Παρατηρήστε ότι η f έχει το πολύ μία πλάγια ασύμπτωτη στο $+\infty$ και ότι αν $y=\alpha x+\beta$ είναι η ασύμπτωτη της f τότε η κλιση της α υπολογίζεται από την

$$\alpha=\lim_{x\to+\infty}\frac{f(x)}{x}$$

και η σταθερά β υπολογίζεται από την

$$\beta=\lim_{x\to+\infty}(f(x)-\alpha x).$$

Αντίστροφα, για να δούμε αν η f έχει πλάγια ασύμπτωτη στο $+\infty$, εξετάζουμε πρώτα αν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to+\infty}\frac{f(x)}{x}$. Αν αυτό το όριο υπάρχει και αν είναι διαφορετικό από το 0, το συμβολίζουμε με α και εξετάζουμε αν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to+\infty}(f(x)-\alpha x)$. Αν και αυτό το όριο – ας το πούμε β – υπάρχει, τότε η $y=\alpha x+\beta$ είναι η πλάγια ασύμπτωτη της f στο $+\infty$.
Παράδειγμα: η $f:(1,+\infty)\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\frac{x^2+x-1}{x-1}$ έχει πλάγια ασύμπτωτη στο $+\infty$ την $y=x+2$. Πράγματι,

$$\lim_{x\to+\infty}\frac{f(x)}{x}=\lim_{x\to+\infty}\frac{x^2+x-1}{x^2-x}=1,$$

και

$$\lim_{x\to+\infty}(f(x)-x)=\lim_{x\to+\infty}\frac{2x-1}{x-1}=2.$$

2. Με ανάλογο τρόπο ορίζουμε – και βρίσκουμε – την οριζόντια ή πλάγια ασύμπτωτη μιας συνάρτησης $f:(-\infty,a)\to\mathbb{R}$ στο $-\infty$ (αν υπάρχει).

3. Τέλος, λέμε ότι η $f:(a,x_0)\cup(x_0,b)\to\mathbb{R}$ έχει (αριστερή ή δεξιά) κατακόρυφη ασύμπτωτη στο x_0 αν

$$\lim_{x\to x_0^-} f(x)=\pm\infty \quad \text{ή} \quad \lim_{x\to x_0^+} f(x)=\pm\infty$$

αντίστοιχα. Για παράδειγμα, η $f(x)=\frac{1}{x}$ έχει αριστερή και δεξιά ασύμπτωτη στο 0 την ευθεία $x=0$, αφού $\lim\limits_{x\to 0^-}\frac{1}{x}=-\infty$ και $\lim\limits_{x\to 0^+}\frac{1}{x}=+\infty$.

5.10 Ασκήσεις

Ερωτήσεις κατανόησης

Εξετάστε αν οι παρακάτω προτάσεις είναι αληθείς ή ψευδείς (αιτιολογήστε πλήρως την απάντησή σας).

1. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο (a,b), τότε η f είναι συνεχής στο (a,b).

2. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο $x_0 = 0$ και αν $f(0) = f'(0) = 0$, τότε $\lim\limits_{n\to\infty} nf(1/n) = 0$.

3. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο $[a,b]$ και παίρνει τη μέγιστη τιμή της στο $x_0 = a$, τότε $f'(a) = 0$.

4. Αν $f'(x) \geq 0$ για κάθε $x \in [0,\infty)$ και $f(0) = 0$, τότε $f(x) \geq 0$ για κάθε $x \in [0,\infty)$.

5. Αν η f είναι δύο φορές παραγωγίσιμη στο $[0,2]$ και $f(0) = f(1) = f(2) = 0$, τότε υπάρχει $x_0 \in (0,2)$ ώστε $f''(x_0) = 0$.

6. Έστω $f : (a,b) \to \mathbb{R}$ και έστω $x_0 \in (a,b)$. Αν η f είναι συνεχής στο x_0, παραγωγίσιμη σε κάθε $x \in (a,b) \setminus \{x_0\}$ και αν υπάρχει το $\lim\limits_{x\to x_0} f'(x) = \ell \in \mathbb{R}$, τότε $f'(x_0) = \ell$.

7. Αν η $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ είναι παραγωγίσιμη στο 0, τότε υπάρχει $\delta > 0$ ώστε η f να είναι συνεχής στο $(-\delta,\delta)$.

8. Αν η f είναι παραγωγίσιμη στο $x_0 \in \mathbb{R}$ και $f'(x_0) > 0$, τότε υπάρχει $\delta > 0$ ώστε η f να είναι γνησίως αύξουσα στο $(x_0-\delta, x_0+\delta)$.

Ασκήσεις – Ομάδα Α′

1. Υπολογίστε τις παραγώγους (στα σημεία που υπάρχουν) των παρακάτω συναρτήσεων:

$$f(x) = \frac{1-x^2}{1+x^2}, \qquad g(x) = \sqrt[3]{1+\frac{1}{x}}, \qquad h(x) = \sqrt{\frac{1+x}{1-x}}.$$

2. Υπολογίστε τις παραγώγους (στα σημεία που υπάρχουν) των παρακάτω συναρτήσεων:

$$f(x) = \sin\Big((x+1)^2(x+2)\Big), \qquad g(x) = \frac{\sin(x^2)\sin^2 x}{1+\sin x}, \qquad h(x) = \sin\left(\frac{\cos x}{x}\right).$$

3. Εξετάστε αν οι συναρτήσεις f, g, h είναι παραγωγίσιμες στο 0.
(α) $f(x) = x$ αν $x \notin \mathbb{Q}$ και $f(x) = 0$ αν $x \in \mathbb{Q}$.
(β) $g(x) = 0$ αν $x \notin \mathbb{Q}$ και $g(x) = x^2$ αν $x \in \mathbb{Q}$.

(γ) $h(x)=\sin x$ αν $x\notin\mathbb{Q}$ και $h(x)=x$ αν $x\in\mathbb{Q}$.

4. Εξετάστε αν οι συναρτήσεις f,g,h είναι παραγωγίσιμες στο $\mathbb{R}$. Αν είναι, εξετάστε αν η παράγωγός τους είναι συνεχής στο $\mathbb{R}$.

(α) $f(x)=\sin\left(\frac{1}{x}\right)$ αν $x\neq 0$, και $f(0)=0$.

(β) $g(x)=x\sin\left(\frac{1}{x}\right)$ αν $x\neq 0$, και $g(0)=0$.

(γ) $h(x)=x^2\sin\left(\frac{1}{x}\right)$ αν $x\neq 0$, και $h(0)=0$.

5. Δείξτε ότι η συνάρτηση $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=\frac{\sin x}{x}$ αν $x\neq 0$ και $f(0)=1$ είναι παραγωγίσιμη σε κάθε $x_0\in\mathbb{R}$. Εξετάστε αν η $f':\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ είναι συνεχής συνάρτηση.

6. Βρείτε (αν υπάρχουν) τα σημεία στα οποία είναι παραγωγίσιμη η συνάρτηση $f:(0,1)\to\mathbb{R}$ με

$$f(x)=\begin{cases} 0 & , \quad x\notin\mathbb{Q} \text{ ή } x=0 \\ \frac{1}{q} & , \quad x=\frac{p}{q},\ p,q\in\mathbb{N},\ \text{ΜΚΔ}\,(p,q)=1 \end{cases}$$

7. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(0)=3$ και $f'(x)=\sin^2(\sin(x+1))$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$. Υπολογίστε την $(f^{-1})'(3)$.

8. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με $f(x)=x^3+2x+1$. Υπολογίστε την $(f^{-1})'(y)$ στα σημεία $f(0)$, $f(1)$ και $f(-1)$.

9. Έστω $f:(a,b)\to\mathbb{R}$ και $a<x_0<b$. Υποθέτουμε ότι υπάρχει $\rho>0$ ώστε $|f(x)-f(x_0)|\leq M|x-x_0|^\rho$ για κάθε $x\in(a,b)$.

(α) Δείξτε ότι η f είναι συνεχής στο x_0.

(β) Αν $\rho>1$, δείξτε ότι η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0. Ποιά είναι η τιμή της $f'(x_0)$;

(γ) Δώστε παράδειγμα όπου $\rho=1$ αλλά η f δεν είναι παραγωγίσιμη στο x_0.

10. Δώστε παράδειγμα συνάρτησης $f:(0,1)\to\mathbb{R}$ η οποία:

(α) είναι συνεχής στο $(0,1)$ αλλά δεν είναι παραγωγίσιμη στο σημείο $x_0=\frac{1}{2}$.

(β) είναι συνεχής στο $(0,1)$ αλλά δεν είναι παραγωγίσιμη στα σημεία $x_n=\frac{1}{n}$, $n\geq 2$.

11. Δώστε παράδειγμα συνάρτησης $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ με τις εξής ιδιότητες:

(α) $f(-1)=0$, $f(2)=1$ και $f'(1)>0$.

(β) $f(-1)=0$, $f(2)=1$ και $f'(1)<0$.

(γ) $f(0)=0$, $f(3)=1$, $f'(1)=0$ και η f είναι γνησίως αύξουσα στο $[0,3]$.

(δ) $f(m)=0$ και $f'(m)=(-1)^m$ για κάθε $m\in\mathbb{Z}$, $|f(x)|\leq\frac{1}{2}$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$.

12. Έστω $f,g:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ και έστω $x_0\in\mathbb{R}$. Υποθέτουμε ότι: $f(x_0)=0$, η f είναι παραγωγίσιμη στο x_0 και η g είναι συνεχής στο x_0. Δείξτε ότι η συνάρτηση γινόμενο $f\cdot g$ είναι παραγωγίσιμη στοx_0.

13. Για καθεμία από τις παρακάτω συναρτήσεις βρείτε τη μέγιστη και την ελάχιστη τιμή της στο διάστημα που υποδεικνύεται.
(α) $f(x) = x^3 - x^2 - 8x + 1$ στο $[-2, 2]$.
(β) $f(x) = x^5 + x + 1$ στο $[-1, 1]$.
(γ) $f(x) = x^3 - 3x$ στο $[-1, 2]$.

14. Δείξτε ότι η εξίσωση:
(α) $4ax^3 + 3bx^2 + 2cx = a + b + c$ έχει τουλάχιστον μία ρίζα στο $(0, 1)$.
(β) $6x^4 - 7x + 1 = 0$ έχει το πολύ δύο πραγματικές ρίζες.
(γ) $x^3 + 9x^2 + 33x - 8 = 0$ έχει ακριβώς μία πραγματική ρίζα.

15. Δείξτε ότι η εξίσωση $x^n + ax + b = 0$ έχει το πολύ δύο πραγματικές ρίζες αν ο n είναι άρτιος και το πολύ τρεις πραγματικές ρίζες αν ο n είναι περιττός.

16. Έστω $a_1 < \cdots < a_n$ στο $\mathbb{R}$ και έστω $f(x) = (x - a_1) \cdots (x - a_n)$. Δείξτε ότι η εξίσωση $f'(x) = 0$ έχει ακριβώς $n - 1$ λύσεις.

17. Σχεδιάστε τις γραφικές παραστάσεις των συναρτήσεων

$$f(x) = x + \frac{1}{x}, \qquad f(x) = x + \frac{3}{x^2}, \qquad f(x) = \frac{x^2}{x^2 - 1}, \qquad f(x) = \frac{1}{1 + x^2}$$

θεωρώντας σαν πεδίο ορισμού τους το μεγαλύτερο υποσύνολο του $\mathbb{R}$ στο οποίο μπορούν να οριστούν.

18. (α) Δείξτε ότι: από όλα τα ορθογώνια παραλληλόγραμμα με σταθερή διαγώνιο, το τετράγωνο έχει το μέγιστο εμβαδόν.
(β) Δείξτε ότι: από όλα τα ορθογώνια παραλληλόγραμμα με σταθερή περίμετρο, το τετράγωνο έχει το μέγιστο εμβαδόν.

19. Βρείτε τα σημεία της υπερβολής $x^2 - y^2 = 1$ που έχουν ελάχιστη απόσταση από το σημείο $(0, 1)$.

20. Πάνω σε κύκλο ακτίνας 1 θεωρούμε δύο αντιδιαμετρικά σημεία A, B. Βρείτε τα σημεία Γ του κύκλου για τα οποία το τρίγωνο $AB\Gamma$ έχει τη μέγιστη δυνατή περίμετρο.

21. Δίνονται πραγματικοί αριθμοί $a_1 < a_2 < \cdots < a_n$. Να βρεθεί η ελάχιστη τιμή της συνάρτησης $f(x) = \sum\limits_{k=1}^{n} (x - a_k)^2$.

22. Έστω $a > 0$. Δείξτε ότι η μέγιστη τιμή της συνάρτησης

$$f(x) = \frac{1}{1 + |x|} + \frac{1}{1 + |x - a|}$$

είναι ίση με $\frac{2+a}{1+a}$.

23. Υποθέτουμε ότι οι συναρτήσεις f και g είναι παραγωγίσιμες στο $[a,b]$ και ότι $f(a)=g(a)$ και $f(b)=g(b)$. Δείξτε ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα σημείο x στο (a,b) για το οποίο οι εφαπτόμενες των γραφικών παραστάσεων των f και g στα $(x,f(x))$ και $(x,g(x))$ είναι παράλληλες ή ταυτίζονται.

24. Δίνονται δύο παραγωγίσιμες συναρτήσεις $f,g:(a,b)\to\mathbb{R}$ ώστε $f(x)g'(x)-f'(x)g(x)\neq 0$ για κάθε $x\in(a,b)$. Δείξτε ότι ανάμεσα σε δύο ρίζες της $f(x)=0$ βρίσκεται μια ρίζα της $g(x)=0$, και αντίστροφα.

25. Έστω $f:[a,b]\to\mathbb{R}$, συνεχής στο $[a,b]$, παραγωγίσιμη στο (a,b), με $f(a)=f(b)$. Δείξτε ότι υπάρχουν $x_1\neq x_2\in(a,b)$ ώστε $f'(x_1)+f'(x_2)=0$.

26. Έστω $f:(0,+\infty)\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμη, με $\lim\limits_{x\to+\infty}f'(x)=0$. Δείξτε ότι

$$\lim_{x\to+\infty}(f(x+1)-f(x))=0.$$

27. Έστω $f:(1,+\infty)\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση με την ιδιότητα: $|f'(x)|\leq\frac{1}{x}$ για κάθε $x>1$. Δείξτε ότι $\lim\limits_{x\to+\infty}[f(x+\sqrt{x})-f(x)]=0$.

28. Έστω f,g δύο συναρτήσεις συνεχείς στο $[0,a]$ και παραγωγίσιμες στο $(0,a)$. Υποθέτουμε ότι $f(0)=g(0)=0$ και $f'(x)>0$, $g'(x)>0$ στο $(0,a)$.
(α) Αν η f' είναι αύξουσα στο $(0,a)$, δείξτε ότι η $\frac{f(x)}{x}$ είναι αύξουσα στο $(0,a)$.
(β) Αν η $\frac{f'}{g'}$ είναι αύξουσα στο $(0,a)$, δείξτε ότι η $\frac{f}{g}$ είναι αύξουσα στο $(0,a)$.

Ασκήσεις: εκθετική και λογαριθμική συνάρτηση – τριγωνομετρικές συναρτήσεις – Ομάδα Α΄

29. (α) Αν $0<a<1$ ή $a>1$, δείξτε ότι

$$(\log_a)'(x)=\frac{1}{x\ln a}.$$

(β) Δείξτε ότι, για κάθε $a>0$,

$$(a^x)'=a^x\ln a.$$

Επίσης, η a^x είναι κυρτή στο $\mathbb{R}$ και η $\log_a x$ είναι κοίλη στο $(0,+\infty)$.

30. (α) Δείξτε ότι για κάθε $x\in\mathbb{R}$ ισχύει $e^x\geq 1+x$.
(β) Δείξτε ότι για κάθε $x>0$ ισχύει

$$1-\frac{1}{x}\leq\log x\leq x-1.$$

31. Δείξτε ότι για κάθε $x > 0$ και για κάθε $n \in \mathbb{N}$ ισχύει

$$\ln x \leq n\left(\sqrt[n]{x} - 1\right) \leq \sqrt[n]{x}\,\ln x.$$

Συμπεράνατε ότι $\lim_{n\to\infty} n\left(\sqrt[n]{x} - 1\right) = \ln x$ για $x > 0$.

32. (α) Δείξτε ότι για κάθε $x \in \mathbb{R}$ ισχύει

$$\lim_{n\to\infty} n \ln\left(1 + \frac{x}{n}\right) = x.$$

(β) Δείξτε ότι για κάθε $x \in \mathbb{R}$ ισχύει

$$\lim_{n\to\infty} \left(1 + \frac{x}{n}\right)^n = e^x.$$

33. Μελετήστε τη συνάρτηση

$$f(x) = \frac{\ln x}{x}$$

στο $(0, +\infty)$ και σχεδιάστε τη γραφική της παράσταση. Ποιός είναι μεγαλύτερος, ο e^π ή ο π^e;

34. Δείξτε ότι οι συναρτήσεις ln και exp ικανοποιούν τα εξής: (α) για κάθε $s > 0$,

$$\lim_{x\to+\infty} \frac{e^x}{x^s} = +\infty$$

και (β)

$$\lim_{x\to+\infty} \frac{\ln x}{x^s} = 0.$$

Δηλαδή, η exp αυξάνει στο $+\infty$ ταχύτερα από οποιαδήποτε (μεγάλη) δύναμη του x, ενώ η ln αυξάνει στο $+\infty$ βραδύτερα από οποιαδήποτε (μικρή) δύναμη του x.

35. Έστω $f : \mathbb{R} \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση με την ιδιότητα $f'(x) = cf(x)$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$, όπου c μια σταθερά. Δείξτε ότι υπάρχει $a \in \mathbb{R}$ ώστε $f(x) = ae^{cx}$ για κάθε $x \in \mathbb{R}$.

36. Έστω $f : [a, b] \to \mathbb{R}$ συνεχής, παραγωγίσιμη στο (a, b), ώστε $f(a) = f(b) = 0$. Δείξτε ότι: για κάθε $\lambda \in \mathbb{R}$, η συνάρτηση $g_\lambda : [a, b] \to \mathbb{R}$ με

$$g_\lambda(x) := f'(x) + \lambda f(x)$$

έχει μια ρίζα στο διάστημα (a, b).

37. Έστω $a, b \in \mathbb{R}$ με $a < b$ και έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση ώστε $\lim_{x\to b^-} f(x) = +\infty$. Δείξτε ότι υπάρχει $\xi \in (a, b)$ ώστε $f'(\xi) > f(\xi)$. [*Υπόδειξη:* Θεωρήστε την $e^{-x}f(x)$.]

38. Δείξτε ότι για κάθε $x \in \left(0, \frac{\pi}{2}\right)$ ισχύει

$$\sin x \geq \frac{2x}{\pi}.$$

39. (α) Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ δύο φορές παραγωγίσιμη συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι $f(0)=f'(0)=0$ και $f''(x)+f(x)=0$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$. Δείξτε ότι $f(x)=0$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$. [*Υπόδειξη:* Θεωρήστε την $g=f^2+(f')^2$.]

(β) Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ δύο φορές παραγωγίσιμη συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι $f(0)=1$, $f'(0)=0$ και $f''(x)+f(x)=0$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$. Δείξτε ότι $f(x)=\cos x$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$.

40. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ η συνάρτηση

$$f(x)=\sin x-x+\frac{x^3}{6}.$$

(α) Δείξτε ότι: για κάθε $x\geq 0$, $f'''(x)\geq 0$, $f''(x)\geq 0$, $f'(x)\geq 0$.

(β) Δείξτε ότι, για κάθε $x\in\mathbb{R}$, $1-\frac{x^2}{2}\leq\cos x\leq 1$ και, για κάθε $x\geq 0$,

$$x-\frac{x^3}{6}\leq\sin x\leq x.$$

41. (α) Δείξτε ότι η εξίσωση $\tan x=x$ έχει ακριβώς μία λύση σε κάθε διάστημα της μορφής $I_k=\left(k\pi-\frac{\pi}{2},k\pi+\frac{\pi}{2}\right)$.

(β) Έστω a_k η λύση της παραπάνω εξίσωσης στο διάστημα I_k, $k\in\mathbb{N}$. Βρείτε, αν υπάρχει, το όριο $\lim_{k\to\infty}(a_{k+1}-a_k)$ και δώστε γεωμετρική ερμηνεία.

Ασκήσεις – Ομάδα Β′

42. Δίνονται πραγματικοί αριθμοί $a_1<a_2<\cdots<a_n$. Να βρεθεί η ελάχιστη τιμή της συνάρτησης $g(x)=\sum\limits_{k=1}^{n}|x-a_k|$.

43. Έστω $n\in\mathbb{N}$ και έστω $f(x)=(x^2-1)^n$. Δείξτε ότι η εξίσωση $f^{(n)}(x)=0$ έχει ακριβώς n διαφορετικές λύσεις, όλες στο διάστημα $(-1,1)$.

44. Να βρεθούν όλοι οι $a>1$ για τους οποίους η ανισότητα $x^a\leq a^x$ ισχύει για κάθε $x>1$.

45. Έστω $f:[0,1]\to\mathbb{R}$ συνεχής συνάρτηση με $f(0)=0$. Υποθέτουμε ότι η f είναι παραγωγίσιμη στο $(0,1)$ και $0\leq f'(x)\leq 2f(x)$ για κάθε $x\in(0,1)$. Δείξτε ότι η f είναι σταθερή και ίση με 0 στο $[0,1]$.

46. Έστω $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι $f'(x)>f(x)$ για κάθε $x\in\mathbb{R}$ και $f(0)=0$. Δείξτε ότι $f(x)>0$ για κάθε $x>0$.

47. Έστω $\alpha>0$. Δείξτε ότι η εξίσωση $\alpha e^x=1+x+x^2/2$ έχει ακριβώς μία πραγματική ρίζα.

48. Έστω $f : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση. Υποθέτουμε ότι η f' είναι φραγμένη. Δείξτε ότι: για κάθε $\alpha > 1$,

$$\lim_{x \to +\infty} \frac{f(x)}{x^\alpha} = 0.$$

49. Έστω $a > 0$. Δείξτε ότι δεν υπάρχει παραγωγίσιμη συνάρτηση $f : [0,1] \to \mathbb{R}$ με $f'(0) = 0$ και $f'(x) \geq a$ για κάθε $x \in (0, 1]$.

50. Έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση. Αν η f' είναι ασυνεχής σε κάποιο σημείο $x_0 \in (a, b)$, δείξτε οτι η ασυνέχεια της f' στο x_0 είναι ουσιώδης (δεν υπάρχει το όριο $\lim\limits_{x \to x_0} f'(x)$).

51. Έστω $f : (a, b) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση με $\lim\limits_{x \to b^-} f(x) = +\infty$. Δείξτε ότι αν υπάρχει το $\lim\limits_{x \to b^-} f'(x)$ τότε είναι ίσο με $+\infty$.

52. Έστω $f : (0, +\infty) \to \mathbb{R}$ παραγωγίσιμη συνάρτηση με $\lim\limits_{x \to +\infty} f(x) = L \in \mathbb{R}$. Δείξτε ότι αν υπάρχει το $\lim\limits_{x \to +\infty} f'(x)$ τότε είναι ίσο με 0.